Ludas Matyi

XVI. évfolyam 10. szám. **Ára: 1 forint** 1960. Március 10

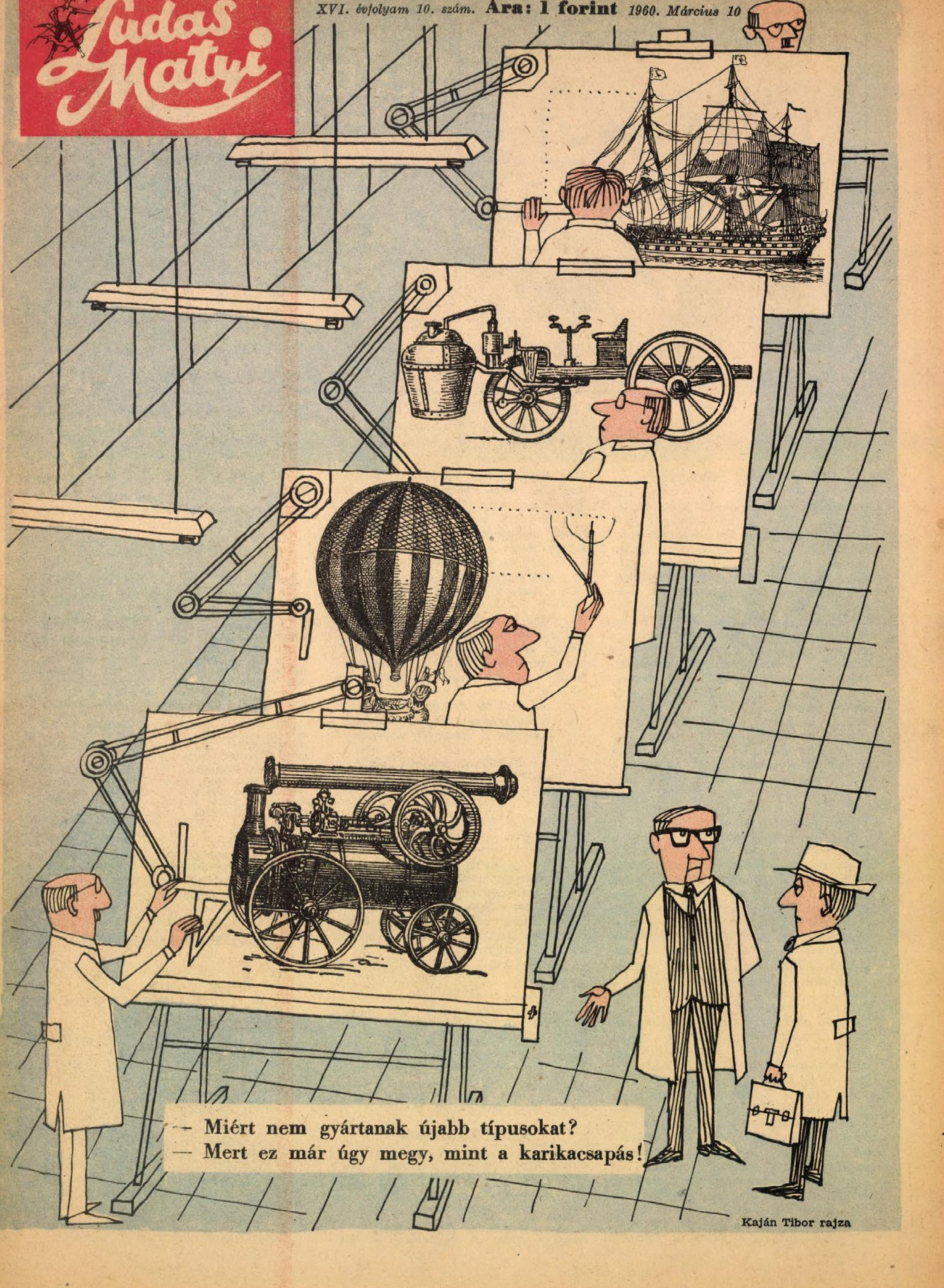

— Miért nem gyártanak újabb típusokat?
— Mert ez már úgy megy, mint a karikacsapás!

Kaján Tibor rajza

Nagy az iskolai tananyag

Erdei Sándor rajza

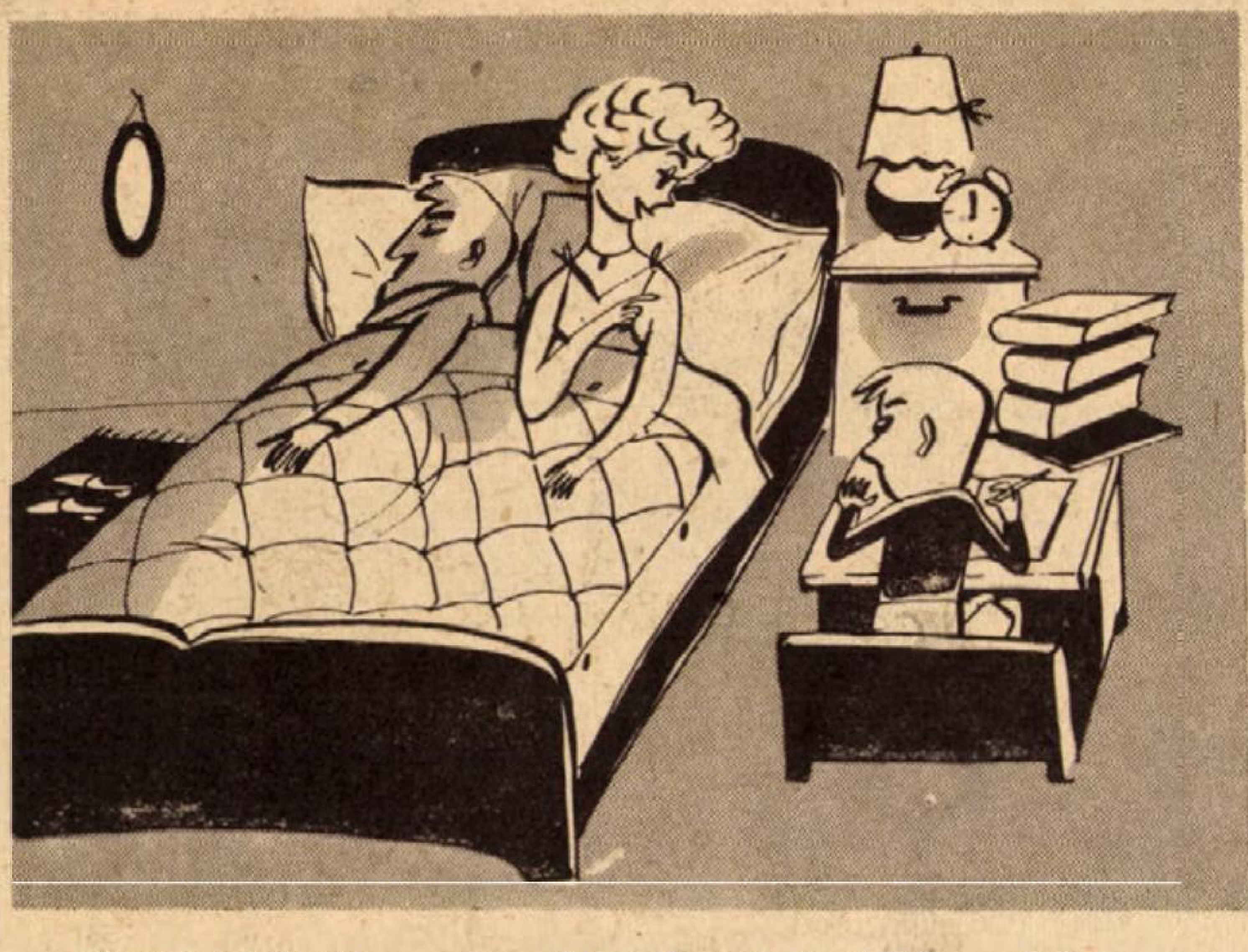

– Pisti kérlek, légy szíves fél ötkor keltsd fel apukát! . . .

Nem kell elsietni . . .

Schwott Lajos rajza

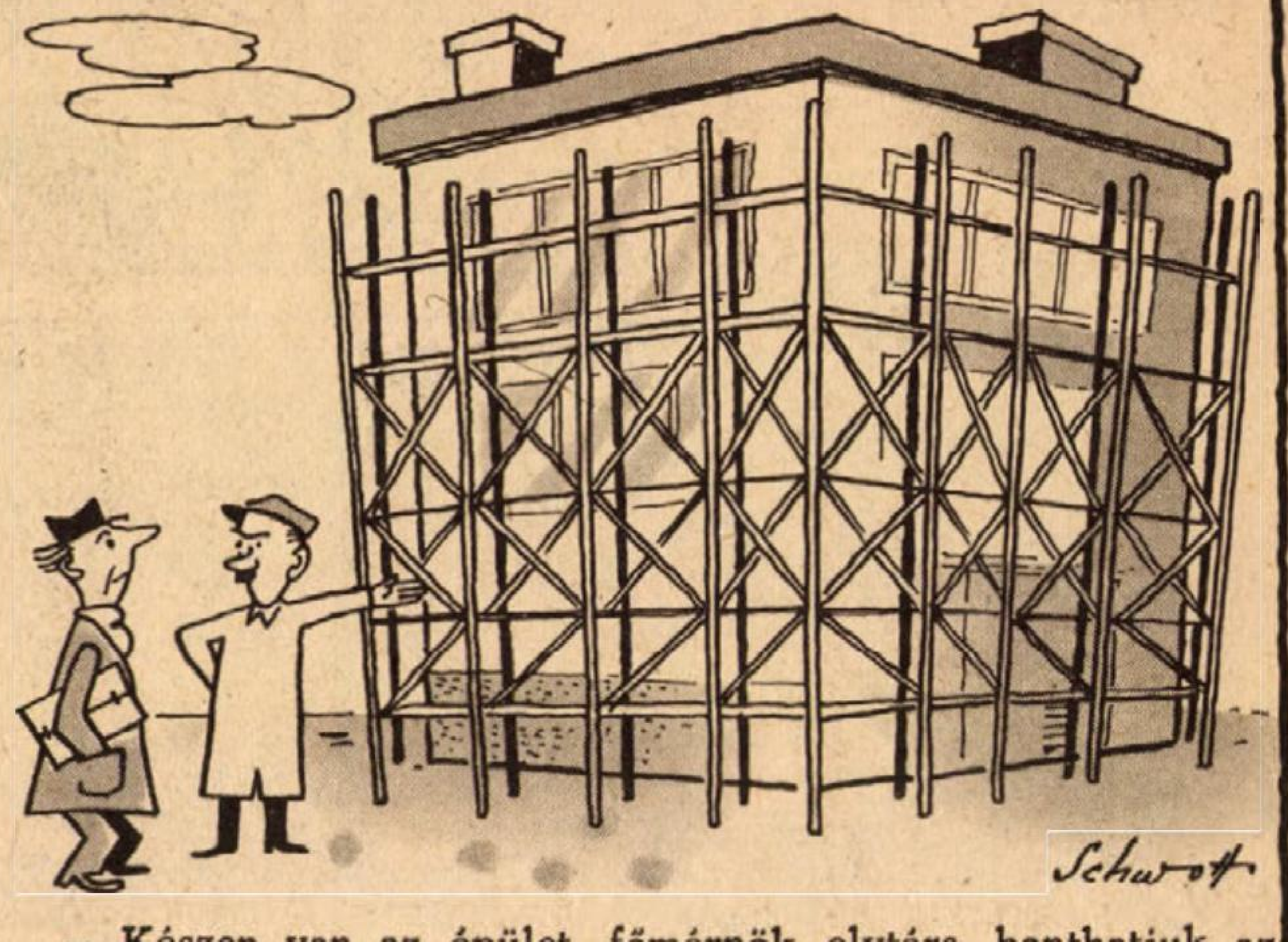

– Készen van az épület, főmérnök elvtárs, bonthatjuk az állványzatot?

– Várjunk! Jó lesz az jövő héten, a renováláshoz . . .

Ezt olvastuk

Preparátum, csipesszel

Veszünk most, nyájas és oly türelmes Olvasó, veszünk egy novellácskát a *Népszavából,* egy helyre kis novellettet azonmód kackiásan és bokorugrósan, ahogy papírra cirkalmazta nekünk a szorgos tárcaíró ihletett Parker-pennája. Hogy aszongya, hogy aszongya . . . ! Egy reggelen a budai piac *„nagy, bolyhos kavargásában”* feltűnt a kis kofa. *„Feltűnt, mint egy tünemény, bepillegett, mint egy pillangó, és a cipője sarka muzsikált a köveken . . .”* A nagy bolyhos kavargásba bele. A jégenkopogóját! És feltűnt, *„mert egy tükörlapon tollászkodó piros madár esetleg láthatatlan tud maradni, de egy új kofa a testben-lélekben megkövesedett árusok között”* – nem. Tetszenek ezt figyelni? A lelkes ornitológiának és az archeológikus komorságnak ezt a finoman merész kontrasztját? Hogy az emberben csak elakad az ütő, és már csak szívjuk magunkba a csodálatos szavakat és képeket, mint egy szivattyú.

Szóval, feltűnt a kis kofa, és – vigyázat! meglepően szép és új hasonlat következik! – *„a mosolygása úgy repdeste körül a piaci kőhodályt, mint egy piros madár . . .”* (Most már az előbbi, nyilvánvalóan horizontális fekvésű tükörlap mellőzésével.) És mit tettek erre a megkövesedett régi kofák? Nem hagyják békén a mi derék kis kofánkat. Macerálják, a nyüstjit neki! Tanítgatni akarják, hogy *„ezt kő, meg azt kő mondani a piharcon . . .”* Még a legvénebb kofa is odatotyog hozzá. *„Nagy, enyves mosoly lappang az arcán, avval akarja léprecsalni a fiatalasszonyt,”* miközben *„elkezd neki szemtől-szembe egy nagy sírós litániát mondani,”* hogy – *„ej be szép árúja van, ej be finom, ej be gyönyörű . . .”*

De aztán a pötyke kis kofa sem hagyja ám magát! Előszörre: *„odagurít a vénségnek egy almamosolyt.”* Másodszorra: *„már villan a szeme, akár a sarkantyú.”* (A szeme. Mint a sarkantyú.) Harmadszorra pedig a következő történik. *„A menyecske gúnyos mosolyát összegyűrve ledobta a földre, mint egy elhasznált papírszalvétát . . .”* (Hogy ki dobta le kinek a mosolyát a földre – hát fontos az a stílusszépségeknek ezen a fokán?!) Mindenesetre, a mi kis kofánk győzedelmeskedik, mert remekül eladja az árúját, amazok meg jól pofára esnek, mert nem is sejtik, hogy egy termelőszövetkezet elnöknője jelent meg közöttük piharc-kutatás céljából.

Mi azonban ezt is megtudjuk a novella befejezéséből. A harmatgyönge kis kofa elmegy a piharcról a postára, és a *„lucskos kalamárisban megmerített tollal”* olyan táviratot rittyent *„arra a távirati papirosra,”* hogy csak na! Hogy: *„estére vezetőségi ülés hívandó össze a budai árusítóhely felállítása ügyében . . .”* Aztán: a kis kofa odamegy az utcán egy autóhoz, és:

1. *„felhajtja az első alsószoknyáját,”*
2. *„felhajtja a második alsószoknyáját,”*
3. *„felhajtja a harmadik alsószoknyáját,”*
4. *„a negyedik alsószoknya dugott zsebéből előveszi a slusszkulcsot –*

– és elhajt, hogy hazaérjen a vezetőségi ülésre.”

Ilyen ez a novella, nyájas Olvasó, és ez gyönyörű. Az is gyönyörű, hogy a novella fő-címe – *Életképek* – Petőfit idézi, s a gyönyörűbb csak az lenne, ha a Népszava tárcaírója, *Baróti Géza,* átdolgozná, mai, szocialista környezetbe helyezné Göre Gábor, Durbints sógor és a Kátsa cigány bolyhos, lucskos, enyves nagy történeteit. A stílusa – az megvan hozzá, a kiralejzumát!

(czibor)

Nono!

Az Ország Világ egyik ifjú olvasója levelében így panaszkodott: „Azt a szót, hogy „szeretlek”, nem ismerem”. A szerkesztőség válasza: „Pedig a szeretet itt van valahol maga körül is . . . csak rá kell találni egy másik fiatalember barátságában . . .”

A mondat így folytatódik: „ . . . vagy talán egy leány mosolyában.” De hát nem olyan mindegy az!

Ejnye, kis „Pajtás”!

Dicséretes, hogy az úttörők lapja, a Pajtás nagy cikkben ismerteti a fényképezés és a filmezés történetét. Az is dicséretes, hogy a megemlített nevek után zárójelben közli, hogyan kell azokat helyesen kiejteni.

Ámde . . .

„Louis Daguerere (Luj Dagőr) . . .” — említi a cikk. A Daguerere helyesen Daguerre és nem Dagőr-nek, hanem Dager-nek ejtik.

Lumiere (Lümié) — említi a cikk. Magyar nyomtatásban nem hiányoljuk a jellegzetes francia ékezetet, bár egy ismeretterjesztő cikktől ezt is el lehetne várni. Kiejtése viszont nem Lümié, hanem Lümieer.

A szerző és a szerkesztő pajtás a lap „szemfüleseinek táborában” ezért bizony fület kaphatna.

Hőre lágyuló gyár

A Ludas Matyi ebben a rovatában egyszer már szót emelt amiatt, hogy sokan a jelző és a jelzett szó közé több mondatrészt iktatnak be, s ezzel — enyhén szólva — vétenek a stílus világosságának szabálya ellen.

Néhány újabb példa e gyűjteményből.

Egy szaklapból:

„Az üzem fejlesztésére több mint 26 millió forintot irányoztunk elő, amelynek túlnyomó része korszerű importból származó berendezések beszerzésére szolgált.” Az import volt korszerű, avagy talán inkább a berendezés?

„Az itt létesülő új gyár lesz az első, viszonylag nagykapacitású, hőre lágyuló műanyaggyár hazánkban.” A gyár fog hőre lágyulni? Nem a műanyag?

A Ludas Matyiból: „Ezt a kis történetet a régi Nyugaton élő magyar származású filmrendező mesélte.” A cikkből kiderül, hogy nem lehet szó régi Nyugatról, hiszen főszereplői disszidensek. Akkor talán régi élő? Ez magyarul rövidebben az öreg vagy idős szóval fejezhető ki. Akkor talán régi magyarszármazású, azaz egy ősnemesről van szó? Avagy: régi filmrendező? Ki tudja ezek után . . .?

Találékony szabálysértő

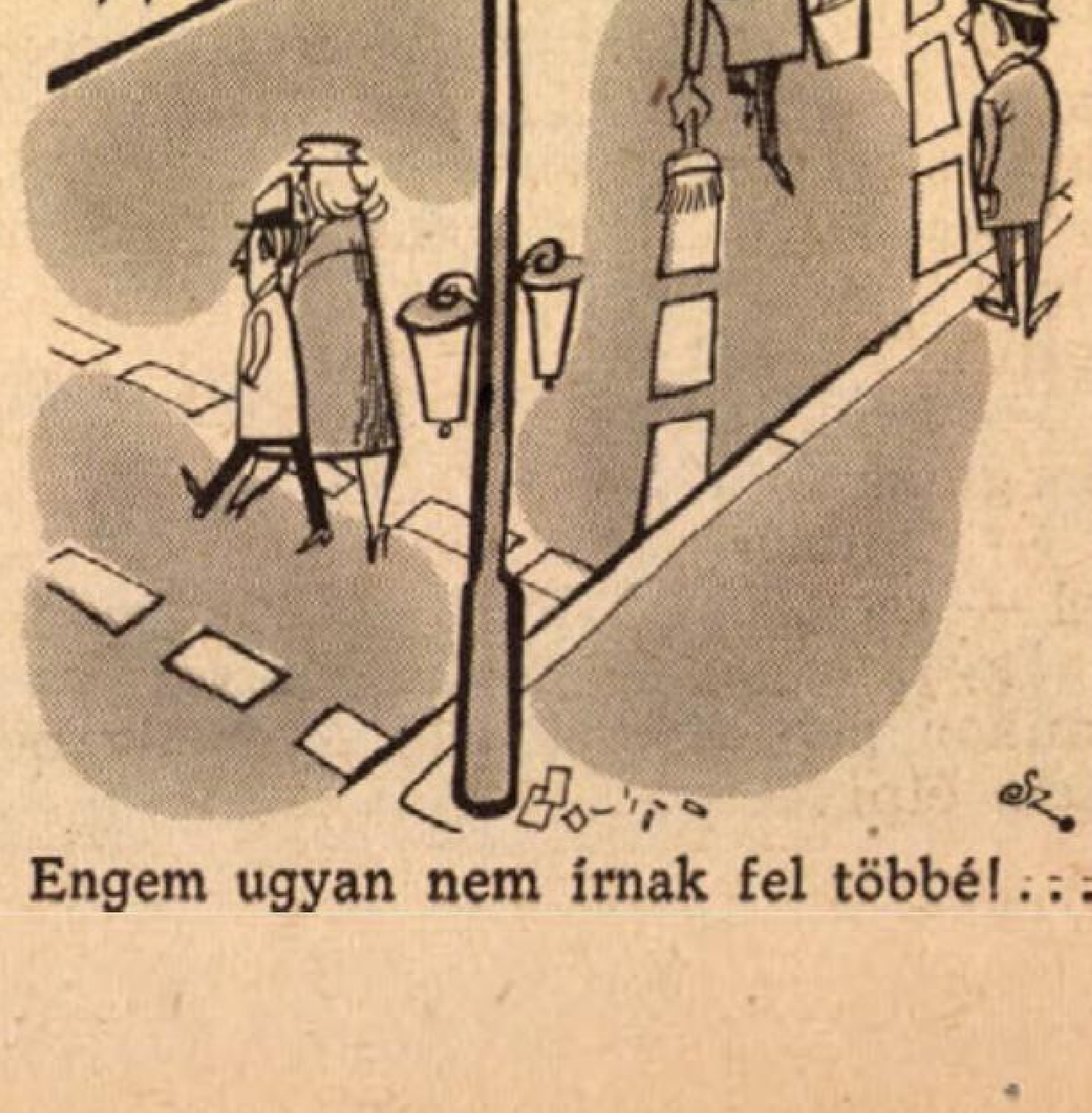

– Engem ugyan nem írnak fel többé! . . .

Világutazók, ha találkoznak

Szegő Gizi rajza

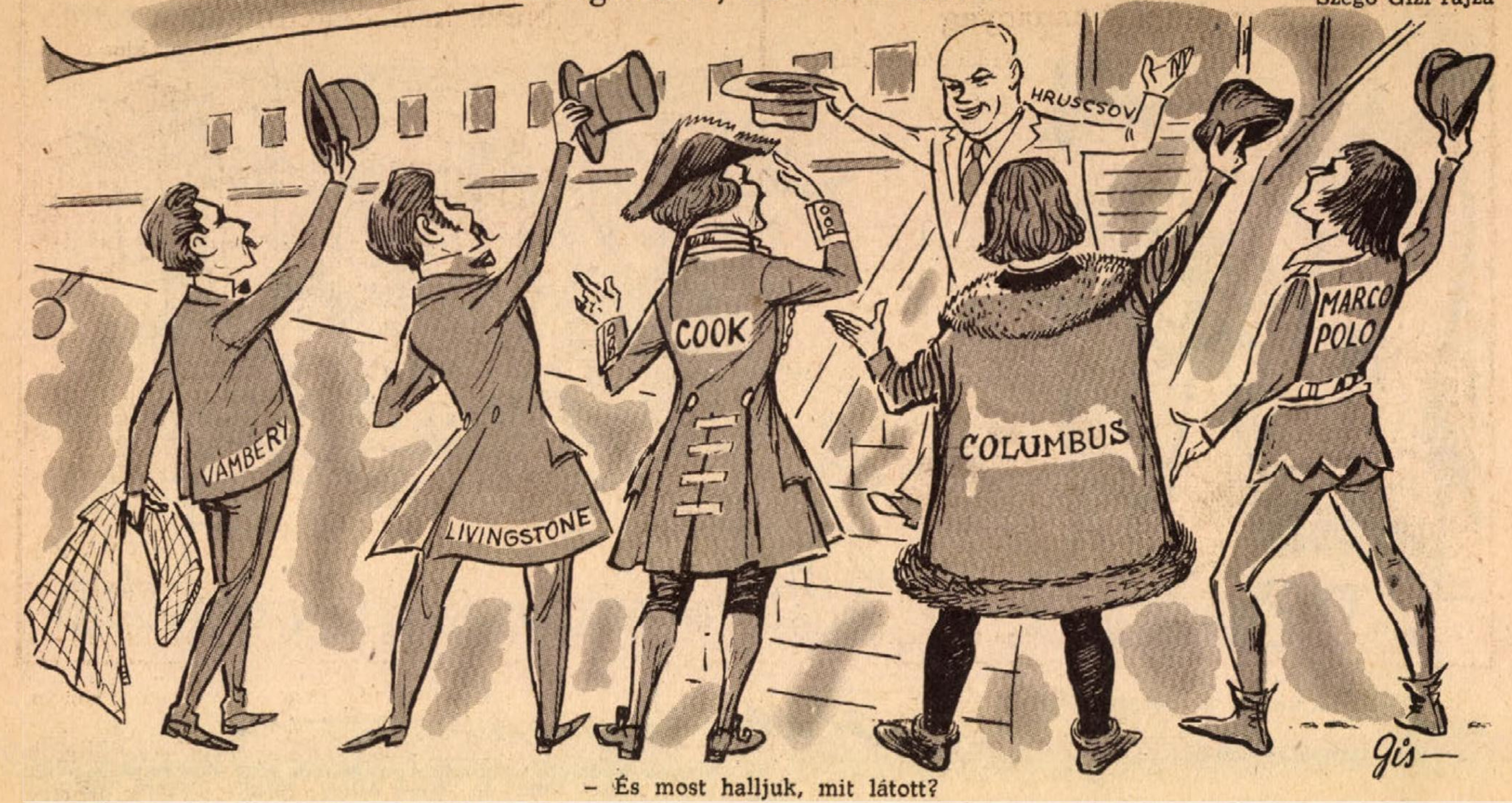

– És most halljuk, mit látott?

Deviza

Nyolcvankilenc éves koromban meghaltam, de a dolog nem ért váratlanul, nem kellett kapkodnom. Időben felkészültem rá. Zsebemben volt már az Anyakönyvi Hivatal útlevele, az életből való kiutazási engedélyem, és a vízum Hadesba, az alvilágba. Mint tapasztalt utazó, nem vittem sok poggyászt magammal, egy kis kézitáska volt minden útifelszerelésem és némi élelem. Úgy számoltam, hogy alig egy nap alatt a Stix partjánál leszek és az első menetrendszerű ladikkal átmegyek Charonnal az alvilágba.

Amikor ezt végiggondoltam, a homlokomra csaptam, mert mégis elfeledkeztem valamiről! Pénzről ugyanis egyáltalában nem gondoskodtam, tudván, hogy az alvilágban vendégségben leszek, és az alvilágig előreváltott jegyem van az IBUSZ-tól. Hanem a ladikról elfeledkeztem, mellyel Charon az alvilágba szállítja a lelkemet. A ladikosnak kell valami aprópénz.

Gyorsan kitöltöttem egy devizaigénylési blankettát, mindössze két obulust kértem, hogy Charont kifizethessem vele, de a Nemzeti Bank tisztviselője el sem fogadta kérvényemet.

— Uram — mondta nekem, s megmutatta útlevelemben a bejegyzést —, önnek nem jár deviza. Nincs is reménye rá, hogy esetleg mégis kivételesen kapjon — tette még hozzá barátian.

Nem volt egyéb választásom — az utazás sürgetett — alvilági kapcsolatok után kellett néznem. Kaptam egy címet, özvegy Hudákné, Kősó utca, kinek a testvére régóta lenn él az alvilágban, valami lelki klinikán dolgozik és elég jól megy neki. Özvegy Hudákné, miután átadtam neki bizonyos készpénzt, egy levelet írt testvéréhez a következő rejtjeles szöveggel: „Pali barátodtól megkaptam a részemre küldött három amphorát, köszönöm! Holnap utazik, várd Hades öblén!"

Úgy ment minden, mint a karikacsapás. Hudák még aznap elküldte Charonnak a nevemre szóló valutát és az elsők között keltem át a Stix folyón. Fütyörészve, az Üdvösség Útján indultam az Elysion felé, midőn egy árny lépett elém, s irataimat ellenőrizve, száraz hangon közölte, hogy a Tartarosba vagyok beutalva.

— A kárhozottak közé?! — kiáltottam kétségbeesett meglepetéssel. — De miért?

— Deviza-spekuláció, forint-kiajánlás vétkét követte el — mondta az árny. — Menjen a Tartarosba.

Így kárhoztam el úgyszólván az utolsó pillanatban, mikor pedig egész életemen át becsületesen igyekeztem élni . . .

(somogyi)

Kell egy kis gyaloglás!

Toncz Tibor rajza

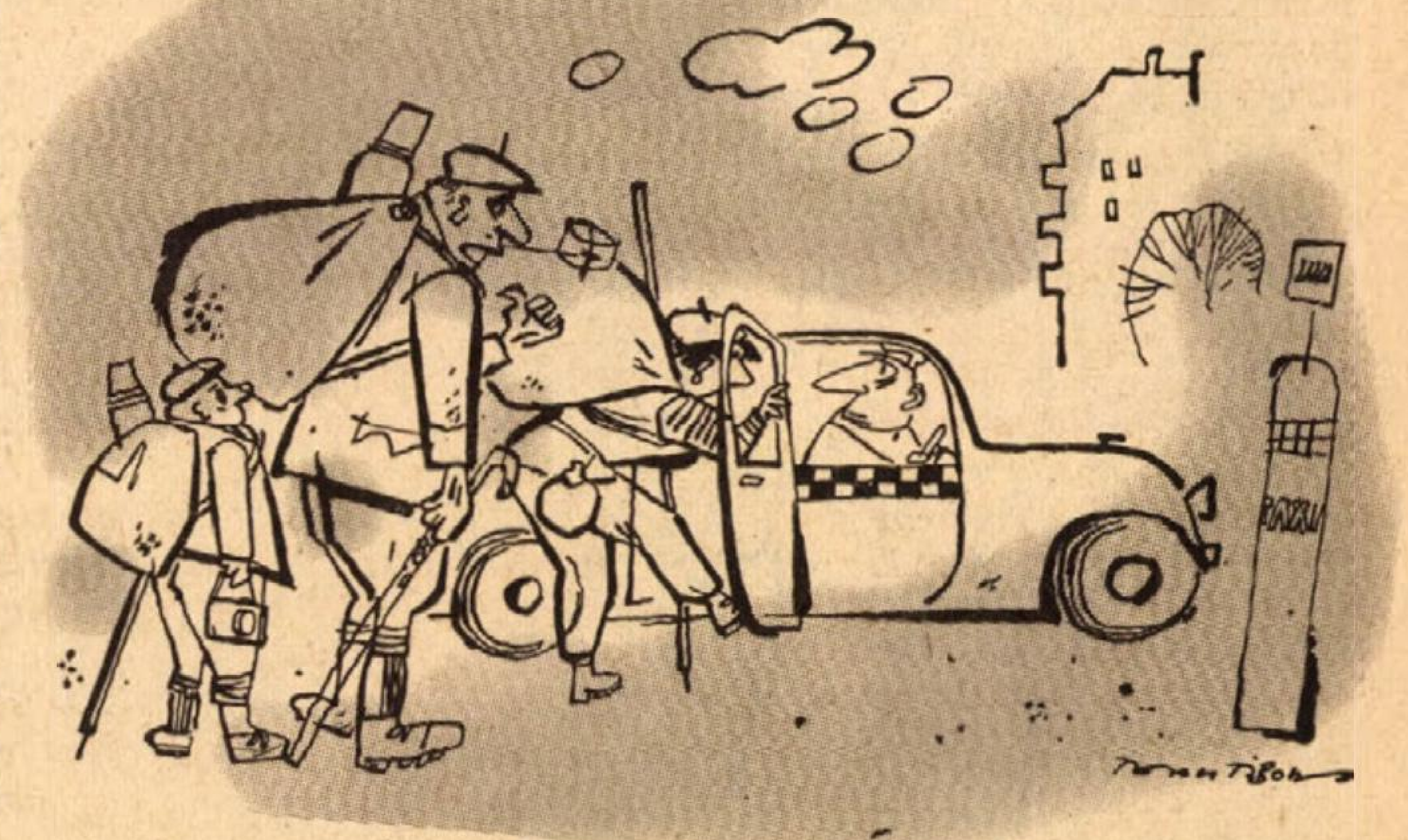

– Vigyen minket a Jánoshegyi kilátóhoz és onnan azonnal ide vissza . . .

Legyünk mindenben korszerűek!

Gerő Sándor rajza

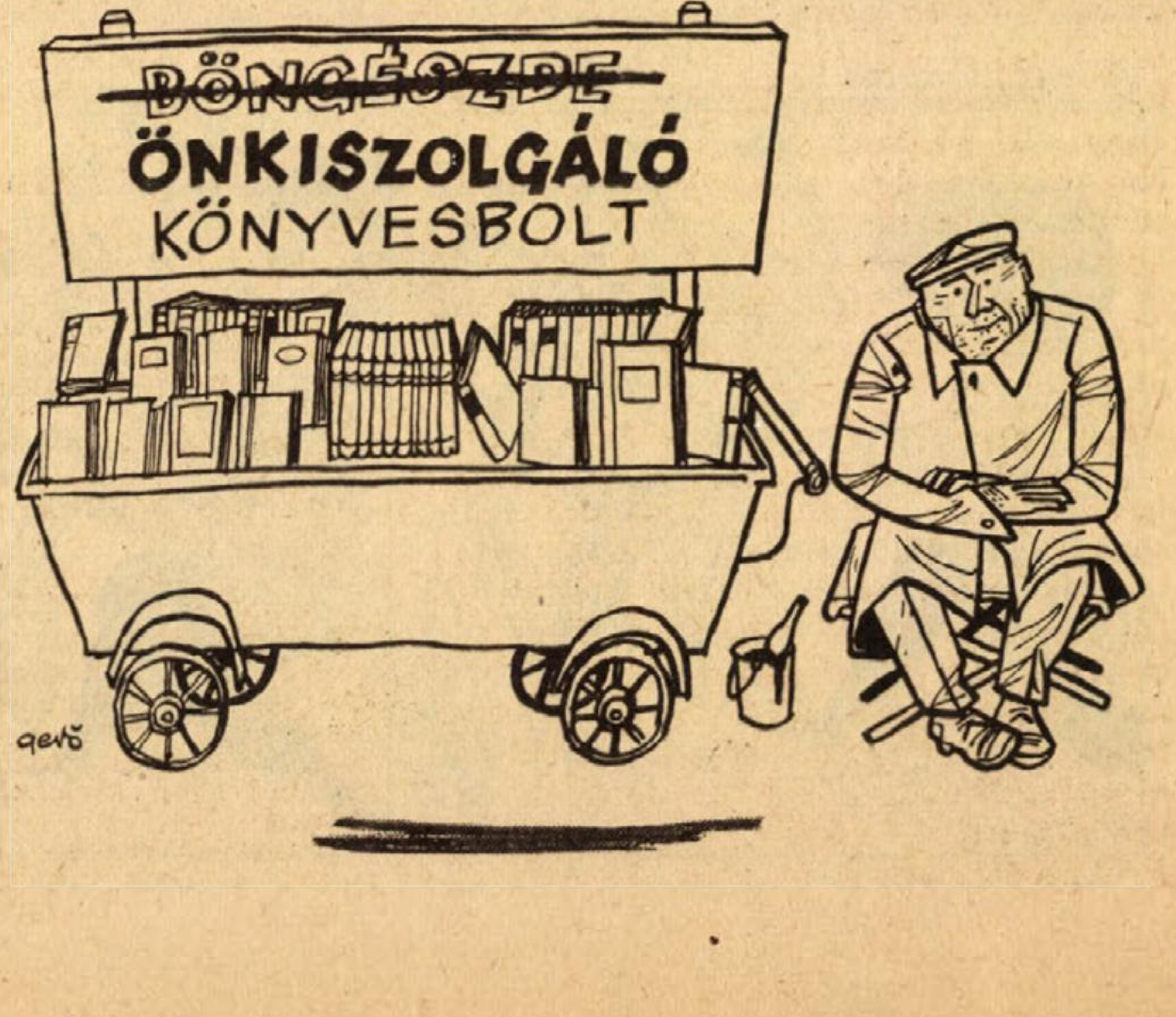

Az illetékes hozzászól

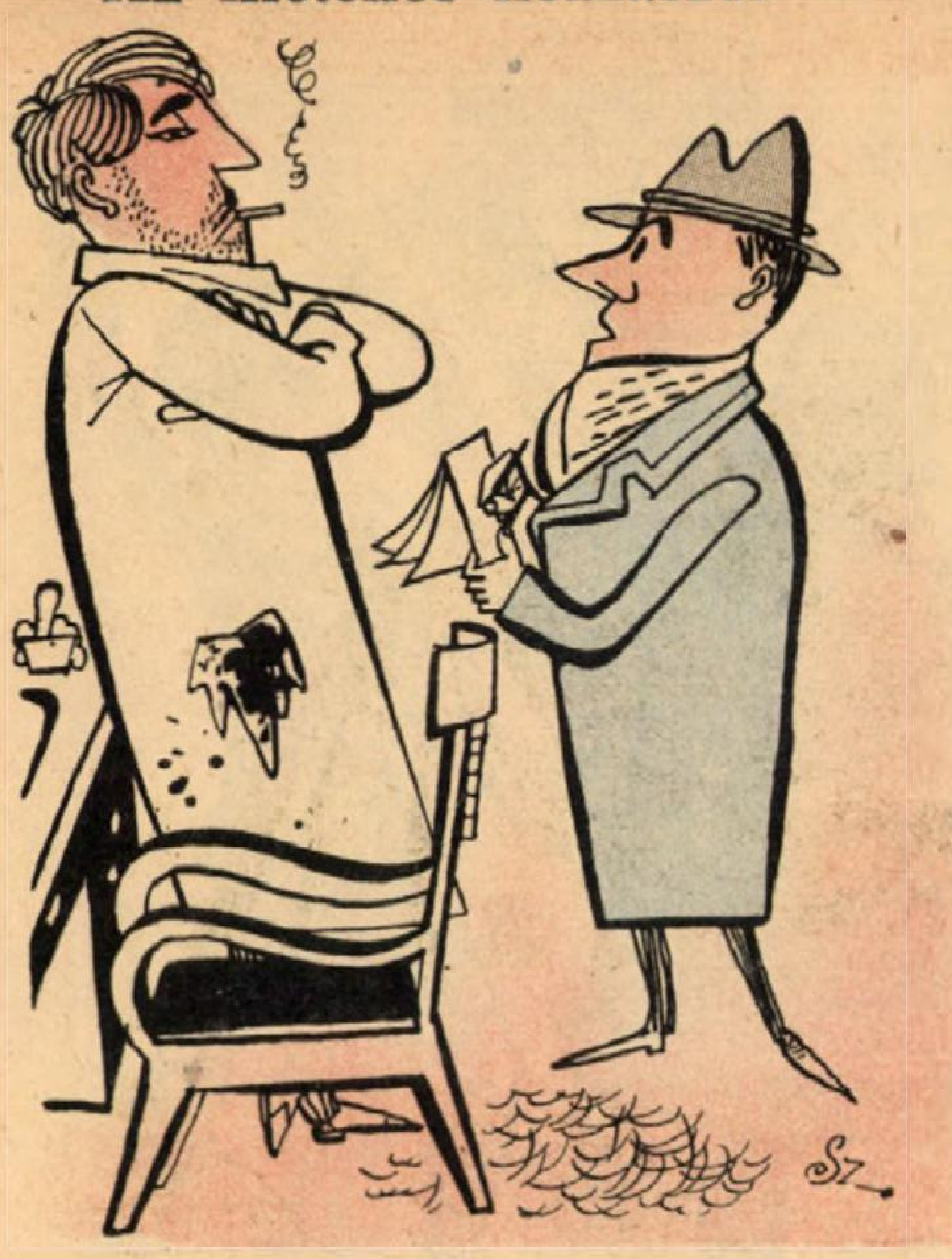

– Mi a véleménye a borravaló-kérdésről?
– Zárt tárgyalást kérek.

Változnak az idők

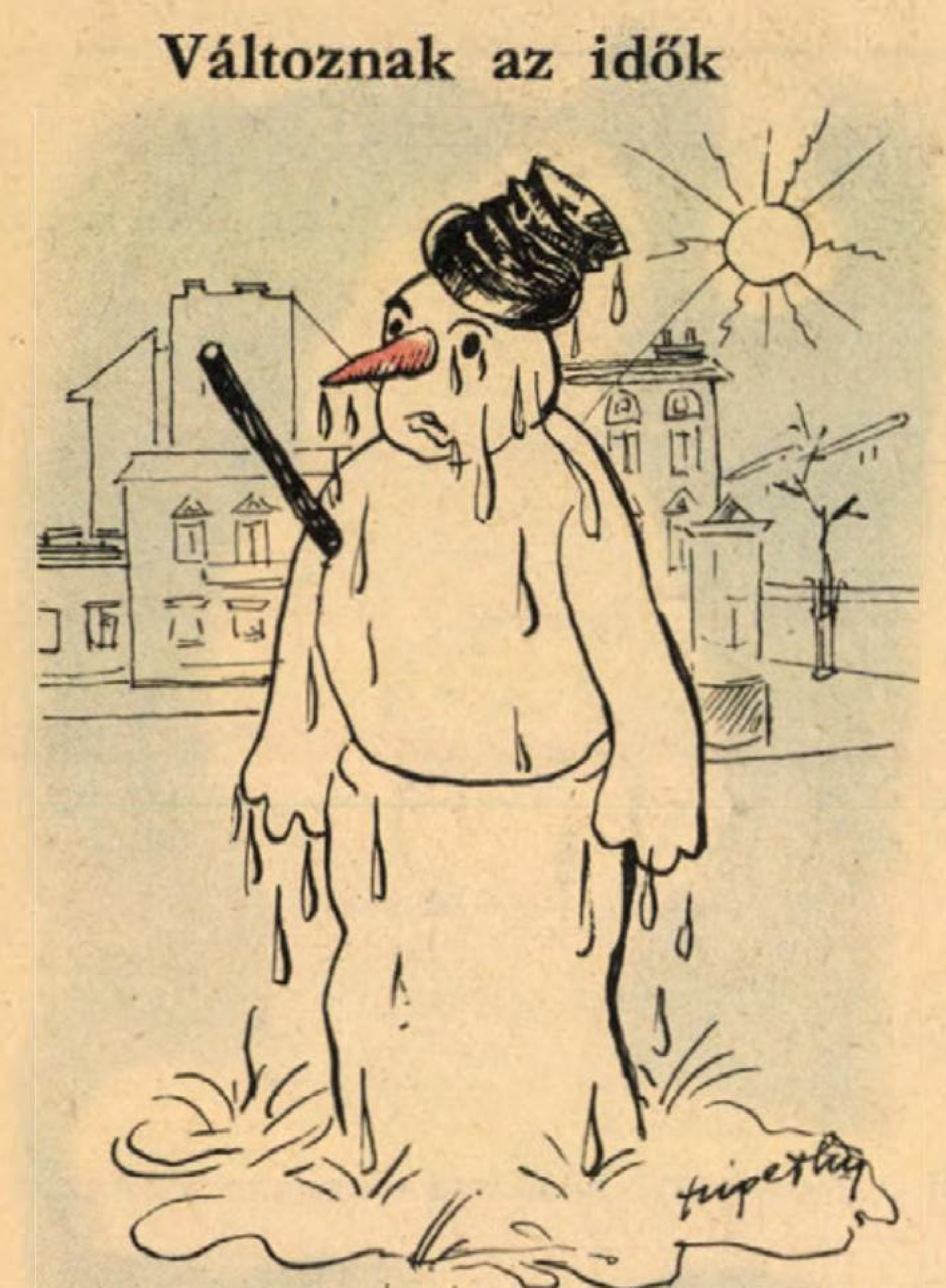

– Hej, ha meggondolom, hogy pár hét előtt még szilárdan álltam a helyemen . . .

Vasárnapi koncert

Hegedűs István rajza

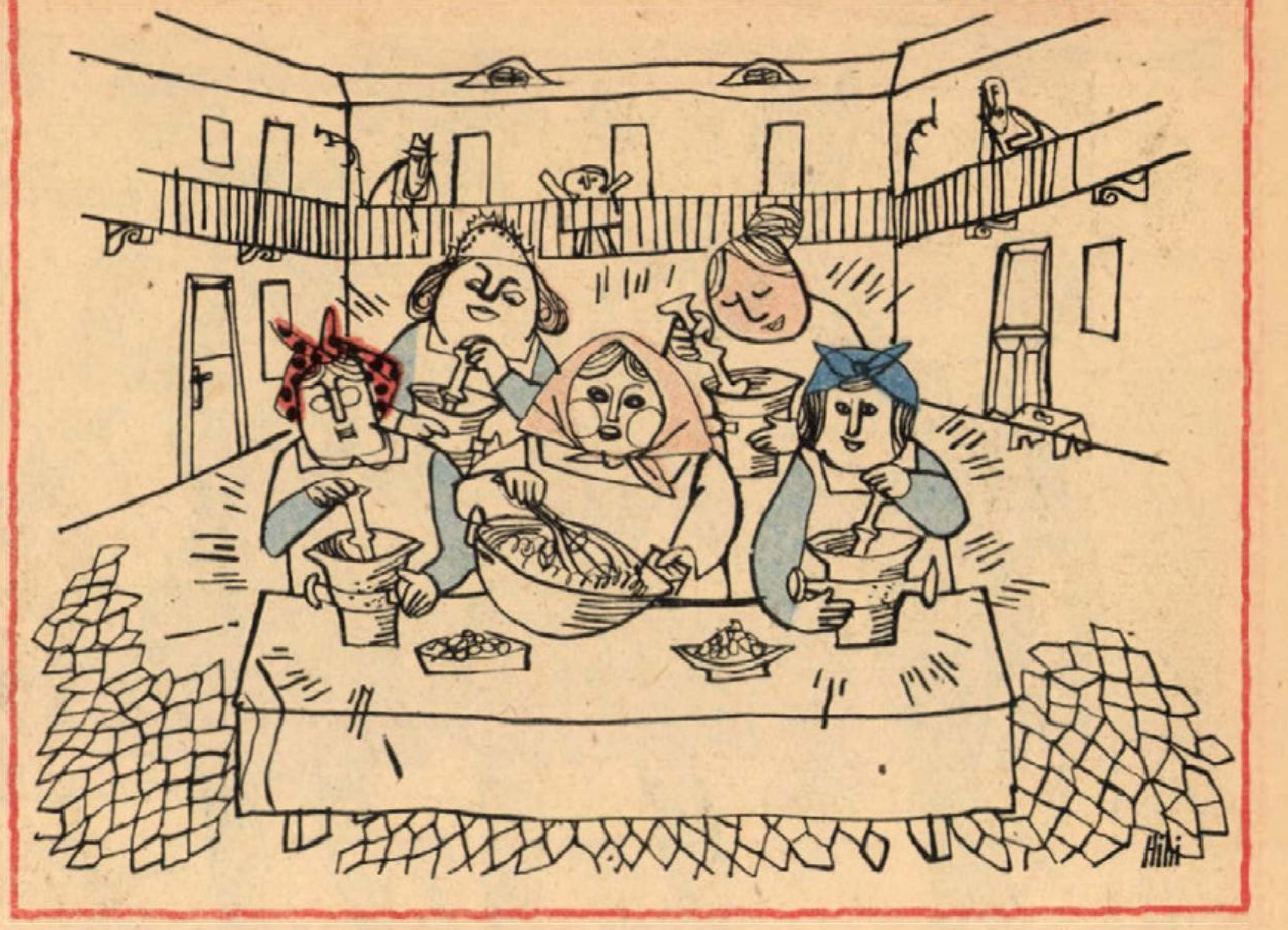

Rilke ügyben

Az „Élet és Irodalom" múlt heti számának első oldalán vers jelent meg Tornai József tollából, „Nem értlek, Rilke" címmel, melyben a vers írója hírneves német kollégáját summásan unalmasnak, édeskésnek, értelmetlennek és laposnak tartja. Szerkesztőségünket ez alkalomból felkereste a szépen elintézett, harmincnégy éve elhunyt jelentékeny költő és egy válasz-vers közlését kérte, melynek az alábbiakban helyt adunk.

Rainer Maria Rilke:

Nem értlek, Tornai

Nem ismerhettem hallatlan fejed,
sem érdes füled, mint versedben áll a
leírás róla, s mondhatom, hogy hála
a papnak, engem sohasem ihletett

szobor talpa, hanem inkább a szobor
maga, s hogy nem ihletett azonnyomba'
meg, ami nem is volt: hidrogénbomba,-
ez érthető. Nem tulzás hát e szigor?

Talán írtam is volna róla hosszan,
hiszen csatáztam én is a gonosszal,
s én is készültem ars poéticából, —

Az olvasókat tőlem még Te félted?!
Ne kötekedj hát, én se vagyok fából —
Szép verset írj, vagy változtasd meg élted!

(Rilkéből fordította: Somogyi Pál)

Julika gavallérjai

Pusztai Pál rajza

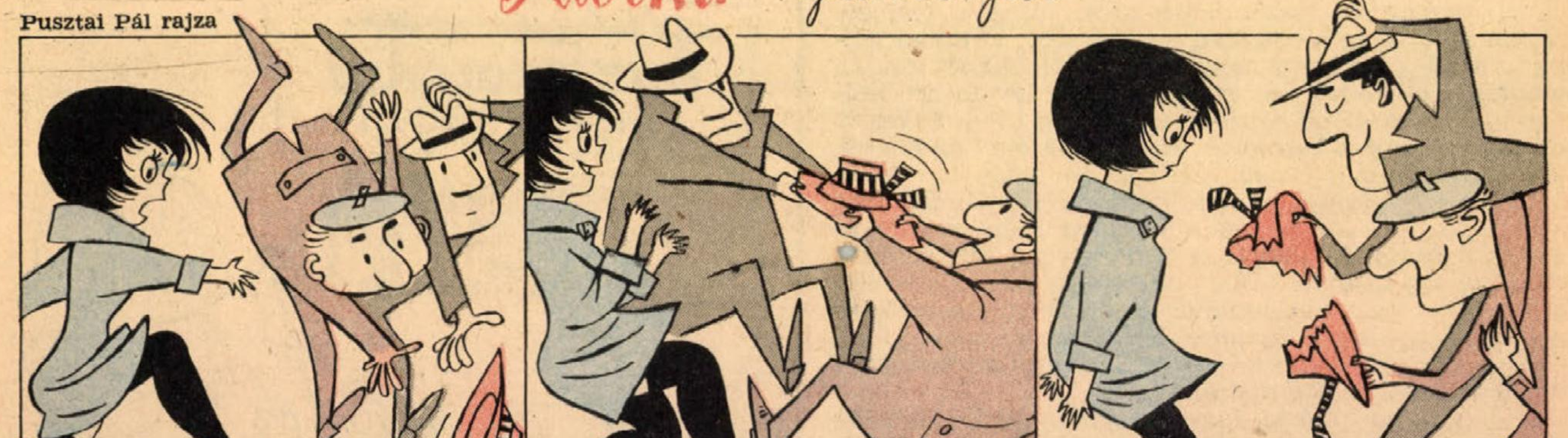

Nyugatnémet-rakétatámaszpontok Spanyolországban

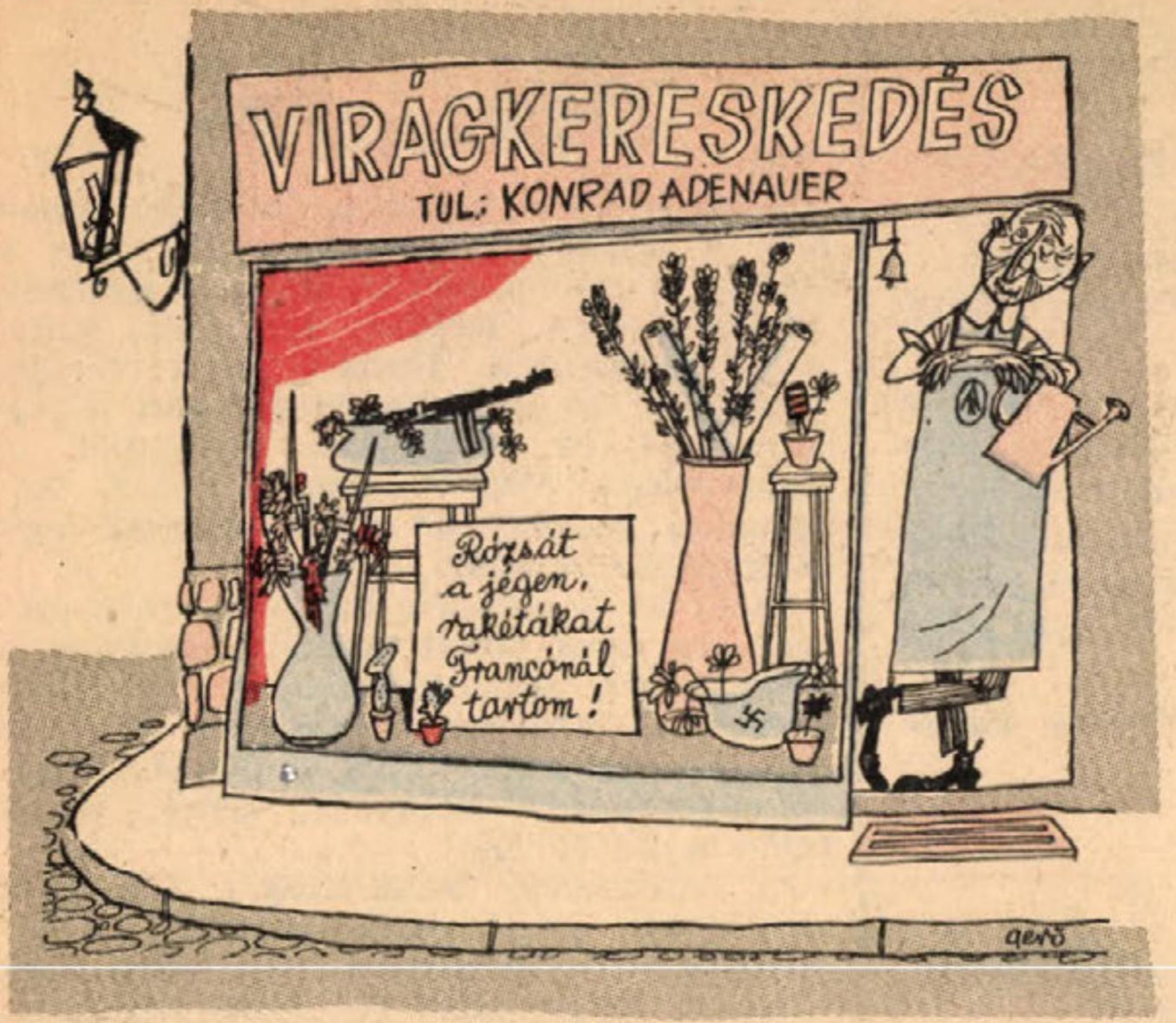

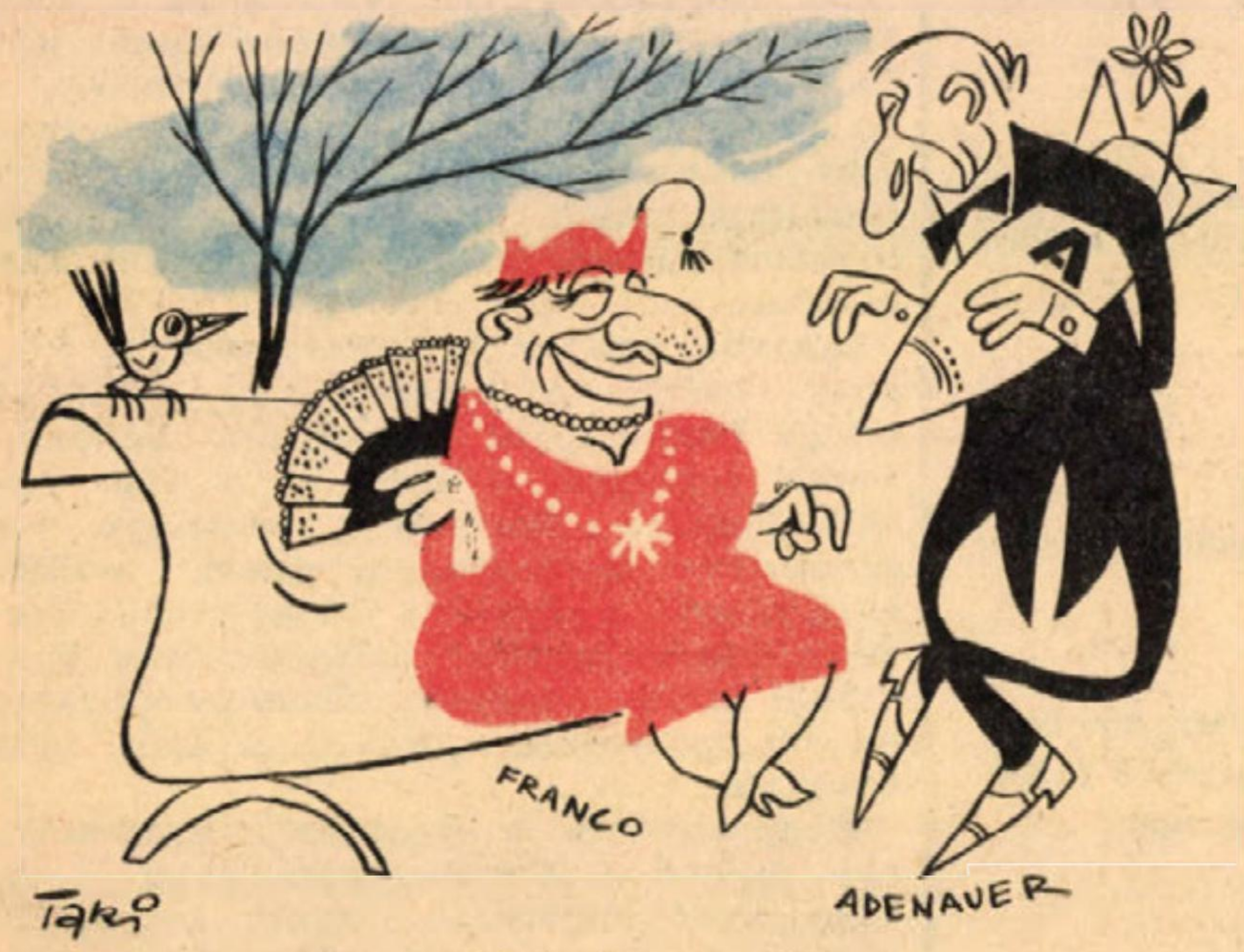

– Gyere ülj kedves mellém . . .

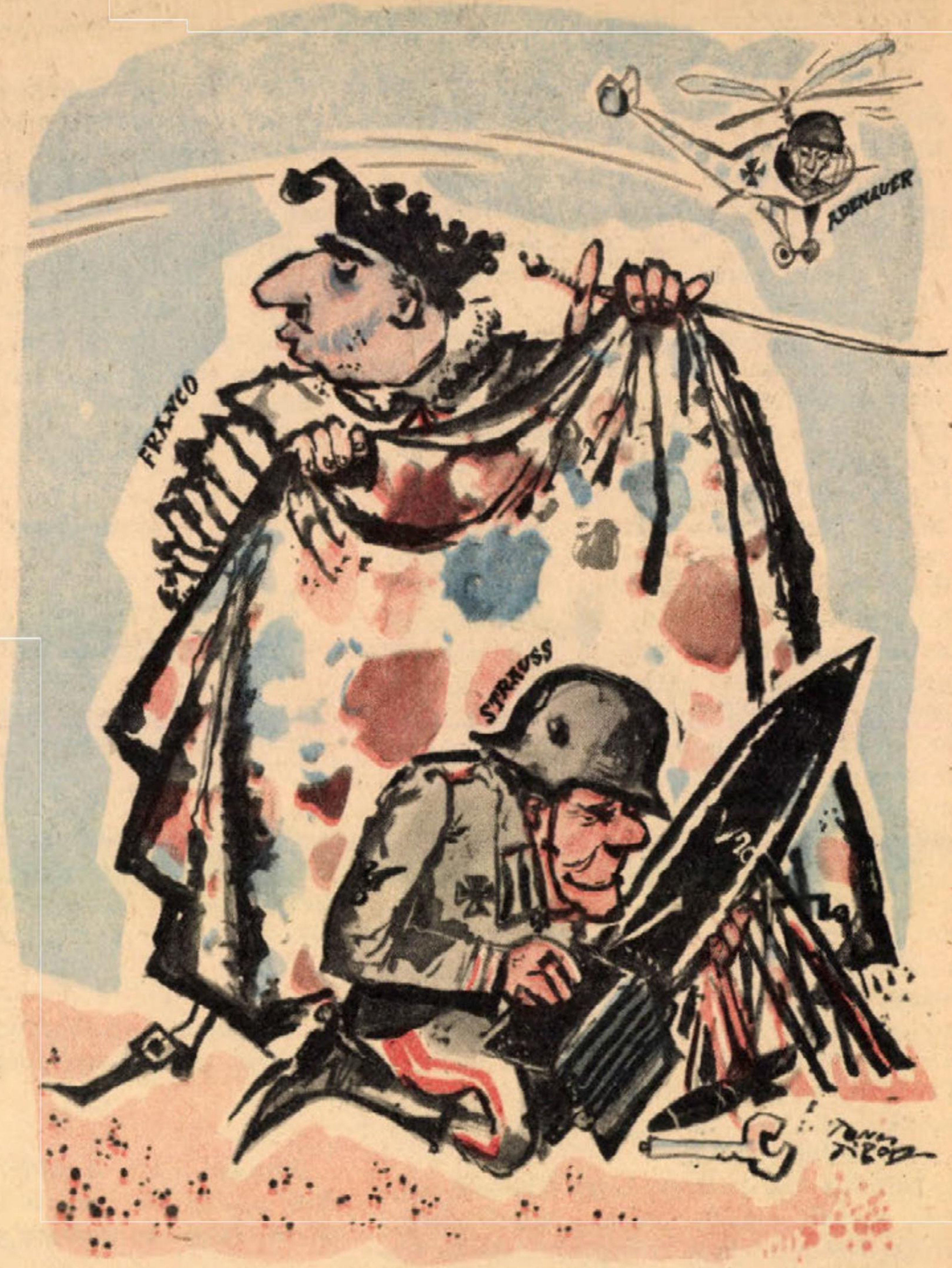

Franco: Mennyivel szebb volt 1938 . . . Istenkém, a Condor-légió . . . és még csak falaznom sem kellett . . .

Jaroslav Hasek:

Esetem a Jótékonysági Egyesülettel

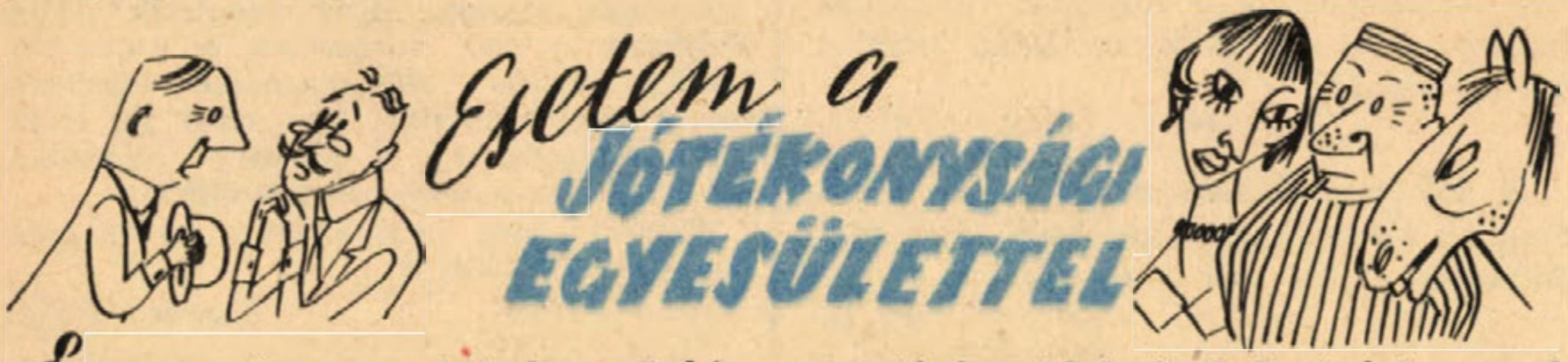

Egyszer, öreg napjaimban, önhibámon kívül szomorú anyagi helyzetbe kerültem. Elmentem az „Önkéntes Jótékonysági Egyesület” központjába és a titkárnál jelentkeztem.

— Mit óhajt? — kérdezte a titkár.

— Segítséget kérek.

— Neve, kora, foglalkozása?

— Jaroslav Hasek, 60 éves, író.

— Hatvan éves? — sopánkodott a titkár — sok, nagyon sok. Ha ötven évvel fiatalabb lenne, beutalnám az Elhagyott Gyermekek Otthonába. Büntetve volt?

— Eddig még nem.

— Kár. Akkor az „Elbocsátott Fegyencek Otthona” se fogadja be. Remélem, iszákos?

— Nem. Csak akkor innék, ha megkínálnának. Így lettem antialkoholista.

A titkár sajnálkozva jegyezte meg:

— Így nemigen lehetek a segítségére. Pedig jó dolga lenne a „Notórius Részegeket Leszoktató Egylet” székházában. Ha pedig elesett lány lenne, akkor a „Bukott Lányok Megmentésére Alakult Szövetség” venné gondozásba. Mi gondoskodunk az Állatmentő Egyesület útján azokról a lovakról is, amelyeket a kocsis véresre ver ostorával.

— Sajnos, nem vagyok ló.

— Látom. De maga még csak nem is mohamedán. Ha az lenne, a Keresztény Térítő Liga tárt karokkal várná.

Felcsillant a szeme:

— Nem lopott valami értékes holmit?

— Nem.

— Hát akkor minden hiába. Az „Egykori Tolvajok Otthona’” szívesen befogadná.

— De kérem, — mondtam kicsit szégyenkezve —, én azért jöttem, hogy valami munkát szerezzenek nekem.

A titkár mérges lett:

— Mit akar maga? Munkát? De kedves barátom, miért nem mondta ezt mindjárt, amikor bejött? Hiszen nekünk sincs semmi munkánk!

Fordította: P. L.

Magasabb beosztás

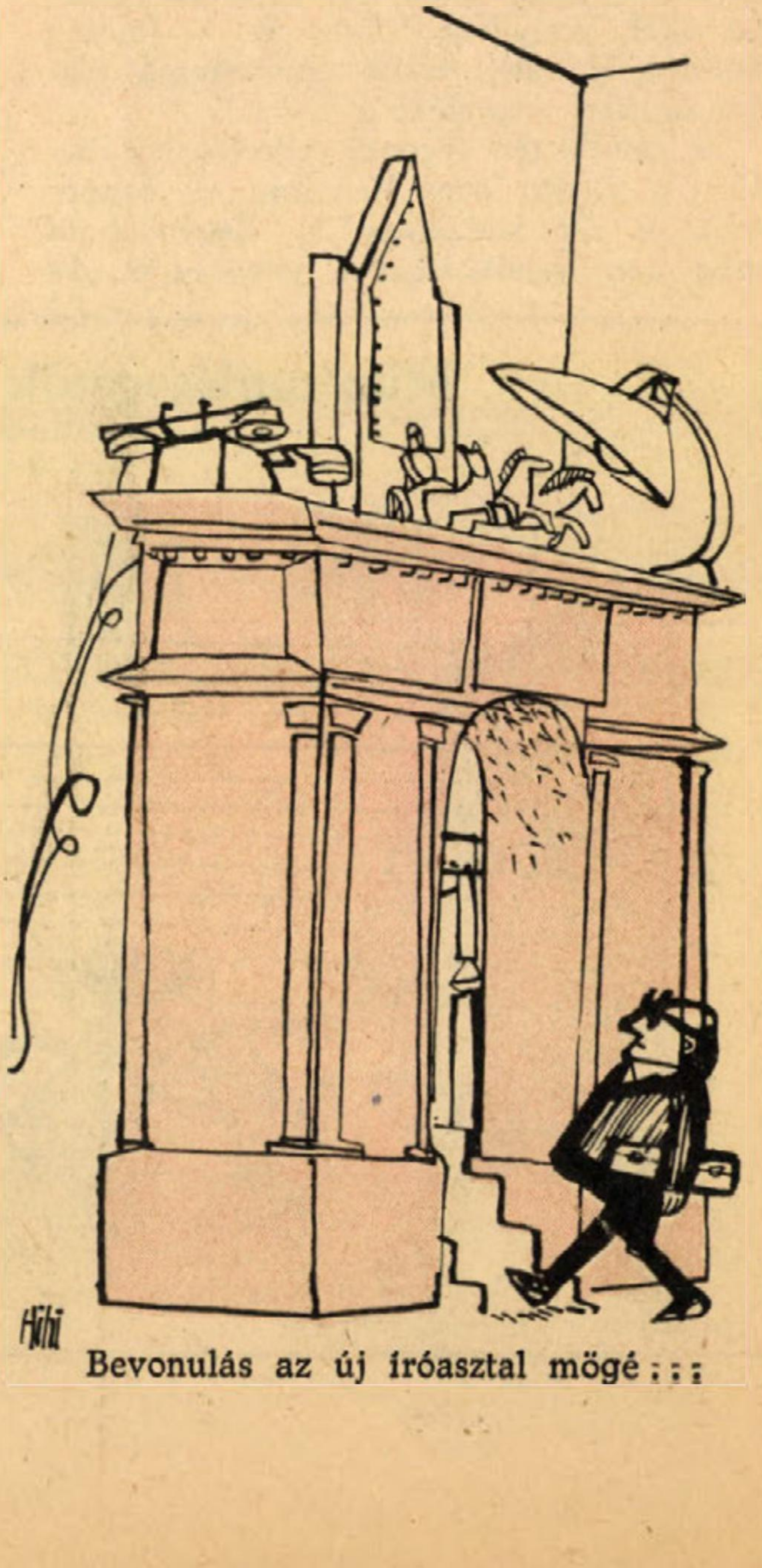

Bevonulás az új íróasztal mögé . . .

A FŐCÍM

Történt egyszer egy csapadékos zord őszi napon, hogy az időjárás viszontagságai elől egy moziba menekültem. Mivel precíz ember vagyok, megnéztem a plakátot is. (Ha egyedül megyek moziba, mindig érdekel, hogy mit játszanak . . .) – A „Rollercsempészek" című neorealista film volt műsoron.

A kellemes, száraz nézőtéren elégedetten néztem az ötletes reklámfilmeket, és arra gondoltam, hogy mennyivel olcsóbb egy mozijegy, mint egy esernyő, vagy egy új zakó. Ekkor az Állami Biztosító filmje után, egy különös reklám következett. – Kanyargós, szutykos utcán, madzagokon száradó pelenkák, és más diszkrét fehérneműk alatt egy feldúlt külsejű lány közeledett. Tétován megállt az utcasarkon; jól látható volt bomlott arckifejezése, és csapzott haja. Körülrévedezett, majd befordult a másik utcába. Távolodás, pelenkák, szutyok, aláfestőzene. – Találgatni kezdtem, hogy mi lesz a poén, Ultra mosópor, vagy Lipótmező?!

Ekkor jött a meglepetés. – Megjelent a film címe, a rendező, és a többi alkotó neve. (Továbbiakban a „főcím".) – Megrendülten döbbentünk rá, mi nézők, hogy a „kössön biztosítást tűz-, víz- és anyóskárok ellen" szöveg óta magát a nagyfilmet nézzük! Nagy pillanat volt ez! Éreztük, hogy valami egészen új, nagyszerű, modern kezdeményezés boldog szemtanúivá lettünk.

Mindig úgy tudtam, hogy filmesek ritkán járnak moziba, nehogy saját elképzeléseiket zavarja a kollégáiké; de ez tévedésnek bizonyult. – Egy idő múltán ugyanis ismét moziba mentem, bár az idő derült volt, és száraz. Hazai filmet vetítettek. Egyetemista lány bandukolt a síneken. (Talán nem volt pénze a vonatra, talán mert ez így hatásos.) Falura ment ingadozó szüleihez, hogy meggyőzze őket, melyik a helyes út. – Jóideje bandukolt már, mikor egyszercsak csapásszerűen megjelent a főcím!

A rendhagyó főcímek sikere már betört a Rádió hangjátékaiba, és benyomult a TV játékokba is. Regényeknél még nem találkoztam e jelenséggel, de majd fogok. A filmeknél még a következő megoldásokat nem láttam:

a) A film a „Vége" szóval kezdődik.

b) Film nincs is, csak főcímet vetítenek.

Viszont bízom abban, hogy mikor a film őskorát már homály burkolja, egy lelkes formabontó rájön, hogy a főcím egészen jól hat a film elején is. Ekkor a nagy sikerre való tekintettel az ötletet többen is átveszik, és az egész kezdődhet elölről!

Bodrossy Félix

MINDENFÉLE

A mély hallgatás még nem föltétlenül vall mély gondolkozóra.

*

Az izgatószerek és a nyugtatószerek elterjedése azt bizonyítja, hogy az ember lassanként a legelemibb lelki folyamatokra sem képes önállóan.

*

A jogos alsóbbrendűségi érzésnek vannak a legveszélyesebb következményei.

*

Minden a hit. A náthás ember, aki nem érzi az étel ízét, mégis eszik, mert feltételezi, hogy az ételnek jó íze van.

*

A történelem egyre hosszabb.

*

Egy régi mondás szerint a divat a holnap nevetsége. Ez a folyamat rendkívül meggyorsult napjainkban. Néha már a ma nevetsége.

*

X író megdicsérte magát. Az illető annyira tárgyilagos, hogy még saját magában is megbecsüli a jó írót.

F. L.

KOPASZODÁS

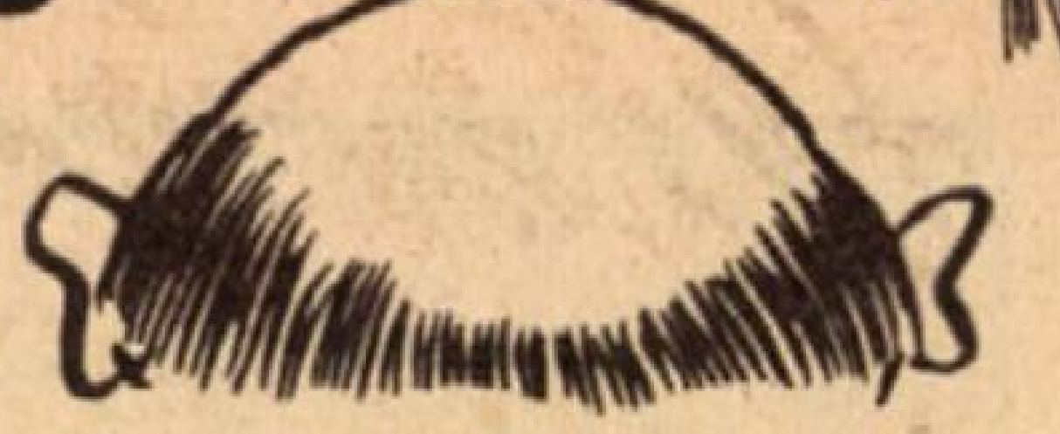

Minden férfi életében jön egy pillanat — idézem kicsit megváltoztatva a Költőt — szóval elérkezik az a pillanat, amikor vagy Hédike, szerelme, símogatja gyengéden fürtjeit, vagy Gyula, borbélya, cirógatja hajmosás előtt a fejkoronáját és megszólal: Csimpike, te kopaszodsz! Vagy: Csanakvári úr, kopaszodni tetszik, ne alkalmazzunk egy szterogenol mosást?

És ez az a pillanat, amikor a férfi először érzi meg annak a nagy csatának a jelentőségét, amelyet a nők folytatnak szüntelen ifjúságuk megóvása érdekében. És mit csinál ettől a perctől kezdve a teremtés koronája, akinek ritkul fején a hajkorona?

A módszerek különfélék. Jómagam először egy centi rövidre vágattam a hajamat és előrefésültem. Ez csak arra vezetett, hogy nagy és derűs ovációval fogadtak a Wurlitzert tartó vendéglátóipari helyiségek ifjai, viszont az a bizonyos kis köröcske a fejbúbon annál jobban látszott. Erre megnövesztettem a hajamat, hogy eltakarjam a kis karikát. Dús hajam a vállamat verdeste, úgy festettem, mint Tarzan egy hűvös novemberi napon, kis kerek lyukkal hajzatában.

Igénybe vettem a szterogenolt, a külföldi csoda hajbalzsamokat, amelyek színes borítólapján villogóhajú fiatalemberek rebegtek köszönetet a szer feltalálójának. „Már-már a magányt választottam kopaszságom miatt, amikor megtudtam a Fry-Fry hajnövesztő létezését. Ma a mexikói halásztársaság ügyvezető elnöke vagyok, három gyermekem és két feleségem van . . ." A szer nem használt.

Megpróbáltam a napozást, kvarcolást, egy jónevű — Cwiebelbaum nevű — javasasszony tanácsára, nyers marhafelsálhúst kötöttem a ritkuló helyre, halastó iszapjával pakoltattam be a fejem — semmi eredmény.

Egyszer aztán megpillantottam az egyik lapban a római olimpiára készülődő Szécsényi József diszkoszvetőnk fejét. Teljesen le volt borotválva a haja. Pillantása acélos volt, tekintete magabiztos, fellépése férfias. Úgy van! Én is leborotváltatom! Le a puhány hosszúhajúakkal! Le a bozontkirályokkal!

De azért még megvárom a nyers marhafelsál eredményét . . .

Tardos Péter

Múzeumlátogatók

Szür-Szabó József rajza

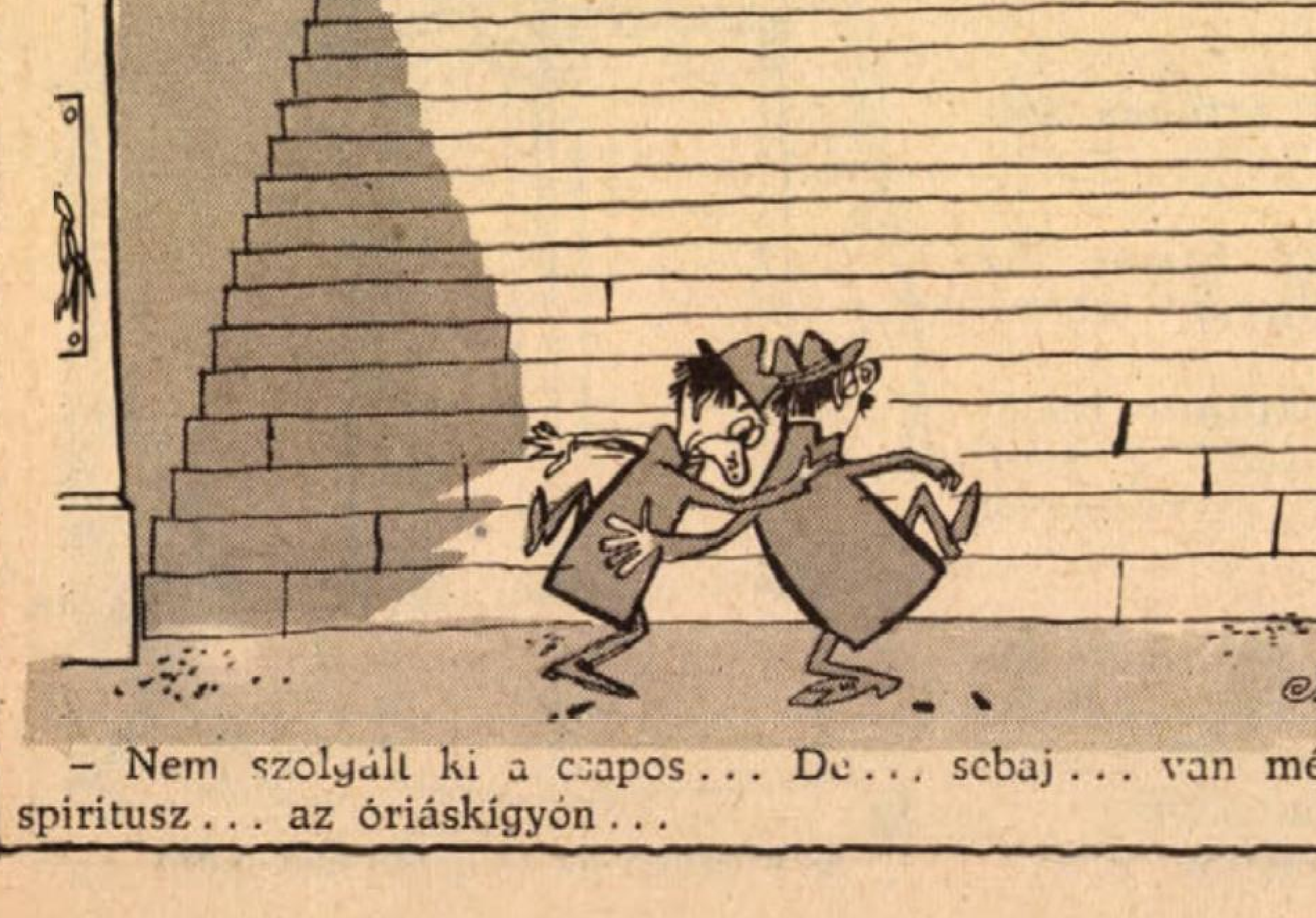

– Nem szolgált ki a csapos . . . De . . . sebaj . . . van még spiritusz . . . az óriáskígyón . . .

Rosszak az éttermi műsorok

Szegő Gizi rajza

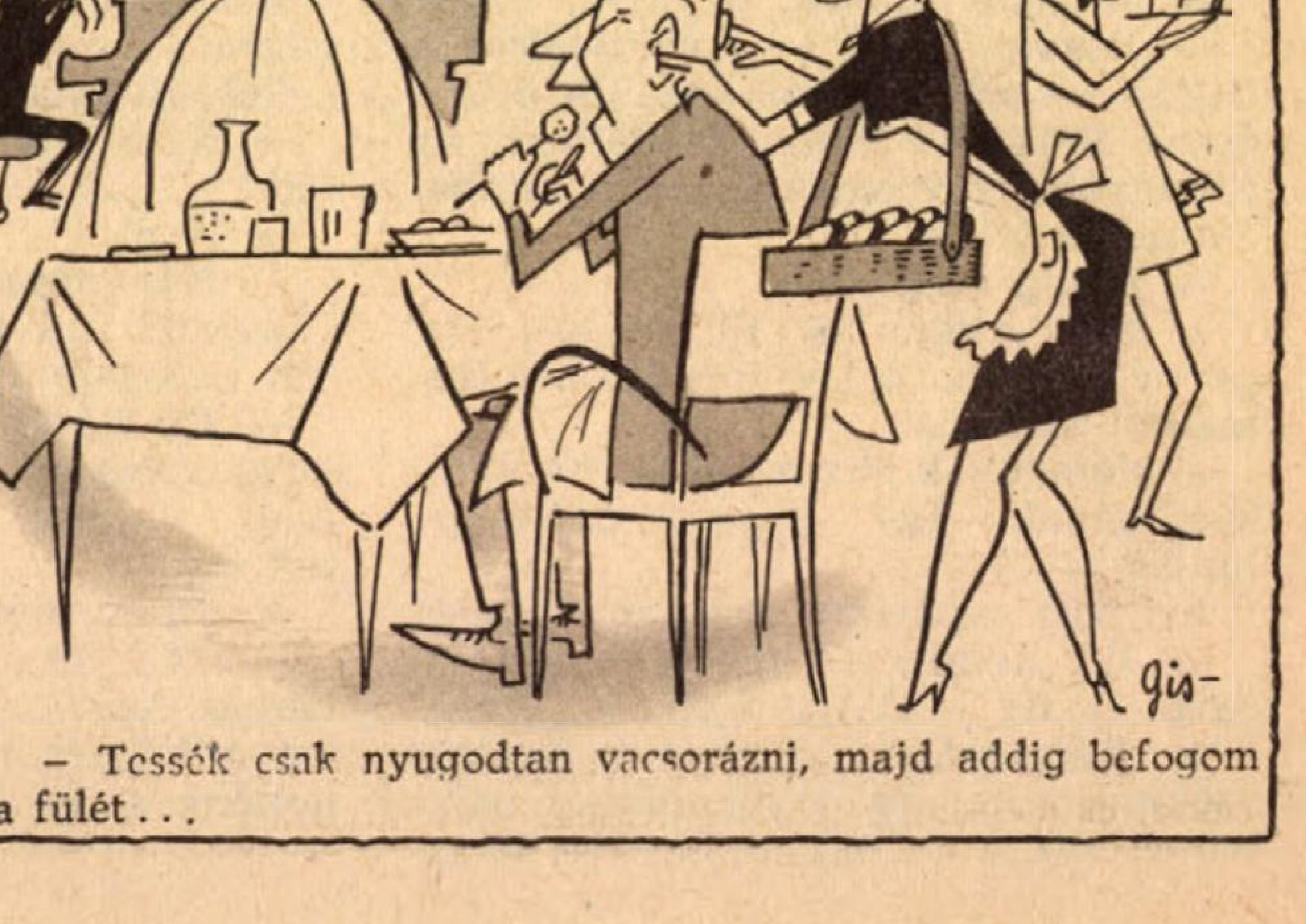

– Tessék csak nyugodtan vacsorázni, majd addig befogom a fülét . . .

Vendéglátás

avagy: a televízió túlsó oldala

Egy kellemes est reményében készültem tegnap Tallósékhoz. A férj rendkívül járatos a nagyvilág ügyeiben, előbb tudja, mint maga de Gaulle, hogy milyen lépésekre készül a marsall Algírban. Felesége Közért-alkalmazott, és így nagyon érdekes, ha nem is mindig derűlátó mozzanatokat mesél az emberi természet megnyilvánulásairól. A család vonzerejéhez tartozik még egy kis közös bridzs és nem utolsó sorban a valódi házi fekete.

Tallósék ajtaja sötét. Mi történt? Pedig tudják, hogy jövök, hisz Isten, ember és Tallósék előtt csütörtök az én napom. Ekkor látom, hogy valami halovány kis fény szüremlik ki az előszoba ajtaján. Csöngetek. Kisvártatva Tallósné rohan ki lihegve. Semmi: puszi, puszi drágám, vagy: jaj, de jó színben vagy, legalább két kilót fogytál, vagy: van számodra egy nagyszerű történetem, – hanem: – Ne haragudj, vetkőzz le, és dobd oda a kabátodat –, és azzal már üget is vissza.

Bebotorkálok. A szobában gyenge kékes fény, az állatkerti akváriumban láttam eddig ilyet. Egy televízió képernyője árasztja. Persze meg is feledkeztem róla, Tallósék említették, hogy vásárolnak egy készüléket.

Tallós letuszkol egy székre, épp abban a pillanatban, midőn a képernyőn így szól egy kedves ifjú nő: – Most pedig kedves nézőink, előadás következik a korrózió romboló hatásáról. Jó mulatást!

Nem tudom miért, de a korrózió (csak tudnám mit jelent), valahogy mindig kiesett érdeklődési körömből.

Tallóssal próbálok hát emberi kapcsolatot létesíteni: – Mit hallott a nyugatnémet–spanyol titkos tervekről? – suttogom a fülébe. Olyan megbotránkozással néz rám, mintha egy vallásos férfiútól azt kérdeznék istentisztelet közben: hogyan halad a sertéshizlalással?

Tallósnét már meg sem merem szólítani. Ragyogó szemmel, és tágranyitott két füllel falja a halálunalmat. Látom, ez a nő elhatározta, hogy a pénzét, ha törik, szakad, leélvezi.

Azzal vigasztalom magam, hogy semmi sem tart örökké, és hogy a jövő nekem dolgozik. Végetér még egyszer az én megpróbáltatásom is, és akkor mégis felderül az ég fölöttem, bridzzsel, csevegéssel és feketével egybekötve.

Valóban a korrózió befejeződik. Újra feltűnik a bájos lányka arca a képernyőn. De ó jaj, így szól kedvesen mosolyogva: – Most pedig nézzék meg a „Kiskeddtől Nagypéntekig" című magyar filmet.

Moziban már láttam a magyar filmalkotás e klasszikus művét. Vannak filmek, melyeket az ember akár kétszer, sőt háromszor is megnéz. Teszem azt: az Emberi sors-ot, vagy az Országúton-t. A „Kiskeddtől Nagypéntekig" nem tartozik ezek közé.

Magamba süppedek hát újra. És miközben alattomos módon úgy teszek, mintha szívvel-lélekkel a filmre figyelnék, kétségbeesett gondolatok kergetőznek agyamban: mi lenne, ha nyílt baráti hangon így szólnék: – Ne csukjuk le csöppet a készüléket? Bár a film csodálatos, de szeretném társaságtokat is élvezni kissé. (Persze a bridzset és feketét nem is említeném.) De ahogy Tallósék arcára nézek, világosan látom, televíziótulajdonosi mámorukban és gőgjükben, személyük ellen irányuló támadásnak minősítenék felszólalásomat. No és ha most felállnék, és miközben nyájasan simogatnám a készüléket és fennhangon dicsérném: – Jó kis televízió, kedves televízió – orvul oldalba rúgva elhallgattatnám. Kiderülne.

Nincs más hátra, mint a gyáva megfutamodás. Fölkeltem, és néhány szót motyogva kitapogatóztam az előszobába. Tallósné utánam kiáltott: – Az ajtót csapd be!

Ahogy lefelé botorkálok, szememet a csillagtalan, de pókhálós plafonra függesztve, szent bosszúfogadalmat tettem: – Jönnek még Tallósék is az én utcámba, illetve az én lakásomra.

Gyűjtök én is televízióra. Méghozzá speciálisra.

Olyanra, amelyik csak magyar filmet sugároz.

Kertész Magda

Föld alatti atom-robbantásra készül Nevadában az USA

Szegő Gizi rajza

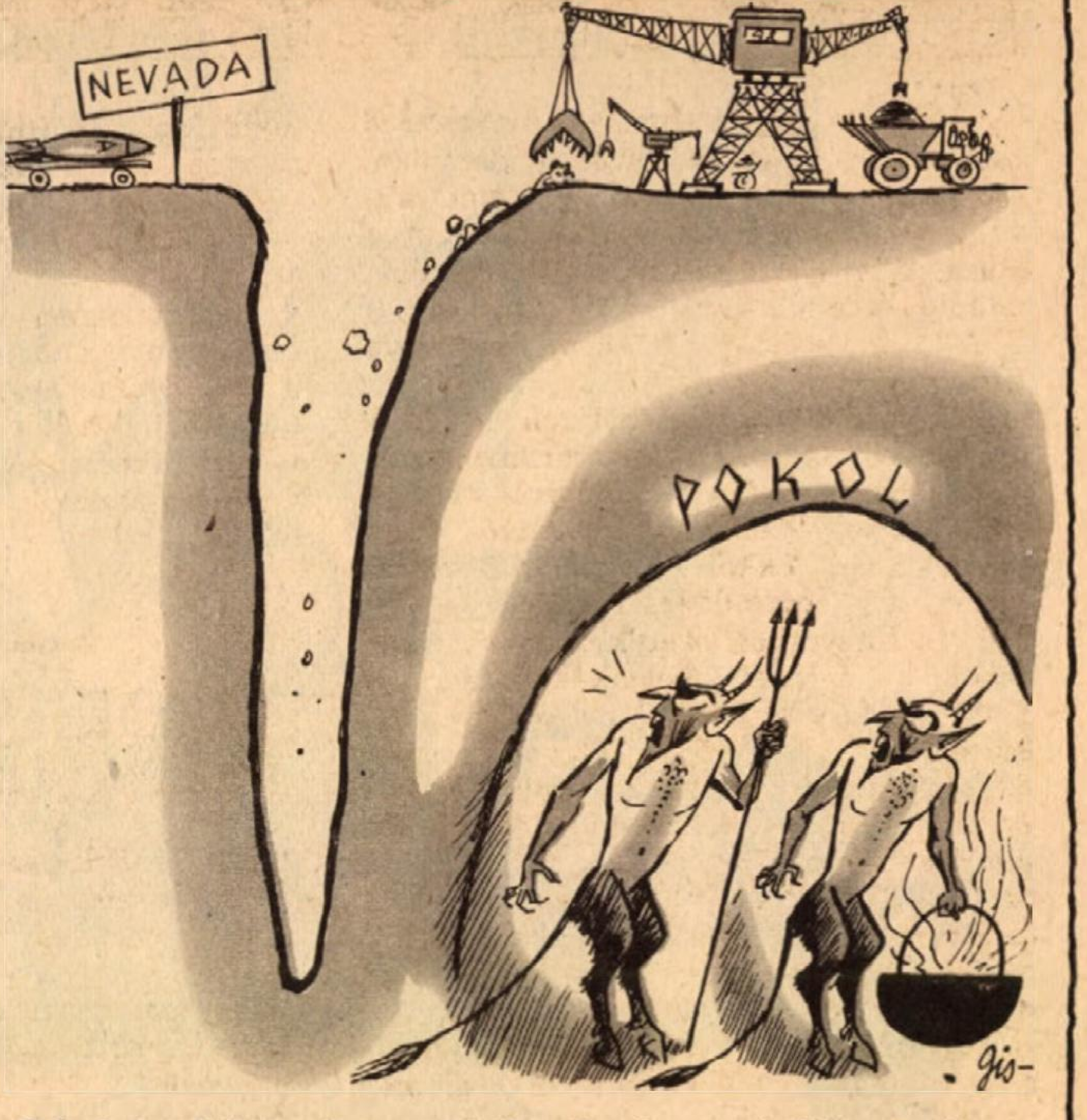

Belzebub: Még csak ez a piszkos konkurrencia hiányzott!...

Méltatlankodás

Toncz Tibor rajza

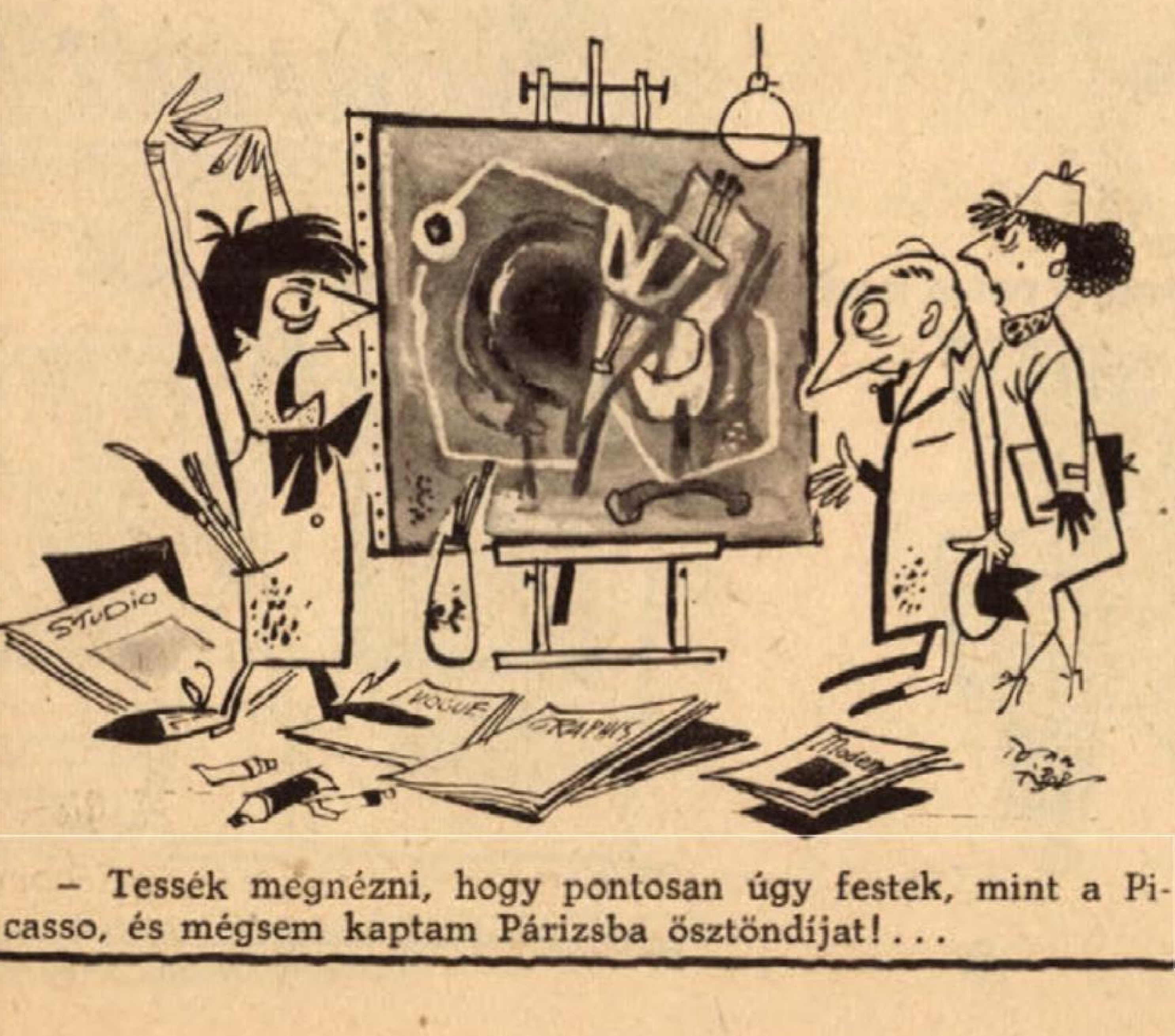

– Tessék megnézni, hogy pontosan úgy festek, mint a Picasso, és mégsem kaptam Párizsba ösztöndíjat!...

Csalódás

Vasvári Anna rajza

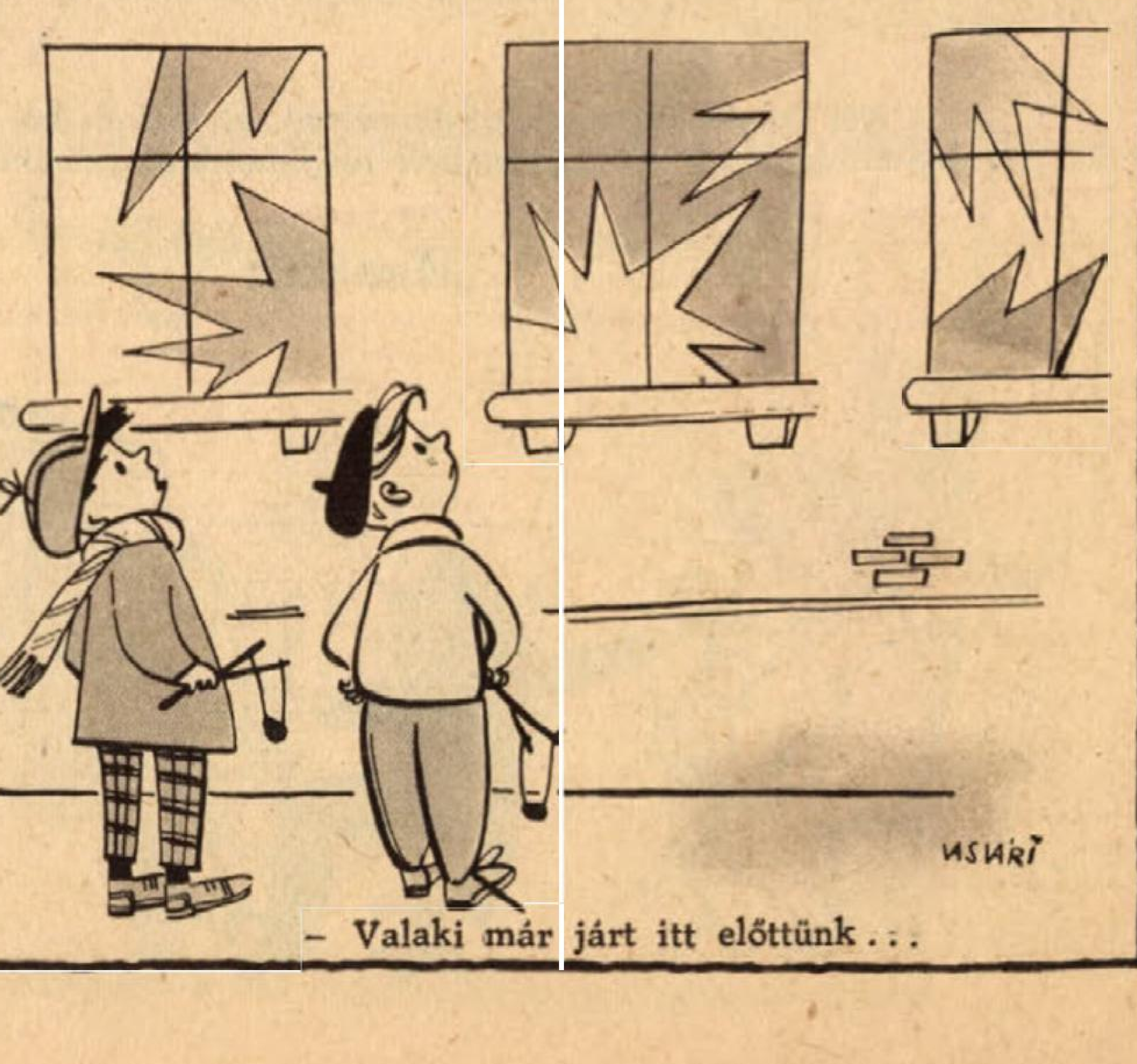

– Valaki már járt itt előttünk...

Ez a méreg!

Pusztai Pál rajza

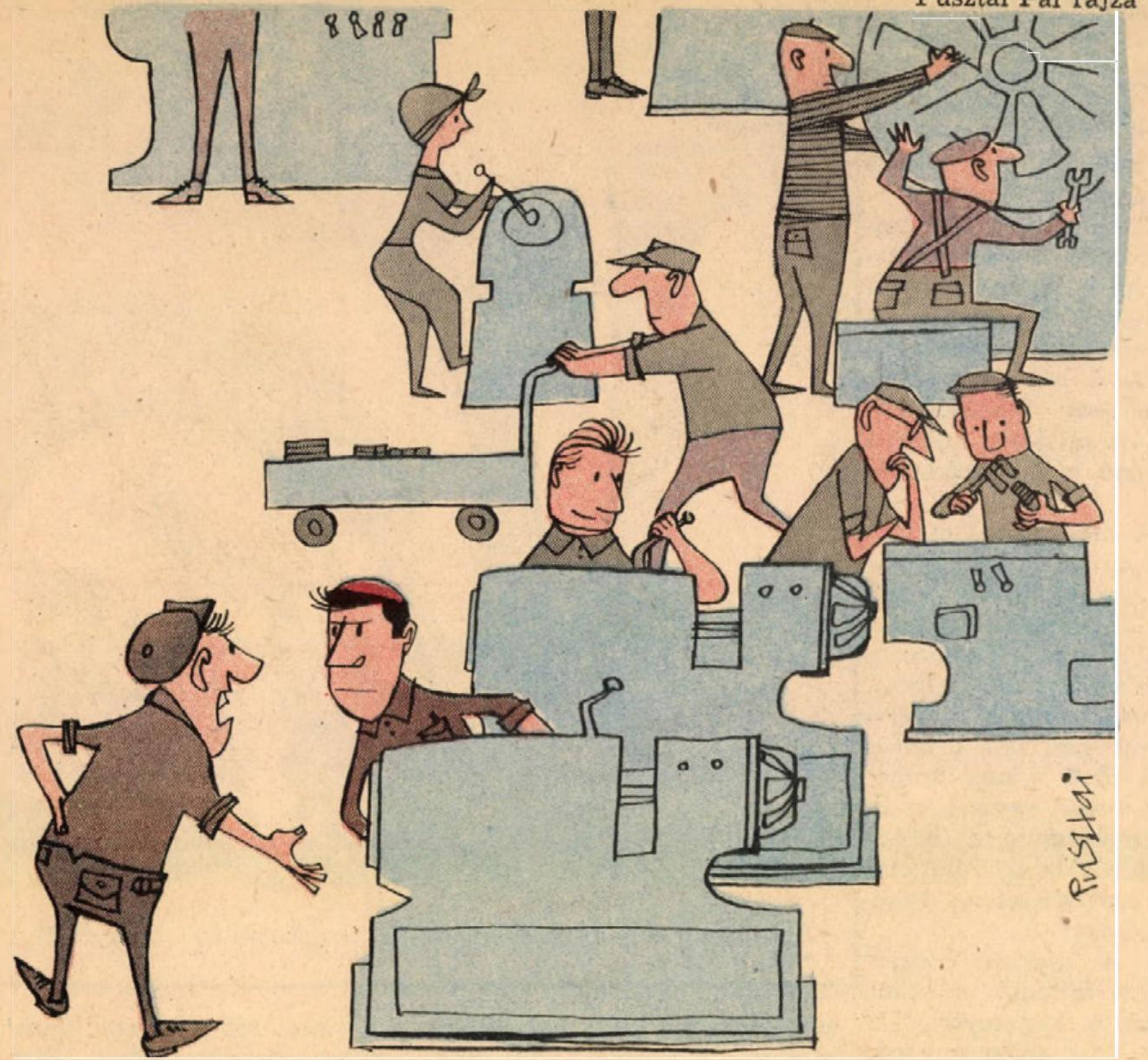
8888
PUSZTAI

– Képzeld, fusiztam magamnak egy csónakmotort és ellopta egy üzemi szarka!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

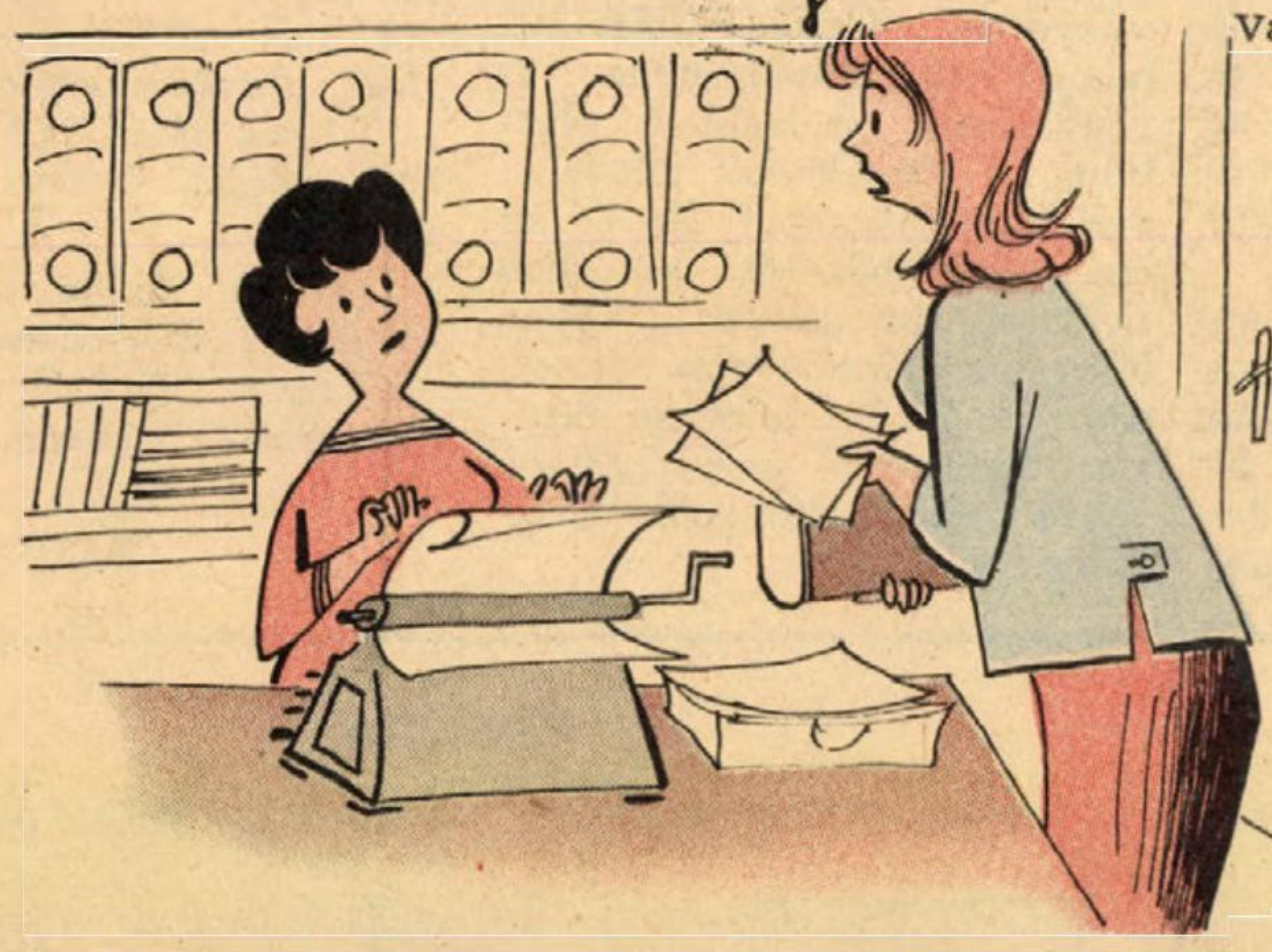

– Két dolgot szeretnék megkérdezni, elvtársnő: hol vannak a béralap-kimutatások és hogyan kell máglyarakást csinálni?

Manikür

Hegedűs István rajza

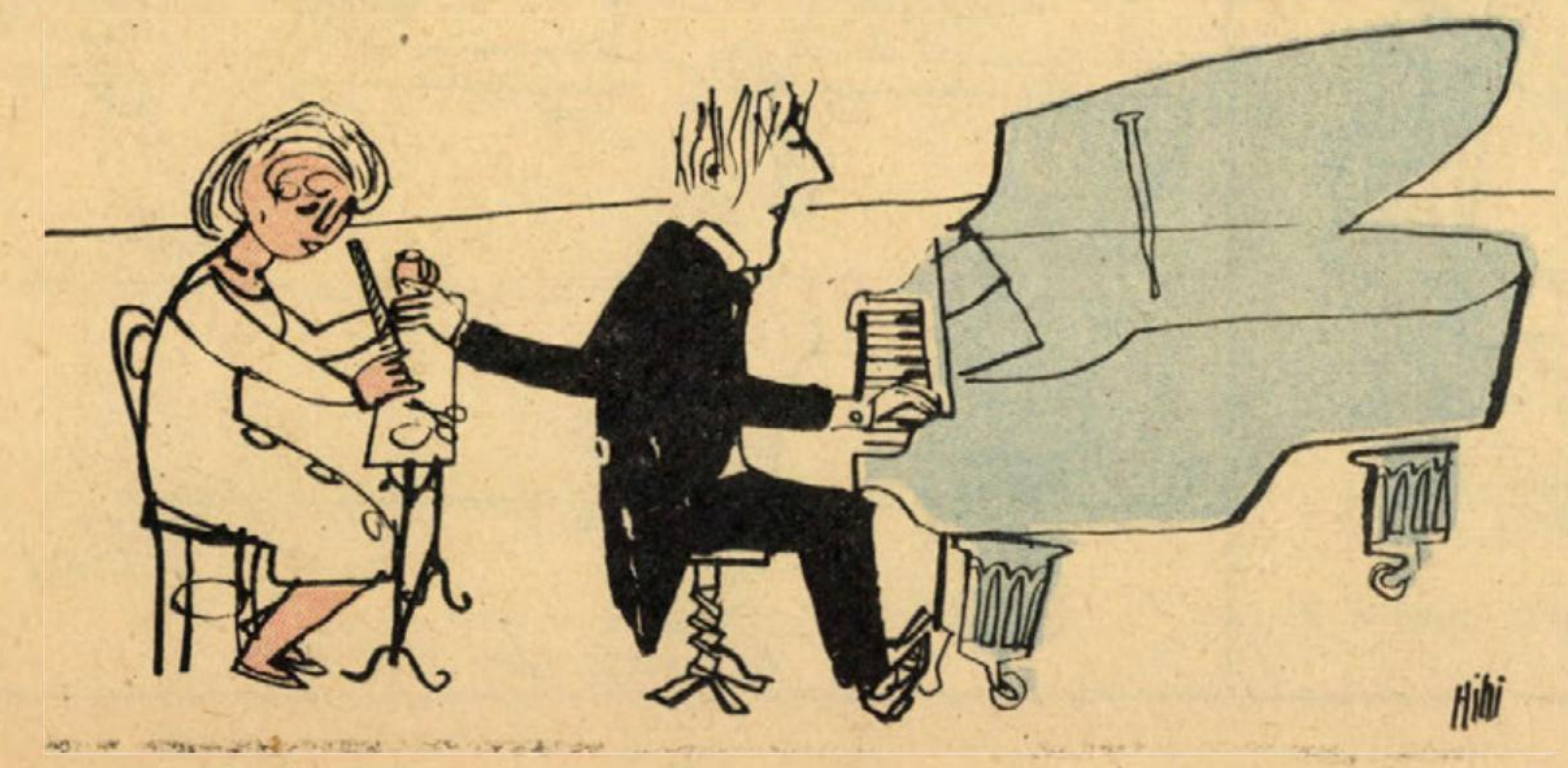

Hitler nyomdokain

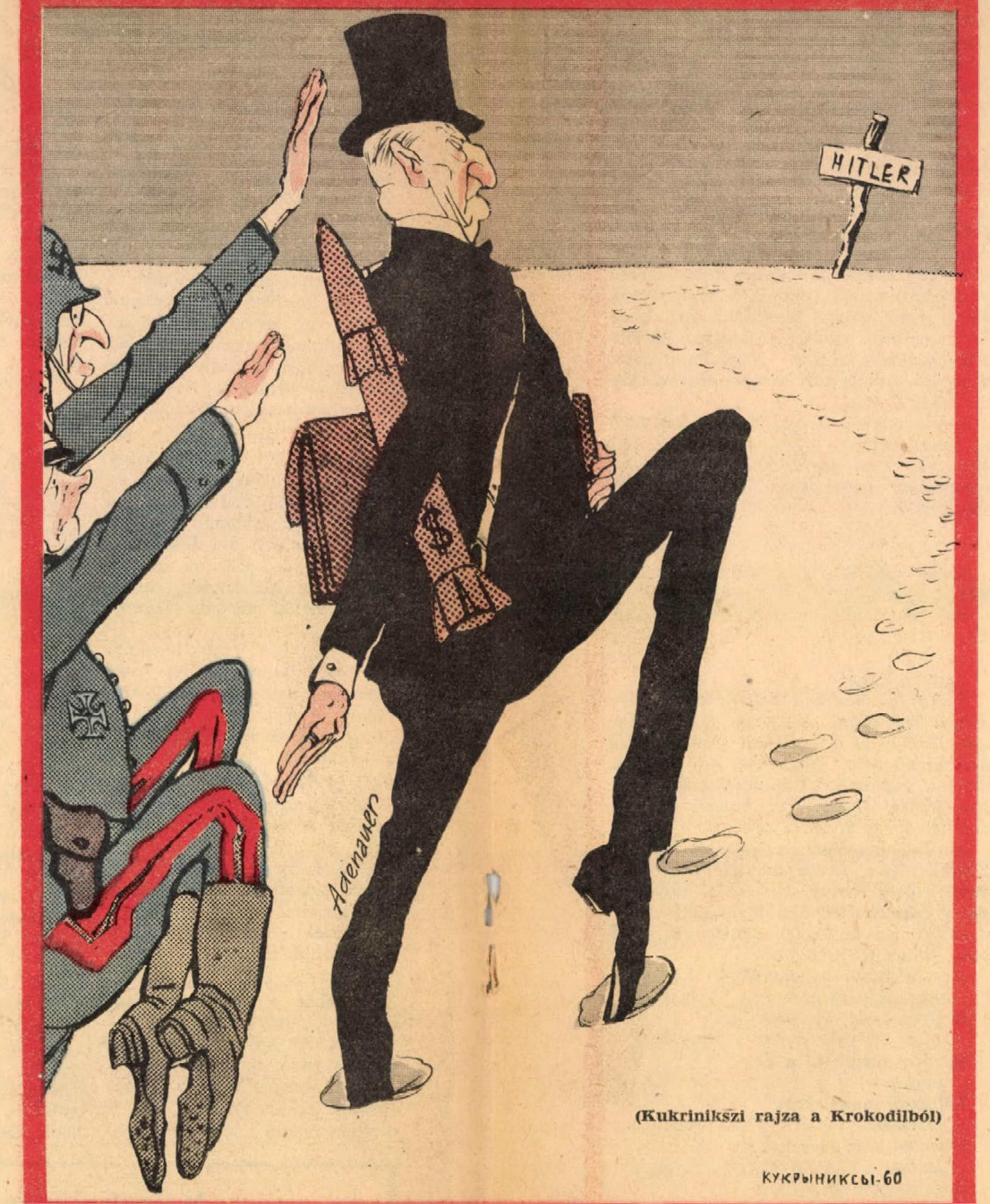
HITLER
Adenauer
$
КУКРЫНИКСЫ-60

(Kukrinikszi rajza a Krokodilból)

Már csak ez hiányzik...

Gerő Sándor rajza

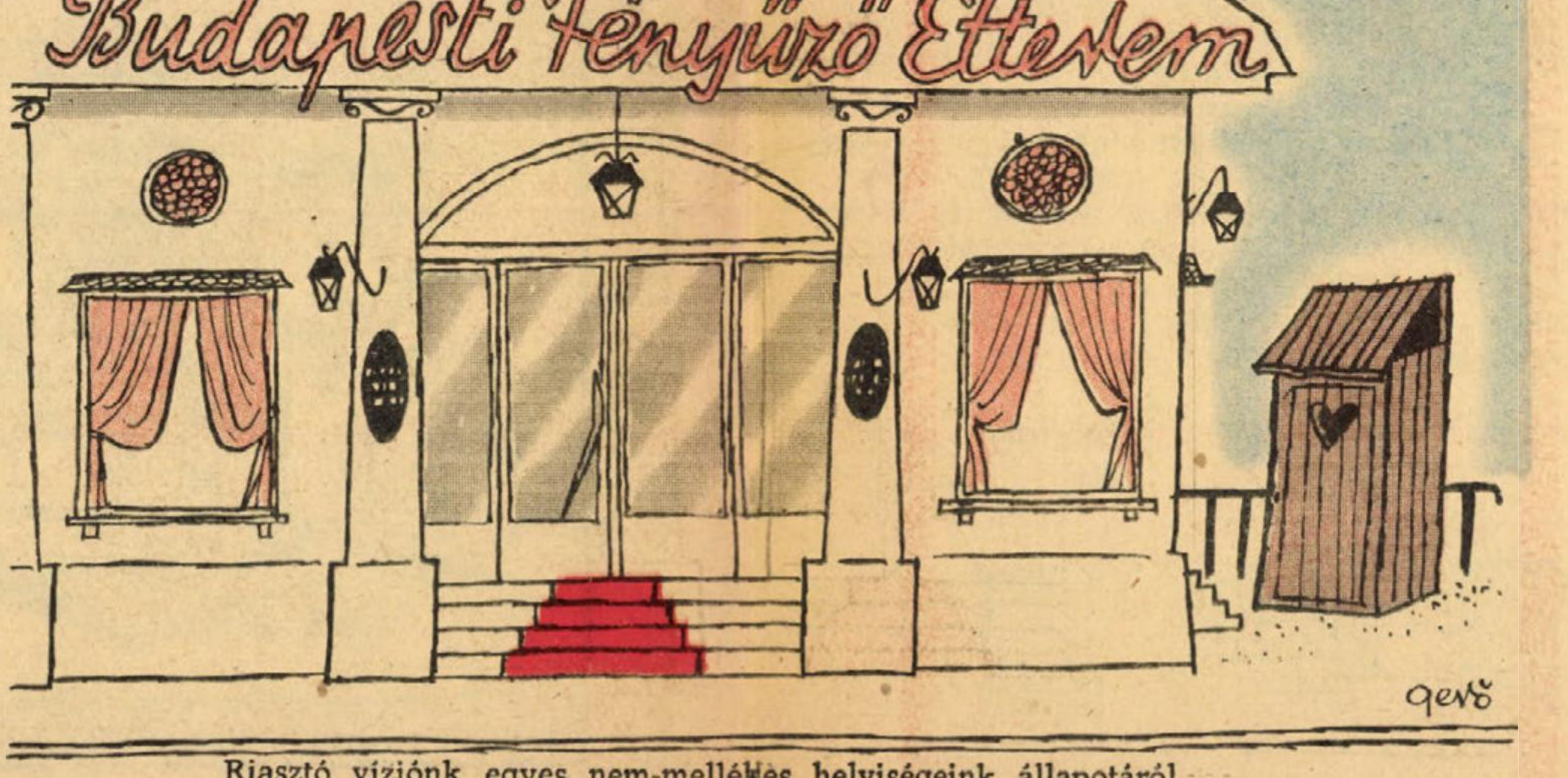
Budapesti Fényűző Étterem
Gerő

Riasztó víziónk egyes nem-mellékes helyiségeink állapotáról...

Az irodalom kapujában

Szür-Szabó József rajza

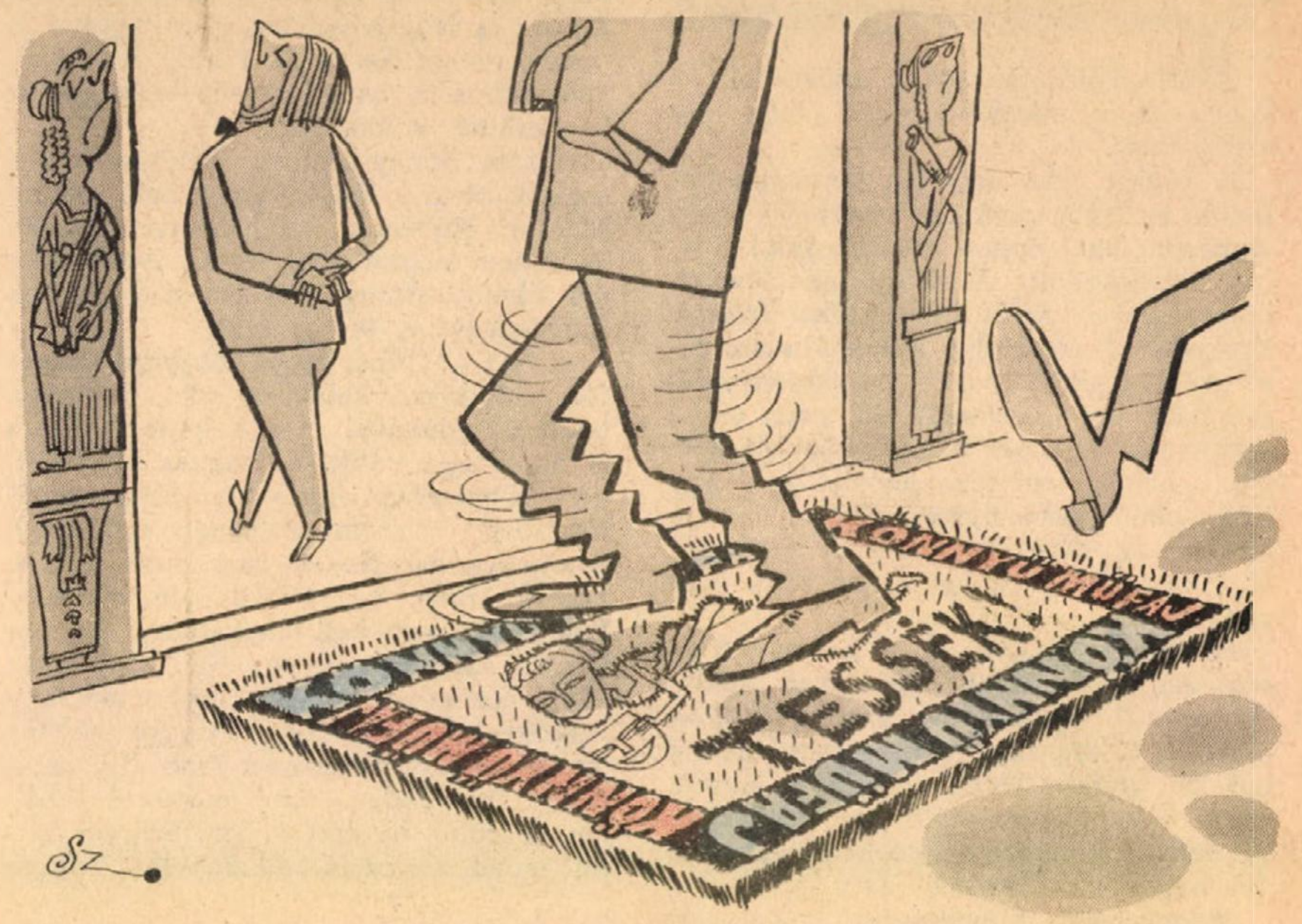
KÖNNYŰ MŰFAJ
KÖNNYŰ MŰFAJ
KÖNNYŰ MŰFAJ
KÖNNYŰ
TESSÉK!
Sz

Jubileum

Várnai György rajza

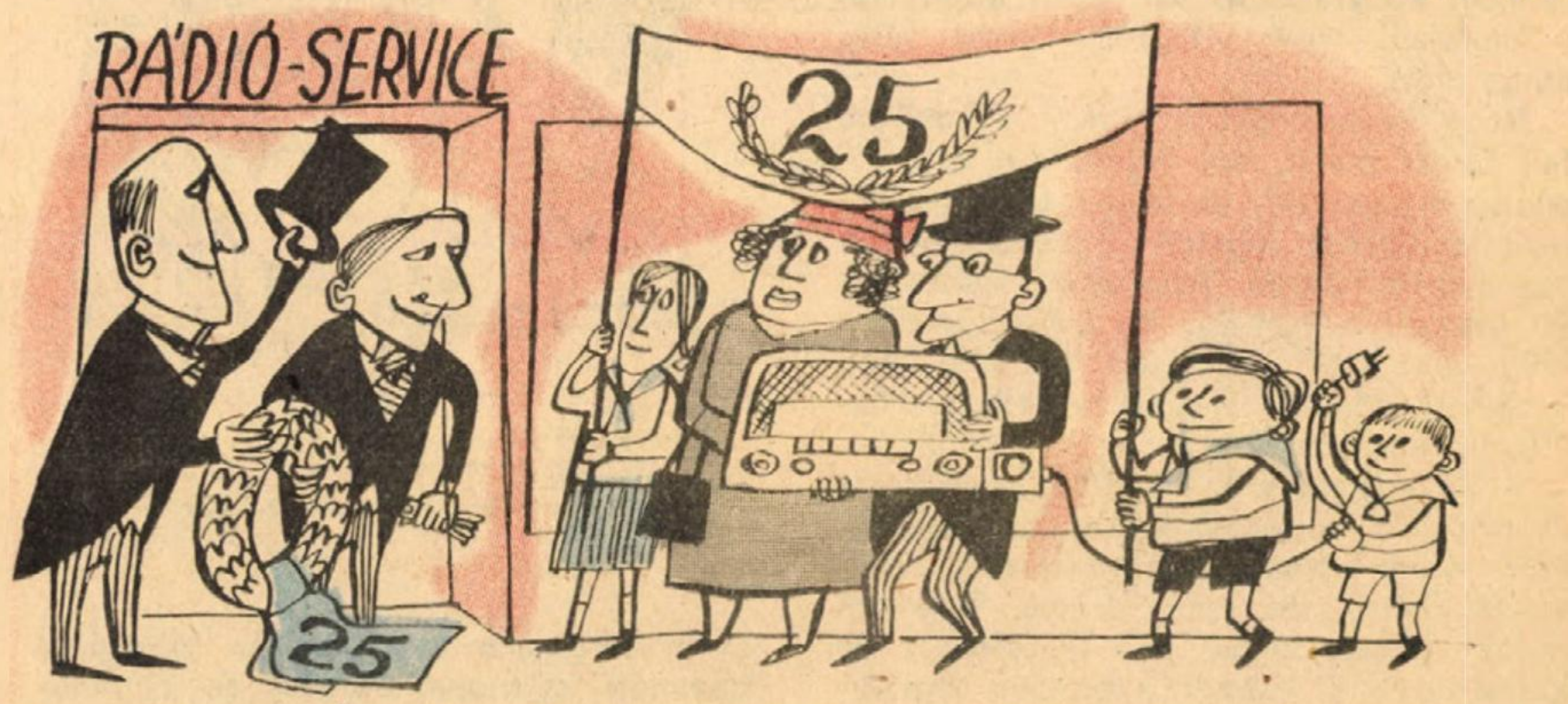
RÁDIÓ-SERVICE
25
25

– Szeretettel üdvözöljük abból az alkalomból, hogy huszonötödször hozza be hozzánk a rádiókészülékét...

A szó szoros értelmében

Szür-Szabó József rajza

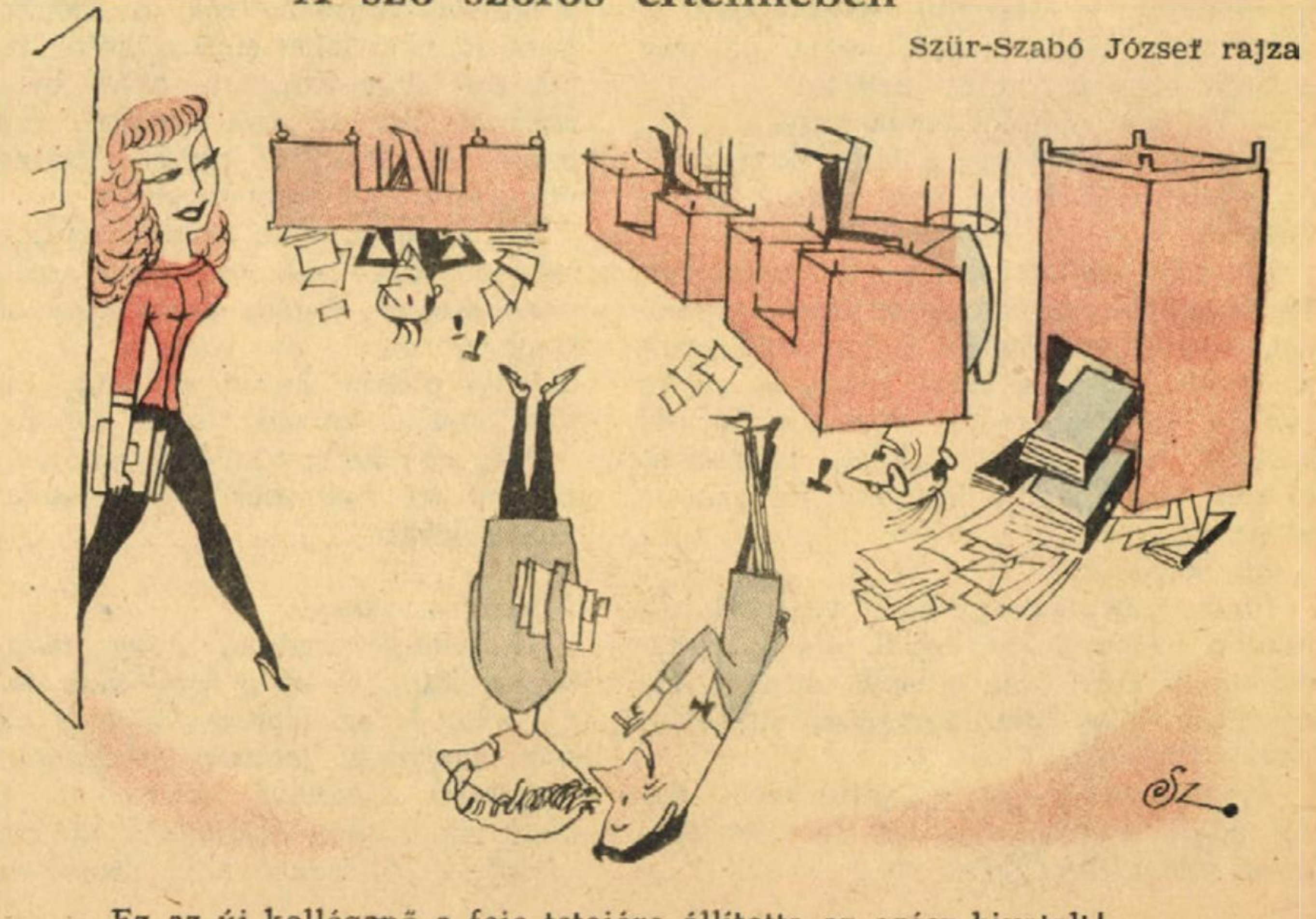

– Ez az új kolléganő a feje tetejére állította az egész hivatalt!

Vendéglátás

avagy: a televízió túlsó oldala

Egy kellemes est reményében készültem tegnap Tallósékhoz. A férj rendkívül járatos a nagyvilág ügyeiben, előbb tudja, mint maga de Gaulle, hogy milyen lépésekre készül a marsall Algírban. Felesége Közért-alkalmazott, és így nagyon érdekes, ha nem is mindig derűlátó mozzanatokat mesél az emberi természet megnyilvánulásairól. A család vonzerejéhez tartozik még egy kis közös bridzs és nem utolsó sorban a valódi házi fekete.

Tallósék ajtaja sötét. Mi történt? Pedig tudják, hogy jövök, hisz Isten, ember és Tallósék előtt csütörtök az én napom. Ekkor látom, hogy valami halovány kis fény szüremlik ki az előszoba ajtaján. Csöngetek. Kisvártatva Tallósné rohan ki lihegve. Semmi: puszi, puszi drágám, vagy: jaj, de jó színben vagy, legalább két kilót fogytál, vagy: van számodra egy nagyszerű történetem, – hanem: – Ne haragudj, vetkőzz le, és dobd oda a kabátodat –, és azzal már üget is vissza.

Bebotorkálok. A szobában gyenge kékes fény, az állatkerti akváriumban láttam eddig ilyet. Egy televízió képernyője árasztja. Persze meg is feledkeztem róla, Tallósék említették, hogy vásárolnak egy készüléket.

Tallós letuszkol egy székre, épp abban a pillanatban, midőn a képernyőn így szól egy kedves ifjú nő: – Most pedig kedves nézőink, előadás következik a korrózió romboló hatásáról. Jó mulatást!

Nem tudom miért, de a korrózió (csak tudnám mit jelent), valahogy mindig kiesett érdeklődési körömből.

Tallóssal próbálok hát emberi kapcsolatot létesíteni: – Mit hallott a nyugatnémet–spanyol titkos tervekről? – suttogom a fülébe. Olyan megbotránkozással néz rám, mintha egy vallásos férfiútól azt kérdeznék istentisztelet közben: hogyan halad a sertéshizlalással?

Tallósnét már meg sem merem szólítani. Ragyogó szemmel, és tágranyitott két füllel falja a halálunalmat. Látom, ez a nő elhatározta, hogy a pénzét, ha törik, szakad, leélvezi.

Azzal vigasztalom magam, hogy semmi sem tart örökké, és hogy a jövő nekem dolgozik. Végetér még egyszer az én megpróbáltatásom is, és akkor mégis felderül az ég fölöttem, bridzzsel, csevegéssel és feketével egybekötve.

Valóban a korrózió befejeződik. Újra feltűnik a bájos lányka arca a képernyőn. De ó jaj, így szól kedvesen mosolyogva: – Most pedig nézzék meg a „Kiskeddtől Nagypéntekig” című magyar filmet.

Moziban már láttam a magyar filmalkotás e klasszikus művét. Vannak filmek, melyeket az ember akár kétszer, sőt háromszor is megnéz. Teszem azt: az Emberi sors-ot, vagy az Országúton-t. A „Kiskeddtől Nagypéntekig” nem tartozik ezek közé.

Magamba süppedek hát újra. És miközben alattomos módon úgy teszek, mintha szívvel-lélekkel a filmre figyelnék, kétségbeesett gondolatok kergetőznek agyamban: mi lenne, ha nyílt baráti hangon így szólnék: – Ne csukjuk le csöppet a készüléket? Bár a film csodálatos, de szeretném társaságtokat is élvezni kissé. (Persze a bridzset és feketét nem is említeném.) De ahogy Tallósék arcára nézek, világosan látom, televíziótulajdonosi mámorukban és gőgjükben, személyük ellen irányuló támadásnak minősítenék felszólalásomat. No és ha most felállnék, és miközben nyájasan simogatnám a készüléket és fennhangon dicsérném: – Jó kis televízió, kedves televízió – orvul oldalba rúgva elhallgattatnám. Kiderülne.

Nincs más hátra, mint a gyáva megfutamodás. Fölkeltem, és néhány szót motyogva kitapogatóztam az előszobába. Tallósné utánam kiáltott: – Az ajtót csapd be!

Ahogy lefelé botorkálok, szememet a csillagtalan, de pókhálós plafonra függesztve, szent bosszúfogadalmat tettem: – Jönnek még Tallósék is az én utcámba, illetve az én lakásomra.

Gyűjtök én is televízióra. Méghozzá speciálisra.

Olyanra, amelyik csak magyar filmet sugároz.

Kertész Magda

Föld alatti atom-robbantásra készül Nevadában az USA

Szegő Gizi rajza

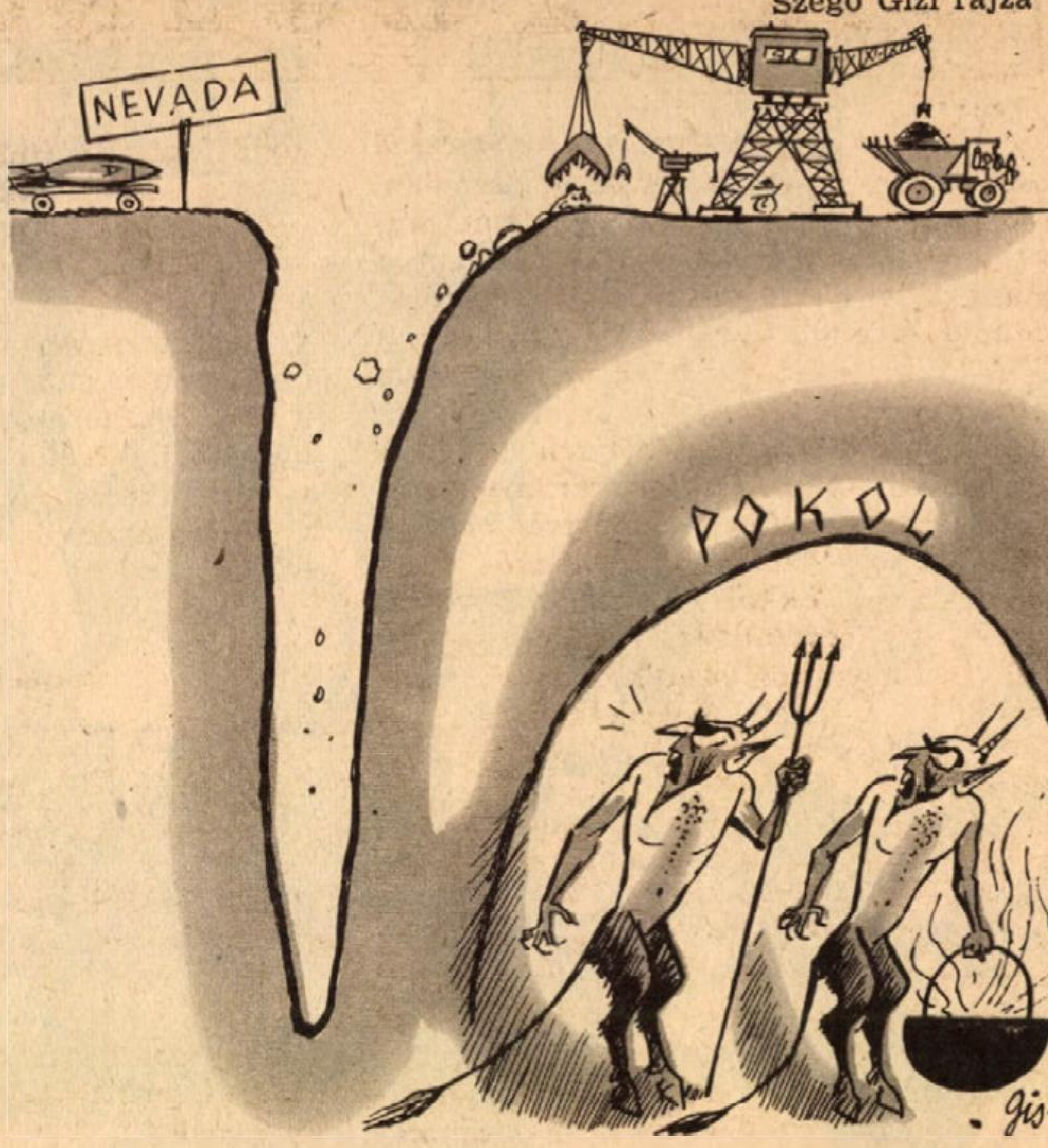

Belzebub: Még csak ez a piszkos konkurrencia hiányzott!...

Méltatlankodás

Toncz Tibor rajza

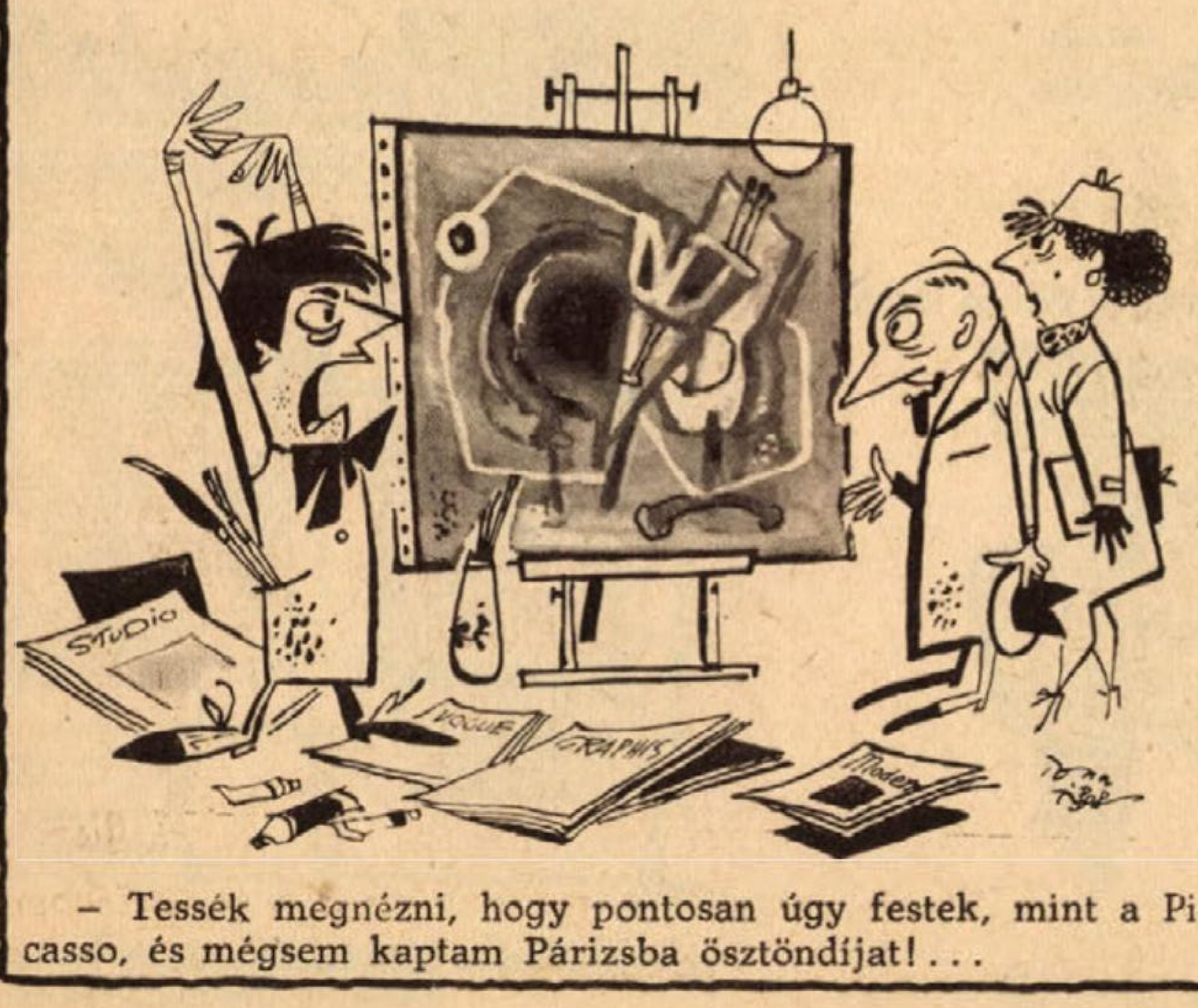

– Tessék megnézni, hogy pontosan úgy festek, mint a Picasso, és mégsem kaptam Párizsba ösztöndíjat!...

Csalódás

Vasvári Anna rajza

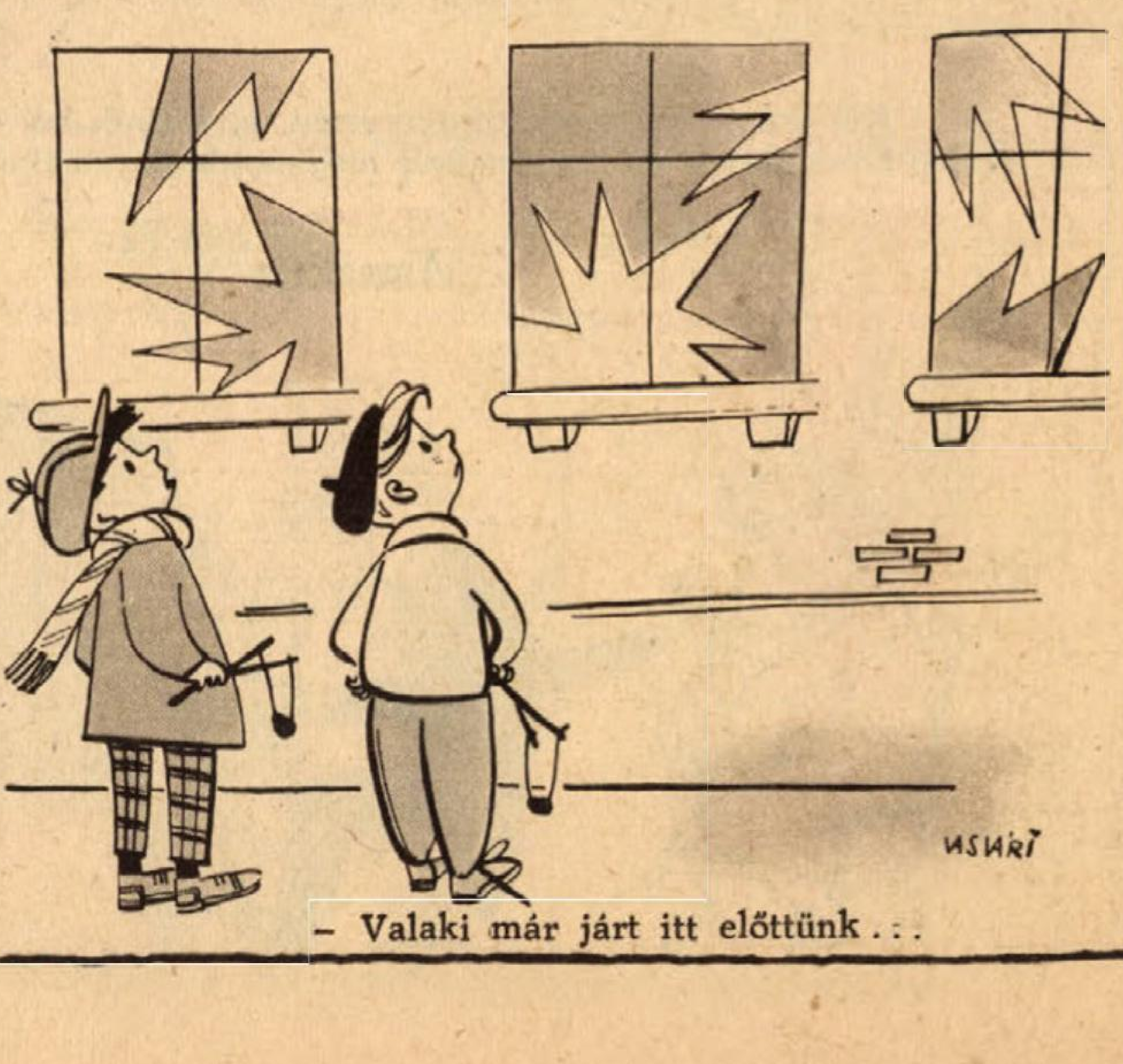

– Valaki már járt itt előttünk...

Tizenegyezer új padot állítanak fel

Pusztai Pál rajza

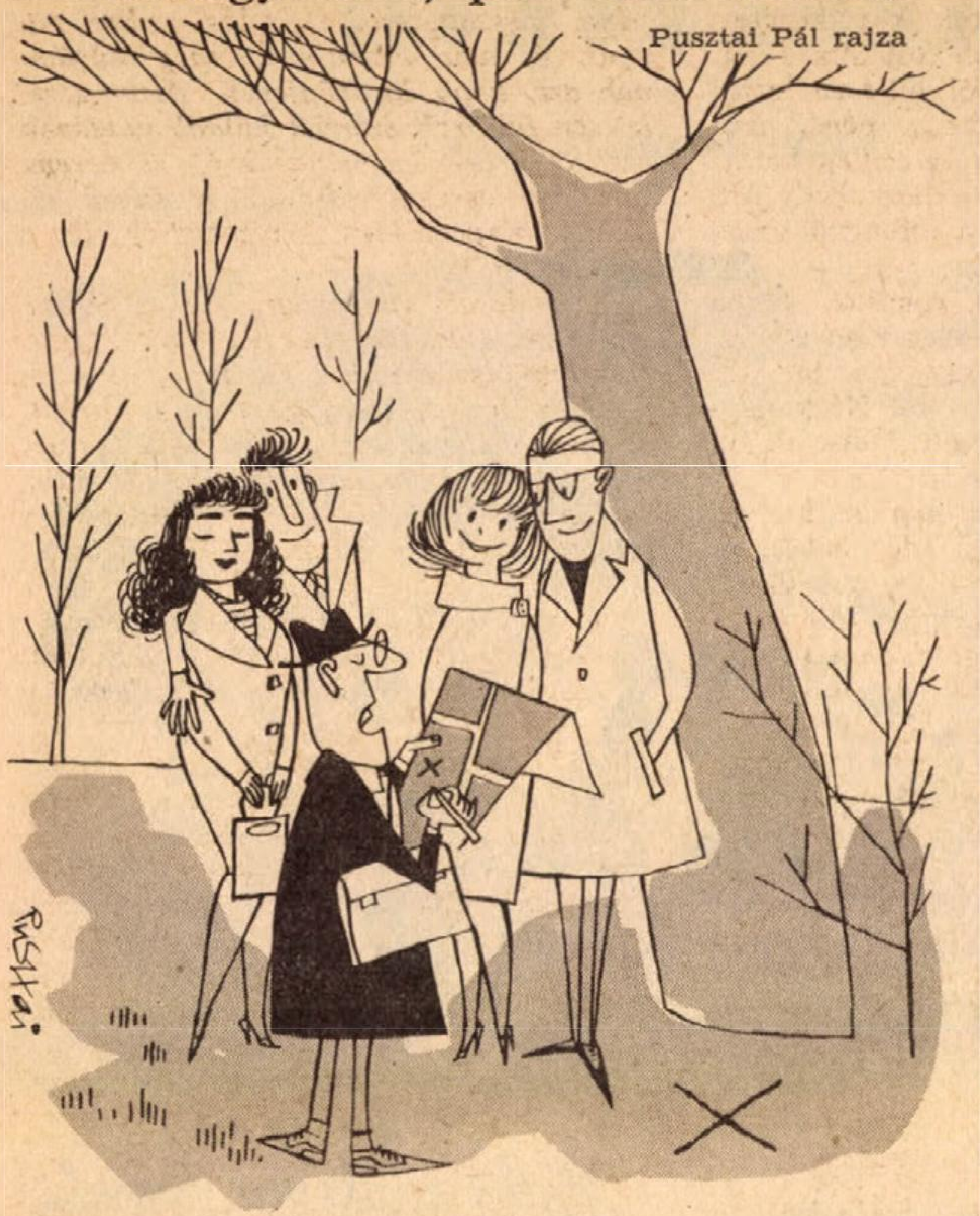

– Tehát önök, mint szakértők, úgy vélik, hogy ide helyes lesz padot helyezni …

Nyúl-szaküzlet nyílt Pesten

Toncz Tibor rajza

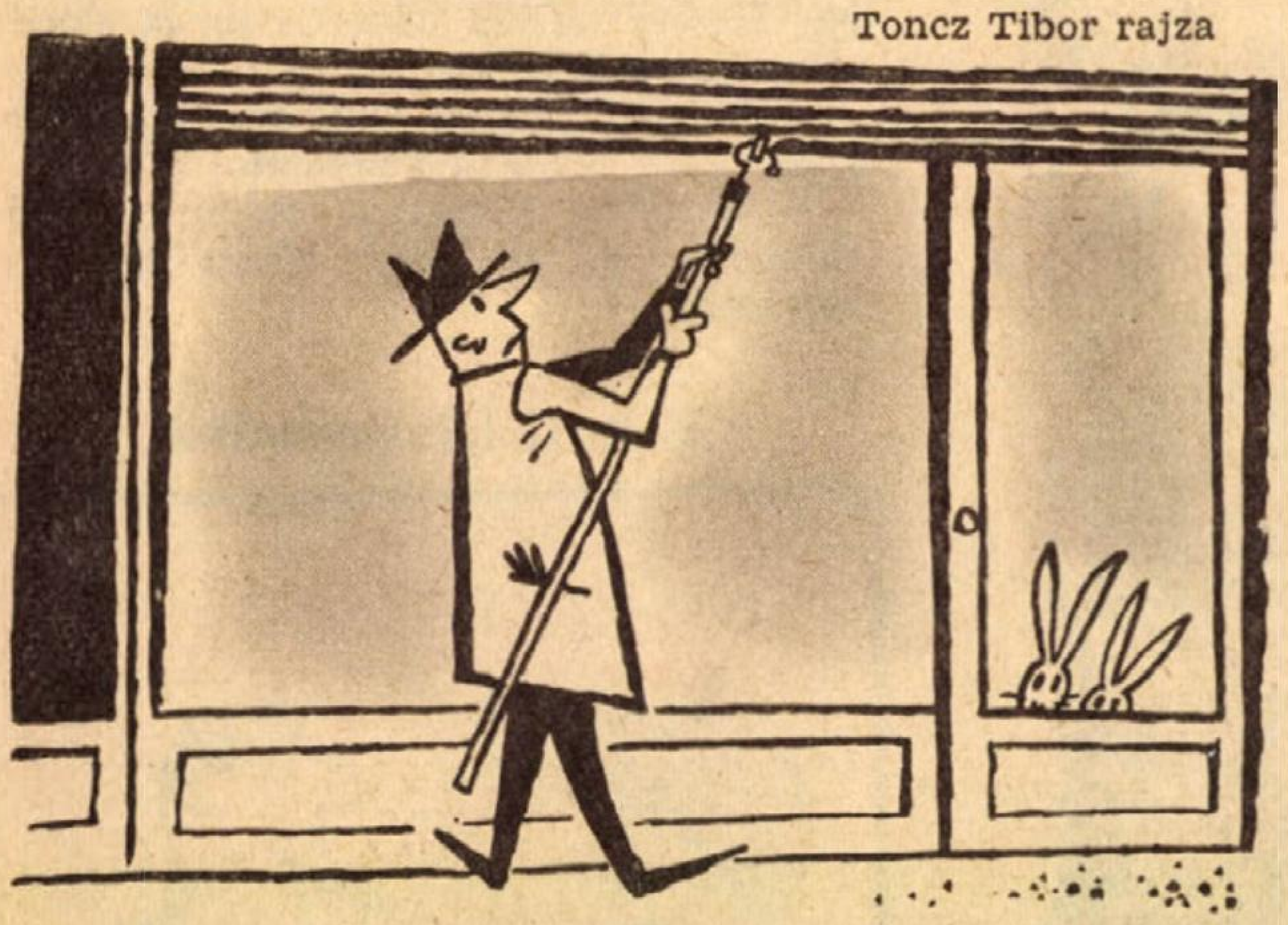

Esti zárás …

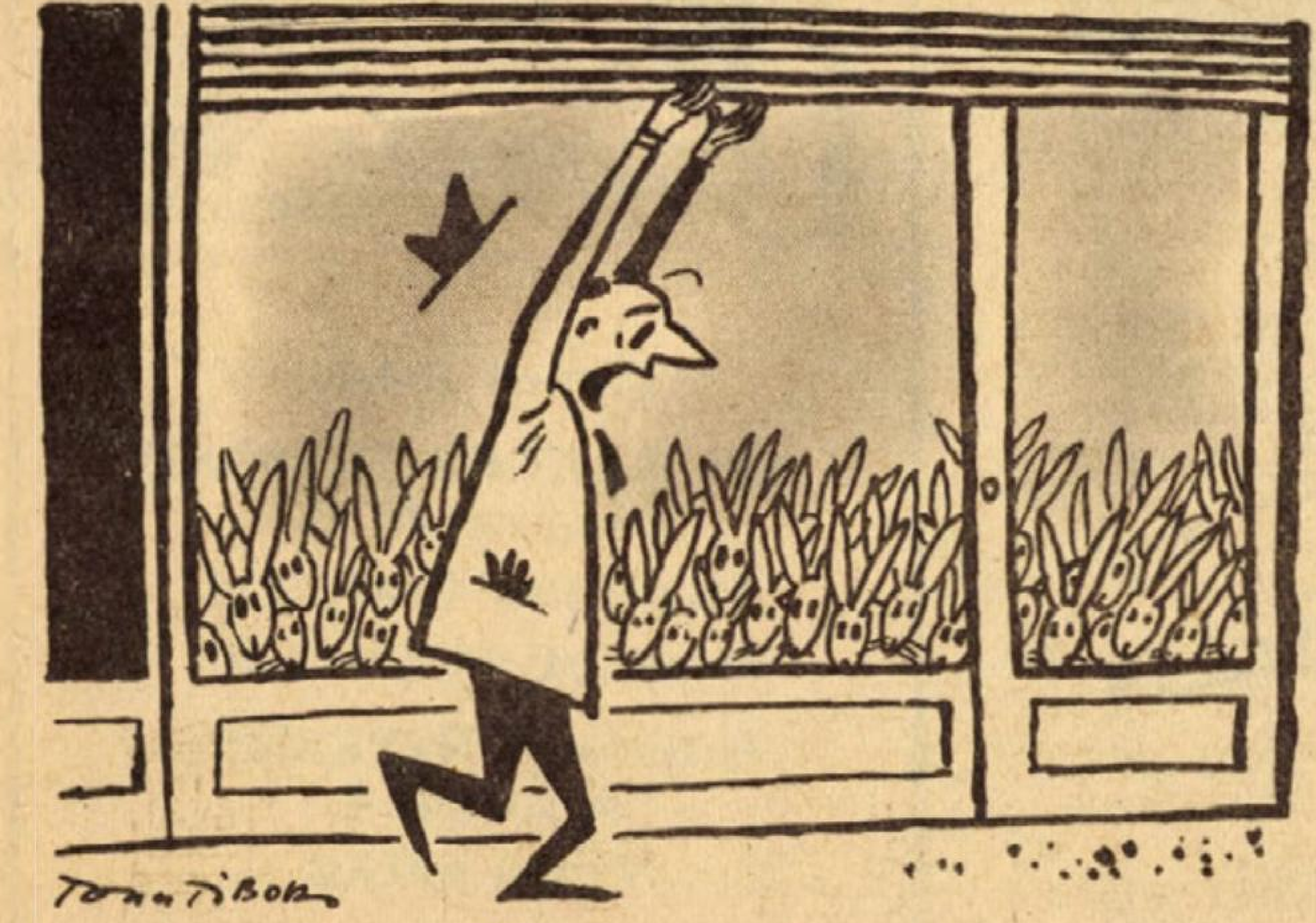

Másnap reggel …

Tavaszi elégia Optózában

Párás, márciusi este volt. Olyasfajta ibolyaillattól terhes este, amikor a hivatalok sofőrjei – hazaszállítván a főnököt – fellélegezve megnyomják a gázpedált, és a garázs helyett, ki a szíve választottját, ki pediglen a feleségét keresi fel a kocsival és a hírrel: itt a tavasz! Ezek a virgonc autók a fényes utcákon csúszkálva kerülgettek egy nagy fekete kocsit, amelynek kirakatnyi hátsó ablakából sovány, de szigorú ember nézett kifele. Szabó főosztályvezető, ki most megkocogtatta sofőrje vállát:

– Nézze csak Orbán elvtárs, a Fémalkatrészgyárban még ügyködnek …

– Ügyködnek – bólintott a sofőr meglehetősen közömbösen, és nyomta volna tovább a gázt.

– Álljunk csak meg …

*

A gyárkapu harangnyi csengőjét sokáig kellett rángcigálni, míg a portás felébredt, és nekibukkant a rideg kérdésnek:

– Meddig dolgoznak itt?

– Hát, tulajdonképpen háromig …

– És most este 8-kor mi van?

– Hát benn vannak még …

A főosztályvezető benyomult a folyosóra, amelynek padkáján a hivatalsegéd bóbiskolt:

– Jóreggelt – ébredt az zavartan. – Kit tetszik keresni? …

– Aki bent van … Az ám, maga tulajdonképpen miért van még bent?

– Tetszik tudni, én addig nem mehetek haza, amíg az irattáros elvtárs itt van, mert hozzája vagyok beosztva …

A kivilágított irattárban ketten sakkoztak. Az irattáros és az irattáros adminisztrátora. A gyakornok is ott volt, de csak kibicelt a főnökének.

– Kérem már régen vége van a munkaidőnek … tessék talán holnap … – fogadták a főosztályvezetőt.

– De maguk miért vannak még itt?

– Az úgy van kérem, hogy amíg a könyvelő elvtárs dolgozik, nem mehet az ember haza ugyebár, mert hátha szüksége van egy-két iratra ugyebár … És a szocializmus építése önfeláldozást is követel az embertől – húzta ki magát a gyakornok.

A könyvelő éppen telefonált, s a kagylót távol tartva a fülétől kiabált:

– … Persze … Igen … Nem mehetek drágám, mert még itt van a főkönyvelő. Hátha adat kell neki, vagy mi az ördög …

A főkönyvelőnek éppen nem kellett adat a könyvelőtől. Inkább csak az kellett volna a keresztrejtvényhez, hogy melyik délkelet-európai ország neve áll négy betűből vízszintesen.

– Mit csináljon az ember unalmában, ha már egyszer itt eszi a penész. De a főmérnök még dolgozik – sóhajtott nagyot a nyitott ablakon beáramló tavaszból …

A főmérnök pedig ült az asztal mögött, és nézte a lányt. A lány meg nézte a főmérnököt, úgy ahogyan két szép és lelkiekben gazdag fiatal nézheti egymást délután 3-tól este 9-ig, szótlanul. Csak a szemük beszélt mindennél többet …

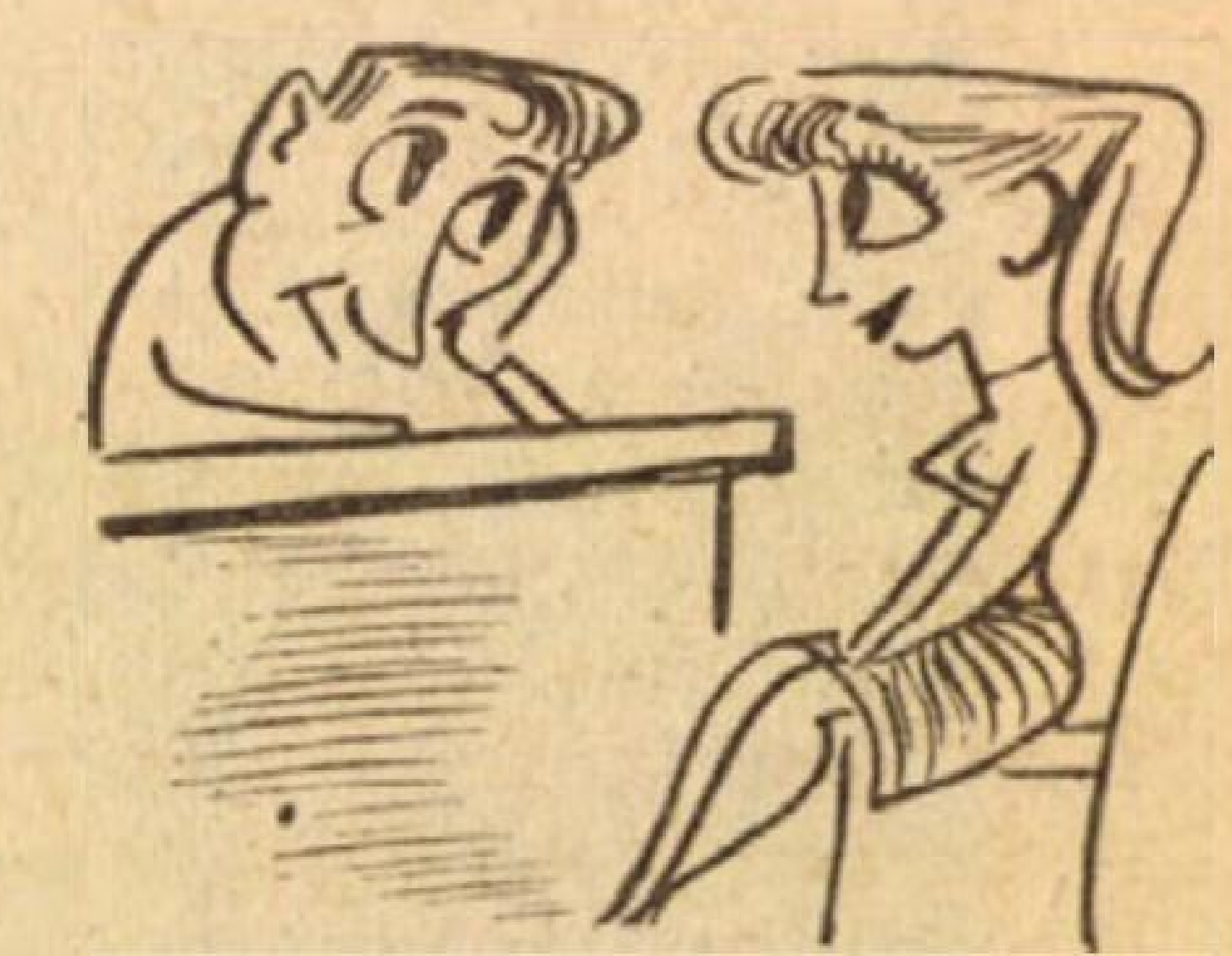

*

Párás, márciusi este volt. A hivatalok sofőrjei – ki a szíve választottjánál, ki pediglen a feleségénél – békésen és boldogan szürcsölgették teájukat, s a közelgő éjszaka álmos csendjét csak a gyárkapu alatti villanyóra veszett tárcsájának surrogása zizzentette fel, jelezvén, hogy percenként 6 forint ötvenet emésztenek a villanykörték. És a fényárban szinte látni lehetett az egyhangúan, lustán ketyegő túlórákat …

Horváth Mihály

EGY KIS EMLÉKEZTETŐ

Pestiek

– A sógorom alig várja, hogy közmunkára mehessen.

– Különös ember!

– Egyáltalán nem. Tegnapelőtt eltörte a lábát.

(I. évf. 6. sz. 1945. júl. 24.)

A piacon

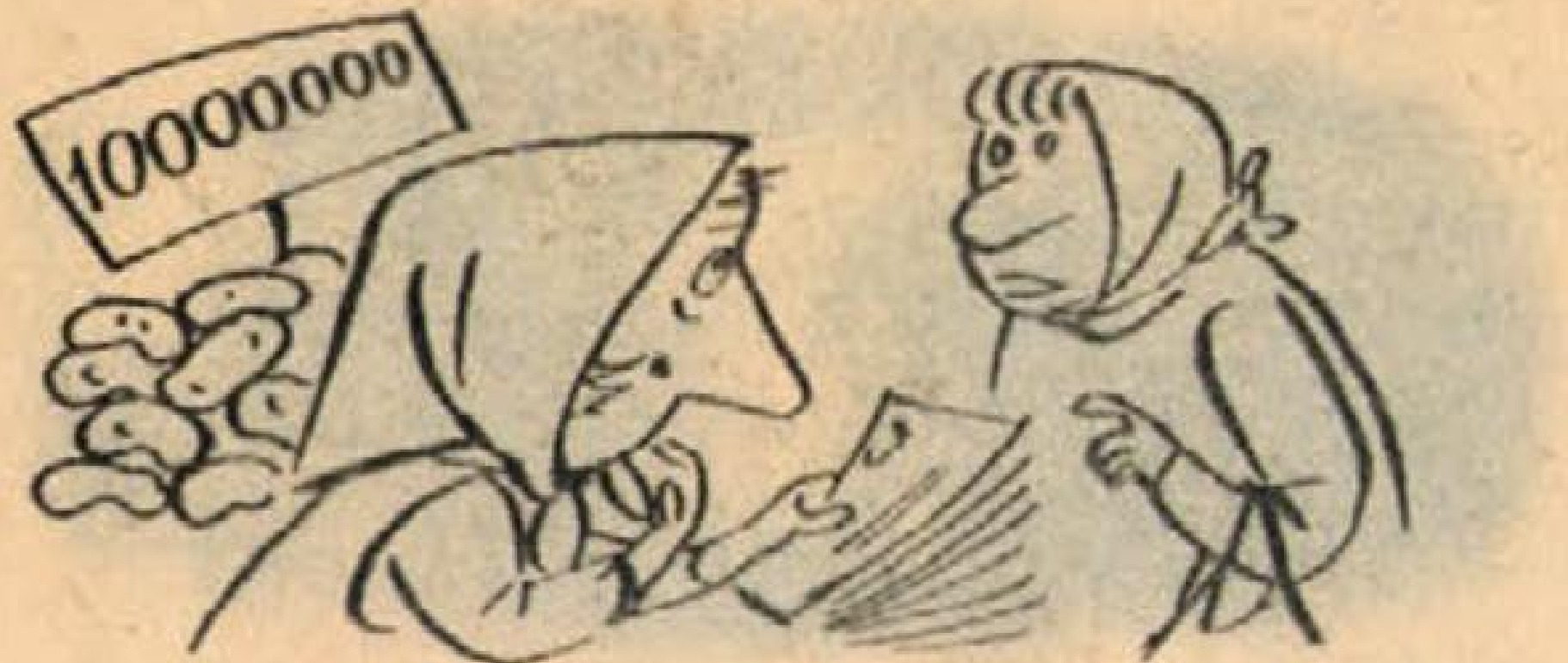

– Jaj, de fáradt vagyok, édes lelkem . . .

– Hát miért nem hagyja néha a fiára a standot, Bunyák néni?

– Ha hagyhatnám! De még csak tízezerig tud számolni . . .

(I. évf. 14. sz., 1945. aug. 19.)

Vikend-vonat, 1945

Mészáros András rajza

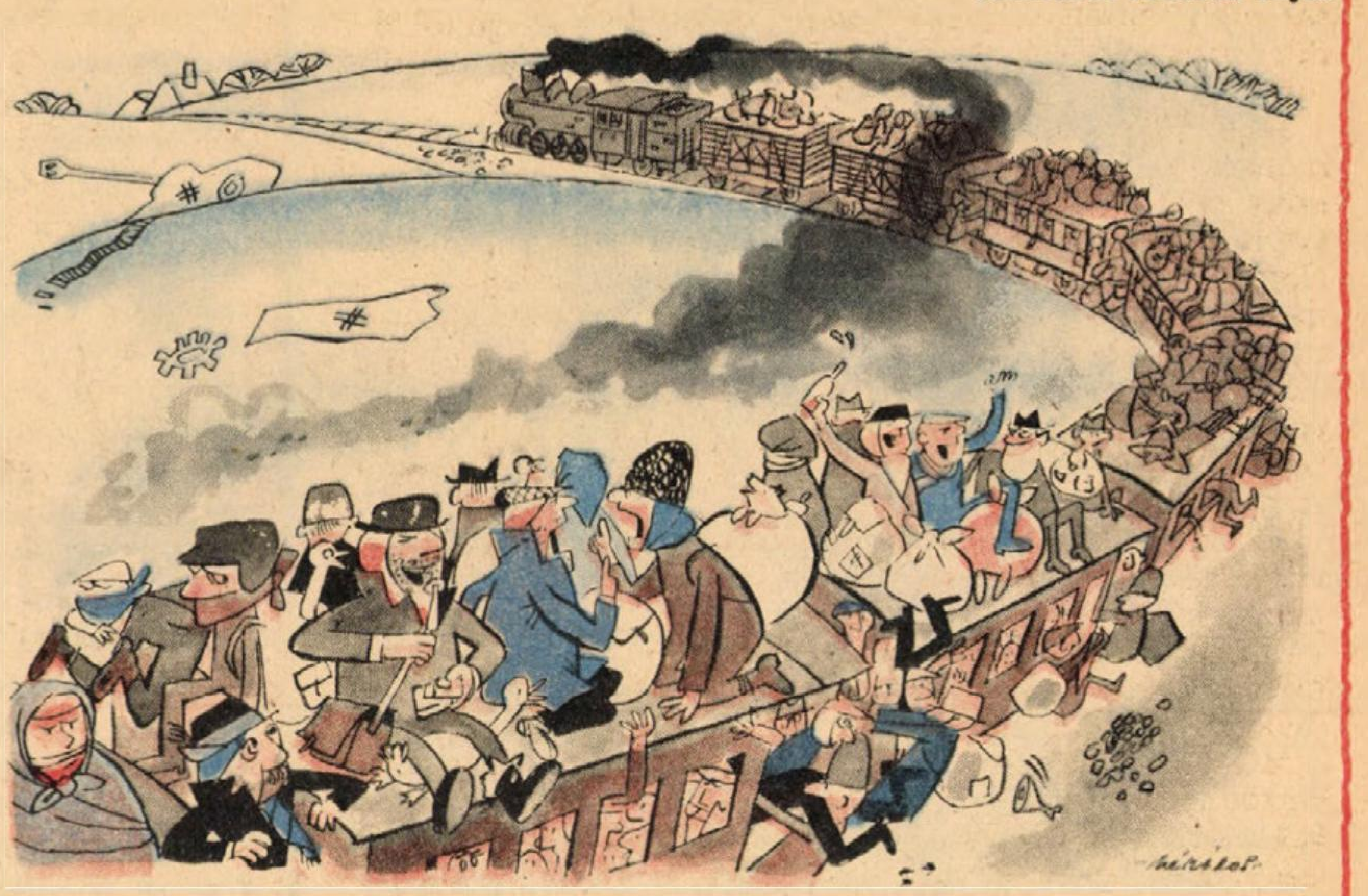

Hiszen van téma!

Szegő Gizi rajza

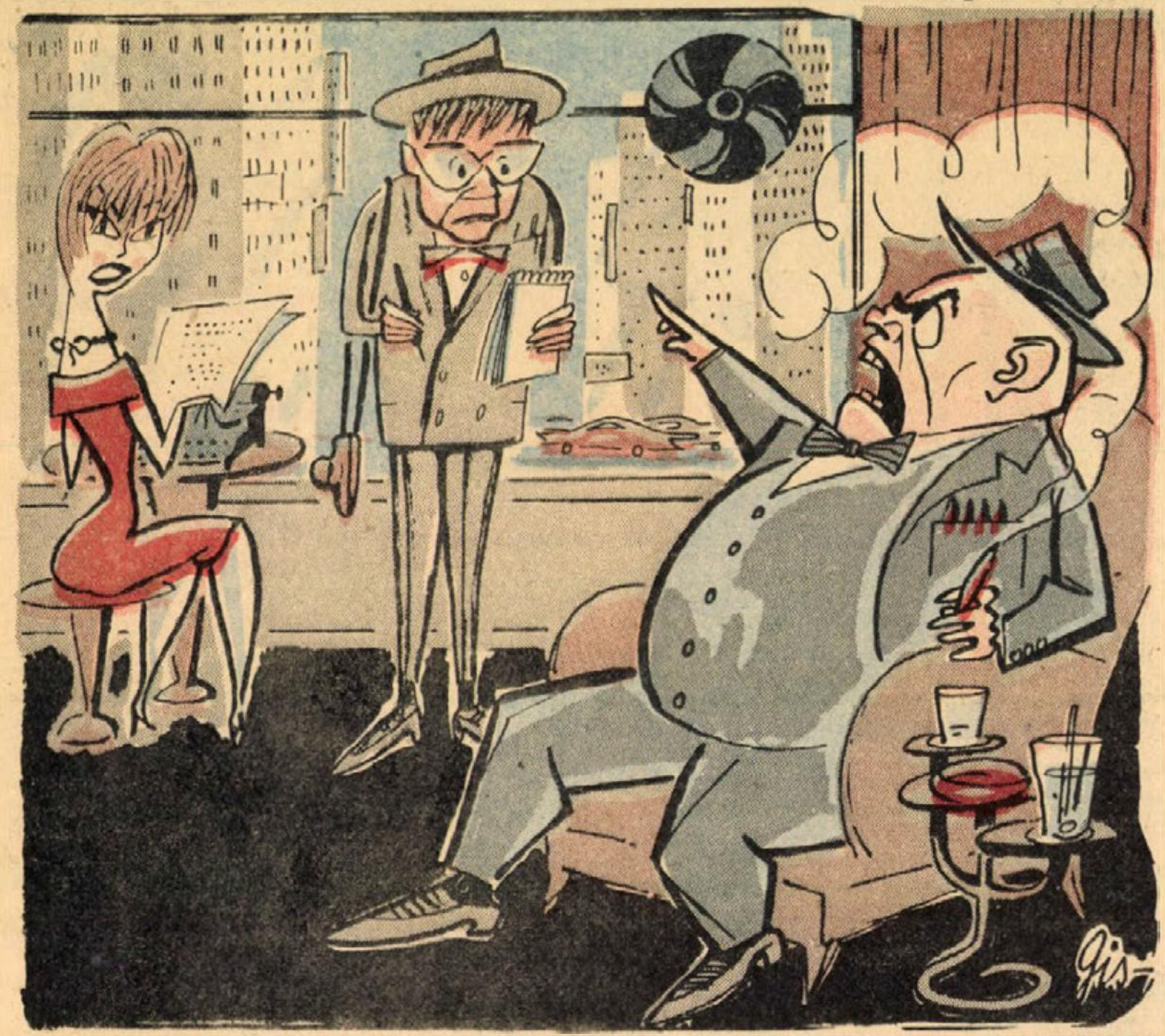

– Ide figyeljen mister Williams! Kína *nincs*, kéjgyilkosság *van*, arról írjon!

Az új sport-telep megnyitó versenye

Erdei Sándor rajza

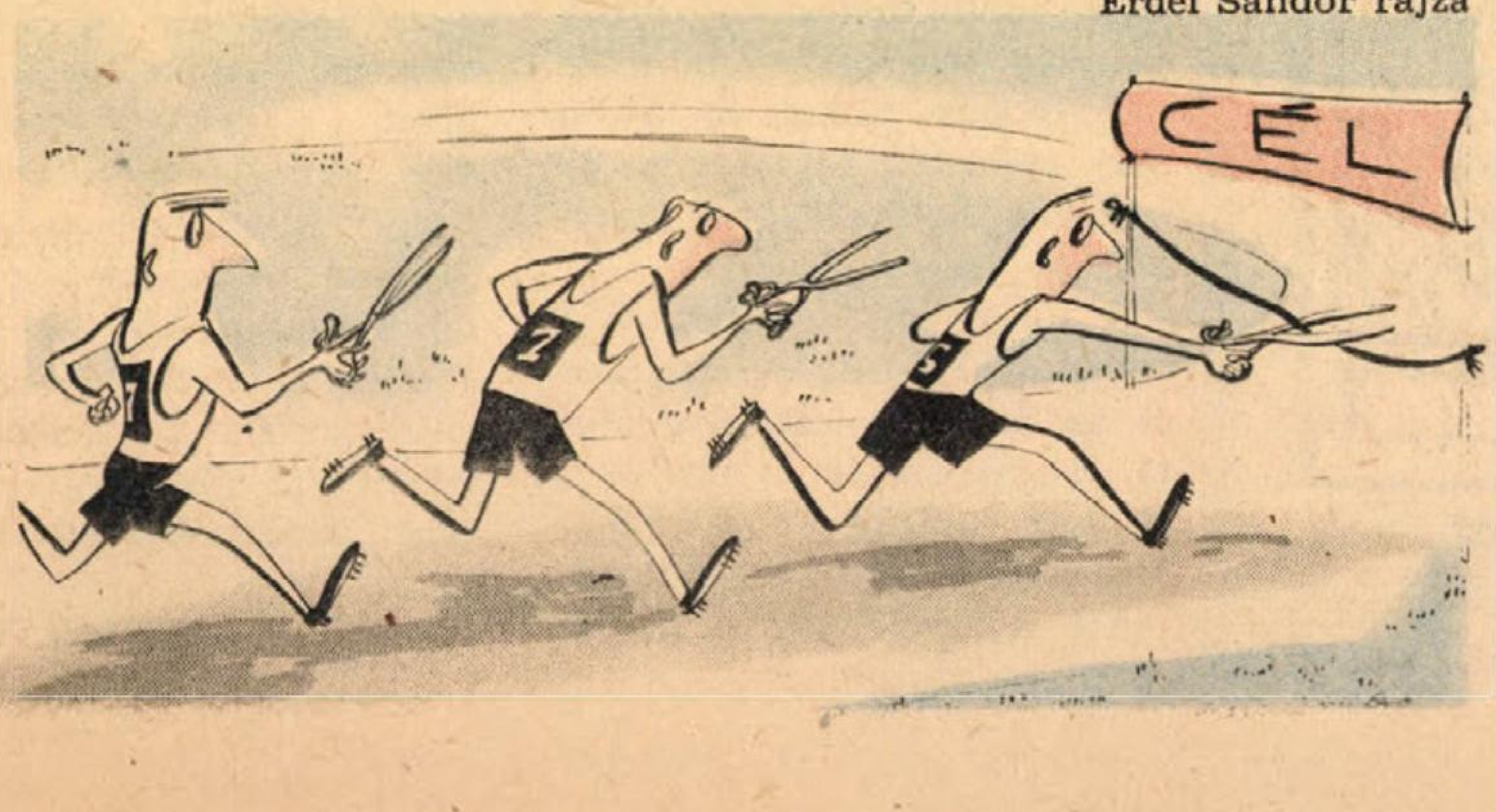

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A csősz rajtakapja Andriskát, amint egy almafa tetején ülve, hatalmas almát szorongat a kezében.

– Mit csinálsz ott azzal az almával, te kölyök?! – kiált rá mérgesen.

– Ott lenn találtam a földön – feleli Andriska –, és most vissza akarom akasztani . . .

E heti hirdetésünk

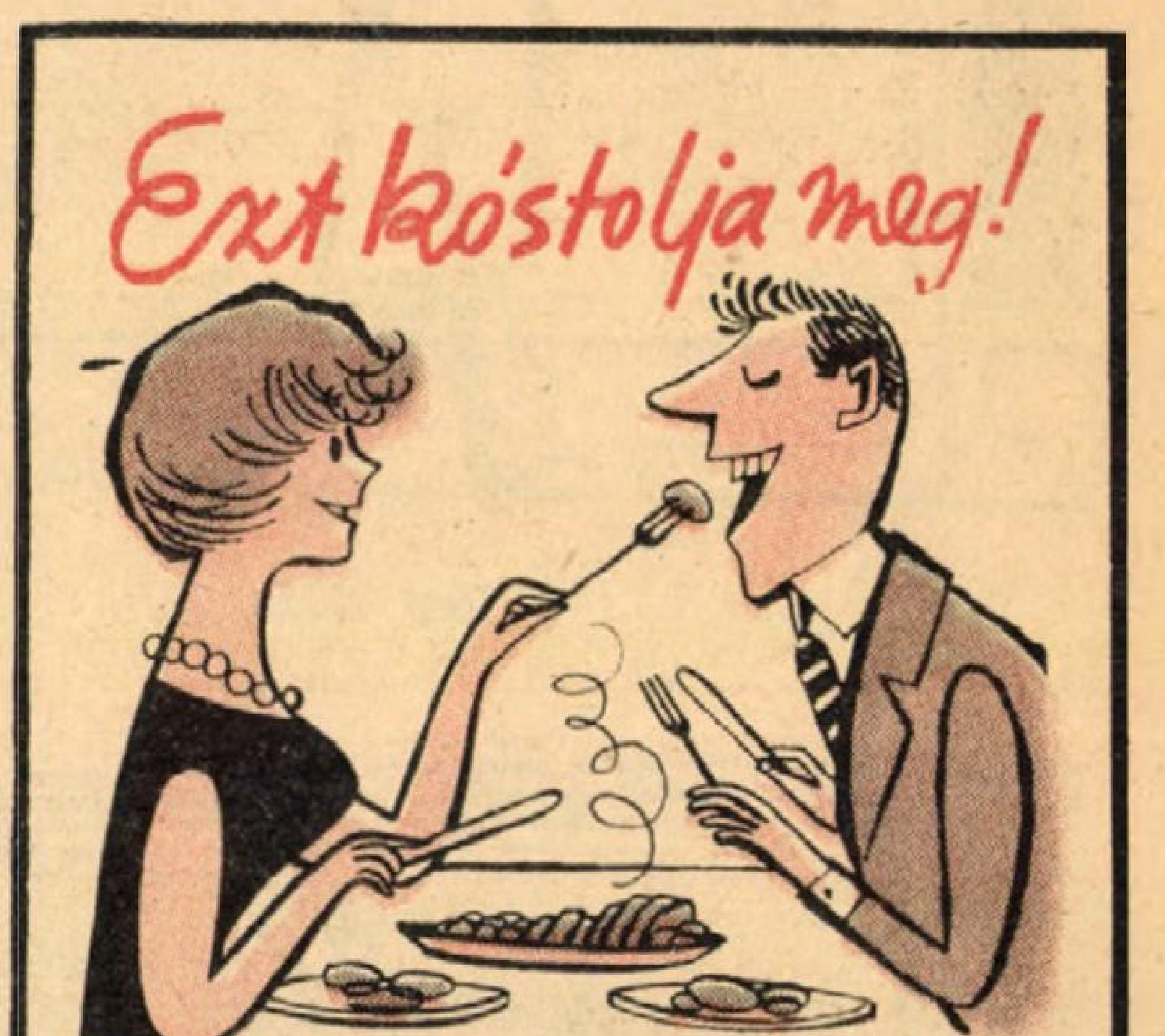
Ezt kóstolja meg!

Kitűnő ételek:

KIS KAKUKK ÉTTEREM
Pozsonyi út 12.

MODERN ÉTTEREM
Szent István körút 22.

SABARIA ÉTTEREM
Marx tér 4.
Nyitva éjfélig.

LEVÉL egy válóperes férjről

Kedves Uram!

A nagyszerű családapát tisztelem Önben, aki áldozatot nem kímélve, anyagi erejét meghaladóan gondoskodik gyermekeiről. Sok olyan példakép kellene nekünk, mint Ön...

Igaz, hogy havi kétezerötszáz forintos fizetése nem mondható jelentéktelennek, de elismerést érdemel, hogy első házasságából származó két parányi gyermekéért havi ezer forint tartásdíjat fizet volt feleségének. Nagyvonalúságára jellemző, hogy nem is érdekelte Önt, mennyit ítélt meg a bíróság, amikor Ön ötévi házasság után, huszonhét éves korában, elhagyta a családját, majd törvényesen elvált, hogy utána ugyancsak törvényesen és sürgősen elvegye a második feleségét. Hiába, emberek vagyunk! A szerelem az szerelem! A gyerekekért pedig úgyis fizet... Nem igaz!?...

Az új asszony boldogan követte Önt az anyakönyvvezető elé és nemcsak a szokásos hercehurcát vállalta, amíg az Ön válópere lezajlott, hanem zokszó nélkül vállalta azt is, hogy — a fent említett havi ezer forint tartásdíj miatt — csak ezerötszáz forint fizetéssel rendelkező férjet birtokoljon majd az Ön személyében.

Mire azonban Ön, tisztelt Uram, betöltötte a harminckettedik életévét, megismerkedett harmadik feleségével, aki akkor ugyan még nem volt a felesége, de annyija mégiscsak volt, hogy miatta elvált a második feleségétől. Hiába, emberek vagyunk! A szerelem, az szerelem! A gyerekért pedig — mert az hamarosan megszületett — úgyis fizet. Tehát rendben van minden! Nem igaz?

Most még nagyobb volt a hercehurca, harminc hónapig tartott a válóper, míg végül is törvényesen elválasztották Önt második feleségétől, és megítéltek egyetlen parányi gyermekükért húsz százalékos tartásdíjat, vagyis havi ötszáz forintot. Véleményem szerint az Ön harmadik felesége bizonyította be leginkább hitvesi ragaszkodását, mert hiszen neki Önből már csak havi ezer forint maradt, amiből még lejön a zsebpénz, az üzemi ebéd, egy kevés kereseti adó és valami szakszervezeti tagsági díj is.

Egyelőre tehát a mérleg egyik serpenyőjében van: egy elhagyott feleség két gyerekkel és havi ezer forint tartásdíjjal, valamint egy másik elhagyott feleség egy gyerekkel, és ötszáz forint tartásdíjjal; a másik serpenyőben pedig: a harmadik feleség az Ön áldott atyai szívével és egy bírósági kereset, amelyben Ön nehéz anyagi helyzetére való tekintettel a tartásdíjak leszállítását kéri. Bizonyára helyt adnak a keresetének, hiszen már nem maradt anyagi fedezet arra, hogy negyedszer is megnősüljön, bár a közmondás szerint, aki negyedszer nősül, nem is érdemli meg, hogy a harmadik feleség elváljon tőle.

Földes György

Van ez így...

Vasvári Anna rajza

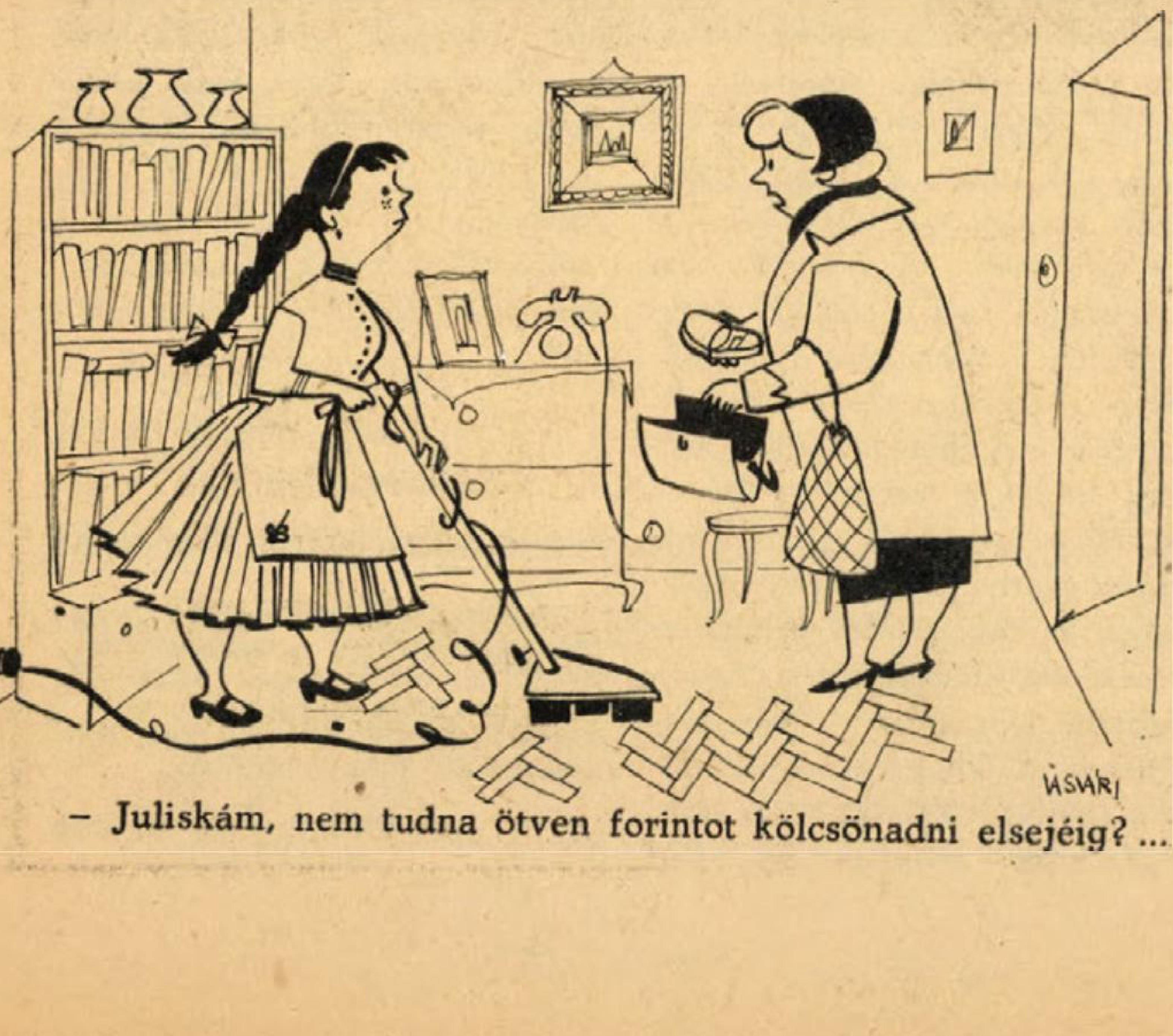

– Juliskám, nem tudna ötven forintot kölcsönadni elsejéig?...

Nőnap

Pusztai Pál rajza

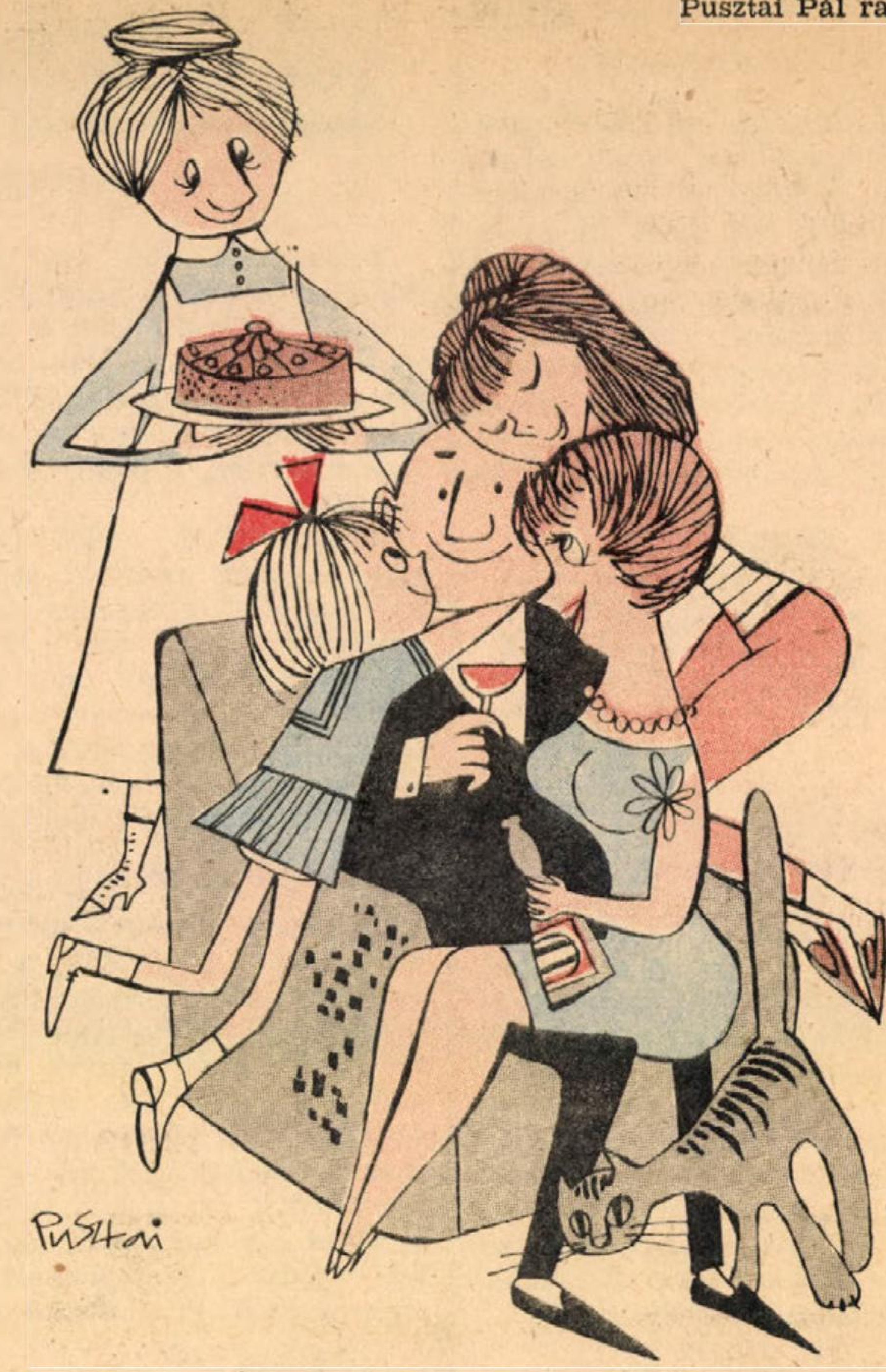

– Mennyi nő és mind az enyém!

apró versek

Női divatbemutató

Húgomnak az a kosztüm tetszett
Az öv hátul szélesre varrva,
Nekem inkább a másik modell,
Az a kedves kékszemű barna...

Őszintén

Te csak azért házasodnál barátom,
Legyen, aki főzzön, mosson, sikáljon,
Nem érdekel a nő szíve, jelleme,
Neked csak csinos mosógép kellene.

Arckép

Adyért tűzbe mennék,
Petőfit rém sokra tartom.
Így ömleng, aztán forintért
Daloskönyvet vesz a sarkon.

Öregszem

Icáért égtem, lobogtam egykor,
Fehérlő bőre, akár a hold,
Csókjának tüze, égetett meggybor,
Micsoda lángoló szerelem volt.

Ma már bizony csak Lujzát szeretem,
Csupán felé száll, suhan a vágyam,
Micsoda lángoló szerelem volt.
Borogatást rak fejemre lágyan...

Galambos Szilveszter

Határidővel nem lehet motorozni

A hatalmas tempóban gépesülő hazánkban akad néhány ezer vállalati és magánmotoros, akik IZS, Jáva, M 72 satöbbi motorral közlekednének. Motor ugyanis van, de hozzávaló alkatrész, nincs. Ezen a bajon egyrészt a Külkereskedelmi Vállalat volna hivatott segíteni, másrészt pedig a Keravill az alkatrészek eladása

útján. De jaj nekünk, akik ezt az eladást a Keravilltól várjuk! Mert igaz ugyan, hogy külkereskedelmi szerveink behozatták ezeket az alkatrészeket, melyekről a lapok is írtak, de a Keravill december óta üzletbezárással, leltározással, átépítéssel, átszállítással, és határidő-módosítással foglalkozik. December óta a következőképp módosítják ugyanis a Liszt Ferenc téri, külföldi alkatrészeket árusító bolt megnyitásának határidejét:

1. 1960. január 1.
2. január 15.
3. február 1.
4. február 15.
5. március 1.

Február 29-én pedig kiírták, hogy a bolt március 12-e körül nyílik. Most már csak az a kérdés, hogy melyik évben? Ha már ez a szegény bolt valakinek a hanyagsága miatt nem készült el a kellő időre, a motorkerékpár-boltjai közül miért nem jelöl ki a Keravill ideiglenes alkatrész-árusításra egy üzletet? Mert szép dolog az új bolt, de azzal nem lehet motorozni!

Komlós Béla
V., Marx tér 7.

Le a bürokráciával!

Nagyvonalúság

Bicske-alsón van egy kis földtáji házam; kertecském szomszédaiméval együtt a vasúti töltésig ér, melyen Szár megálló–Wien–Zürich–Páris felé gördülnek a vonatok Franci komám, a bakter engedelmével.

Néhány évvel ezelőtt egy reggel gyanús emberek jelentek meg kertem végében. Első gondolatom az volt, hogy szilvafáimat akarják megdézsmálni – és már-már rájuk uszítottam hűséges madárijesztőmet, amikor kijelentették, hogy ők a Magyar Államvasutak alkalmazottai, s a töltés melletti árkot fogják kiszélesíteni; nehogy az esővíz alámossa, elöntse a síneket, s az egész közlekedési vonal belecsússzon a konkurrens MAHART markába. Legyek nyugodt, egy ujjal sem nyúlnak egyetlen szem szilvámhoz sem. Nem is nyúltak, gyönyörűszép szilvafáimat óvatosan vágták ki mind egy szálig. Mit tehettem mást, megkönnyeztem őket, s mint egy bánatos özvegy az Állami Biztosítóhoz, indultam el fölvenni a kártérítési összeget. Az új árok jókora sávot leszelt szomszédaim kertjéből is, akik közül különösen egyikük – nyolc pompás termetű diófa özvegye – volt hozzám hasonlóan vigasztalhatatlan. A pénz némi írt jelentett volna sajgó gyászunkra – bevallom, mindketten kacérkodtunk a helybeli téesz néhány drága facsemetéjével, amelyek hajlandónak is mutatkoztak örökre nekünk nyújtani finomujjú gyökerecskéjüket, s letelepedni megkurtított kertünk végében. Ám az illetékes Erszényt sehogy sem sikerült megtalálnunk – a Tanács küldött a MÁV-hoz, az vissza – s végül kertünk helyett mi fásultunk bele az egészbe: nem kaptunk egy huncut nikkelt se. Én a magam részéről nem sokáig haragudtam – gondoltam: szegény MÁV, bizonyosan nagyobb szüksége lehet arra a pár forintra, mint nekem, akinek nem csimpaszkodnak a kötényembe kisírt reflektorú, éhes mozdonyok, hát vegyen a pénzemen néhány falásnyi pogácsaszenet, néhány köcsög villanyáramot. A MÁV tőlünk, falusi emberektől is, már magához hasonló nagyvonalú szocialista öntudatot vár el, nyilván ezért nem vette komolyan kártérítési jogosultságunkat.

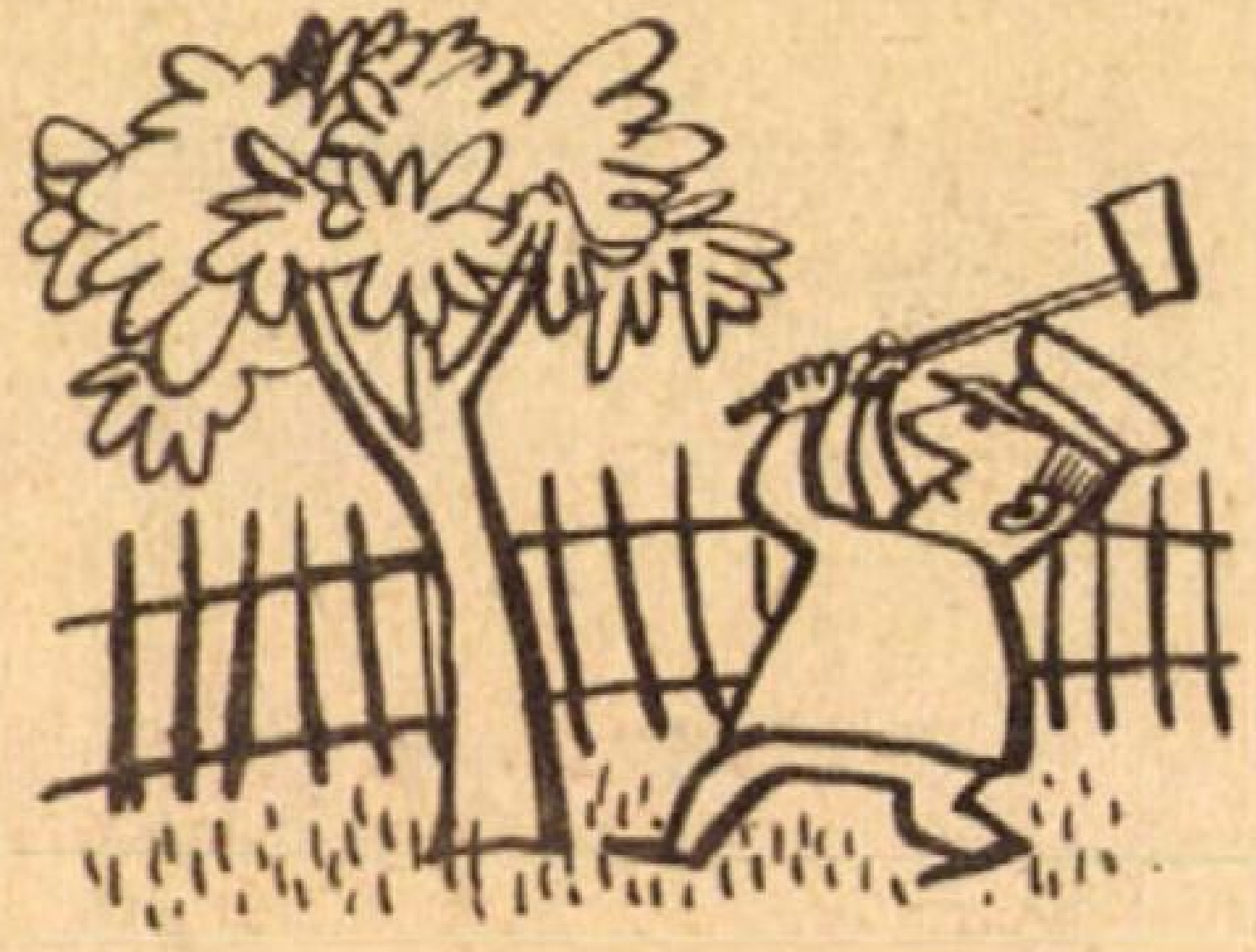

Jó is, hogy mindez így történt annakidején, hiszen megalapoztunk egy olyan barátságot, amelyben a kölcsönös nagyvonalúságra mindkét fél bizton számíthat. Mert most például az én érdekeim kívánták úgy, hogy kertem egyik csücskét megnyújtsam; miértis ma hajnalban a vasúti töltés egy részén fölszedtem a síneket, kivágtam néhány szemafort, a helyüket fölástam, s ott salátát ültettem el. De az egész nem nagy terület, szóra sem érdemes.

Dunai Ferenc

Levelek a Ludas Matyihoz

A csongrádi filmszínház nemrégiben mutatta be a „Vörös tinta" című filmet, amelyben van egy jelenet, ahol Kati, a kis diáklány végignézi Máriát, a tanárnőjét. Tekintete végigsiklik az alakján: a feje búbjától a cipője orráig. Ekkor a cipő még fekete, vagy legalábbis sötétszínű . . .

Az óra végén Mária lekíséri a tanulókat a kapuig, majd amikor azok eltűnnek, visszaoson szerelméhez, Zoltánhoz a szertárba. Miközben felszalad a lépcsőn, látni a cipőjét. Ekkor már világosszínű cipő van rajta.

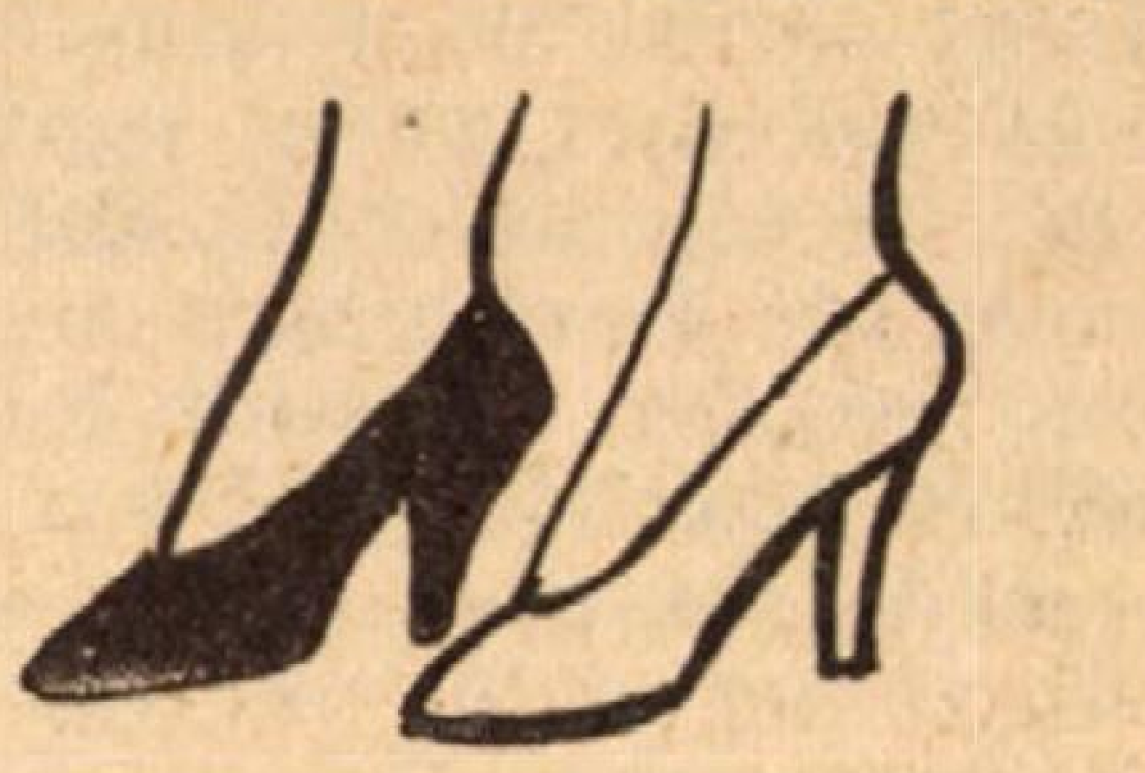

Nem értem, vajon mikor cserélt Mária lábbelit és miért? Talán a másikban közben megfájdult a lába?

T. S.-né
Csongrád

Az úgy volt, hogy vettünk egy lemezjátszót és most az egész család lemezvásárlási lázban ég. Leányom és fiam tánclemezeket, a nővérem és én operalemezeket vásároltunk – a két kis unokámnak pedig meselemezeket vettünk, hadd örüljenek ők is.

Van egy meselemez, az „Öreg néne őzikéje", amely úgy kezdődik, hogy a mesélő bemondja: „Írta Fazekas Anna, zenéjét szerezte Vass Lajos, rajzolta Ceglédi István."

Kiguvadt szemmel nézzük a lemezeket, de hiába nézzük, nem látjuk a rajzokat. Lehet, hogy mások látják és csak a mi lemezjátszónkban van a hiba?

Műszaki tanácsot kérünk.

T. F.-né
XIII., Pannónia u. 18.

Egy hiánycikk

Szegő Gizi rajza

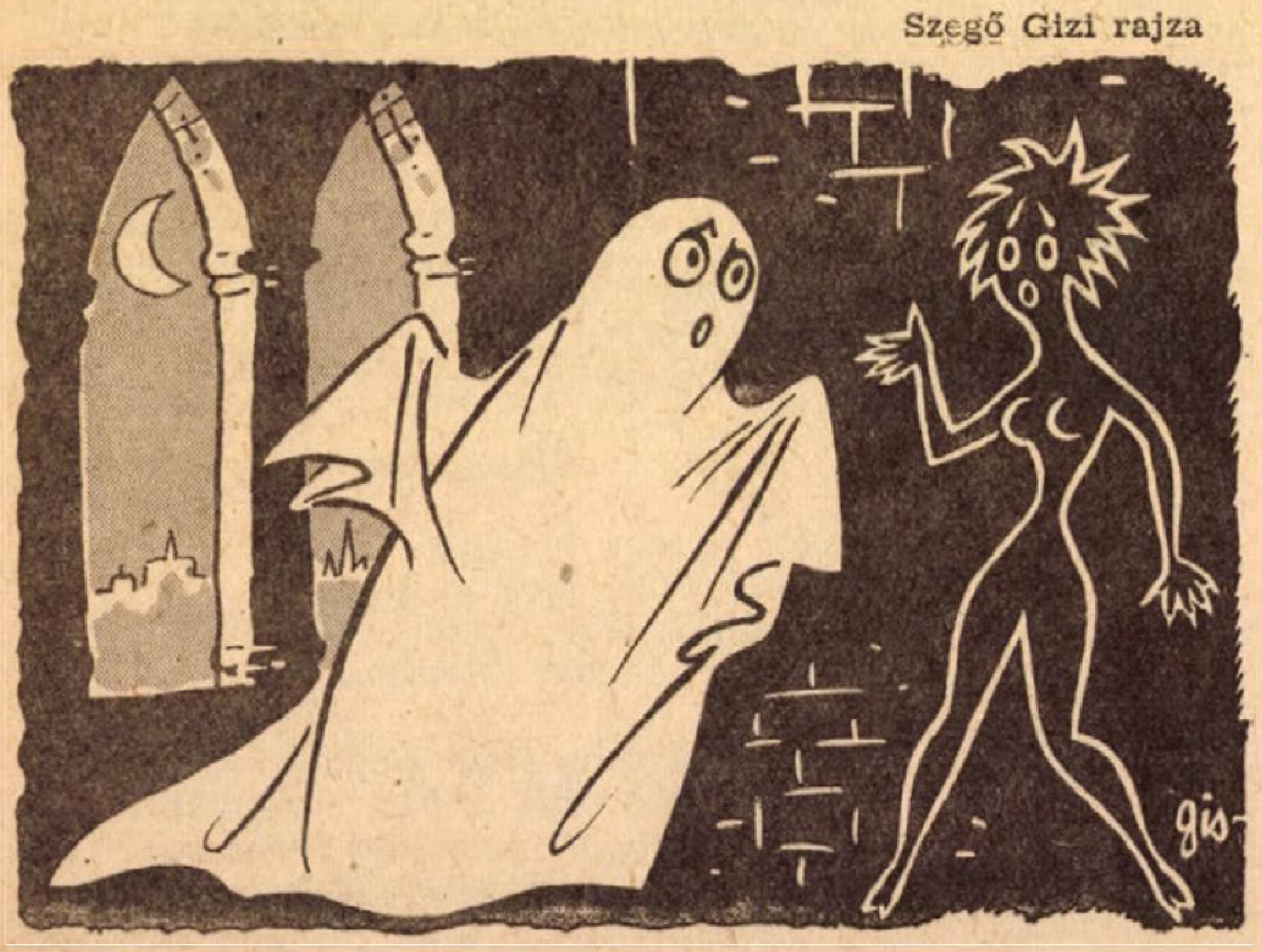

– Éjfél! Gyerünk kísérteni!

– Neked könnyű, de nekem nincs mit felvennem! Sehol sem kapok lepedőt! . . .

Villanyóra helyett porszívó!

Évek óta kényszerlátogatom az Egressy út és Lőcsei út sarkán lévő orvosi rendelőintézetet. Ezt a forgalmas rendelőt az utóbbi időben egyre többen keresik fel, mert a Nagy Lajos király úti új lakótelep lakói is ide tartoznak. A betegek régi kívánsága, hogy a rendelő várótermében – mint más rendelőknél is – szereljenek fel egy villanyórát. A betegek eme szerény óhaját a rendelőintézet – hat éven keresztül, több ízben felterjesztette az illetékesekhez. Ennek a többszörös felterjesztésnek eredményeként a közelmúltban kaptak egy – *porszívógépet*. Igaz, hogy ez nem mutatja a pontos időt, de az is igaz, hogy a port elszívná. De nincs honnan. Mert a rendelőintézet kőburkolatú és tudott dolog, hogy ezt csak felmosással lehet portalanítani. Ezek után könnyen megtörténhetik, hogy a legközelebbi óraigénylésre egy parkettkefélő gépet küldenek a rendelőintézetnek, amivel aztán kefélhetik a – porszívógépet . . .

Sz. I.
XIV., Lőcsey út 9/b.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Ledorongoltak" című közleményükkel egyetértünk. Kérjük, hogy jogos kritikáival továbbra is segítse elő a kereskedelem beruházási feladatainak lebonyolítását.

Főv. Tan. VB
Iparcikk Keresk. Irodája
Weinberger

A jó csősz

Két héttel ezelőtt csorba esett Csukás Bálintnak, a Búzakalász tsz. derék csőszének tekintélyén. Az történt, hogy a dohánypajtában dolgozó süldő-lányok, akik köztudomás szerint mindig csínytevésen törik a fejüket – elcsenték Bálint bácsi hivatali jelvényét és fegyverét: a pásztorfaragásokkal cifrázott fütyköst.

Bántotta az öreget az eset. Hiszen éppen ezelőtt a nevezetes lopás előtt jelentette ki Bartha András elnöknek: nem igazi csősz az, aki egy szalmaszálnyit is veszni enged. Lám csak, őt három esztendeje, hogy megbízták ezzel a fontos hivatallal, s azóta nem fordult elő tolvajlás a körzetében.

– Csak azért is megmutatom, hogy a rám bízott határból nem veszhet el semmi – fogadkozott a tsz. ugyancsak szemfüles raktárosának, Barkócznak, mikor Kasza Jóska az irodából üzenetet hozott, hogy az elnök sürgősen kéreti az öreget.

Ment is Csukás Bálint olyan fürgén, hogy a gyorslábú hírhozót is megelőzte. Lássa az elnök és tudja meg mindenki, akit illet, hogy ő még nem vénember. Ha éppen úgy kívánja a helyzet, messze maga mögött hagyja a fiatalokat.

Az irodába érve lihegve mondta az elnöknek:

– András hívattál, hát itt vagyok.

– Tudja-e Bálint bácsi, hogy a határunkat rendező földmérők odakint a Gólyadűlőben kijelölték az új központi majorunk fekvését?

– Már hogyne tudnám. Elvégre minden nap a határt járom – fontoskodott a vén csősz.

– Az istálló, a magtár, a kombájnszérű, no meg az új gépszín helyét a tervrajzok alapján már ki is karózták. Ott vannak a helyszínen a mérőlécek is... Most viszont néhány napra abbamaradt a munka, mert a földmérőknek halaszthatatlan dolguk akadt a szomszéd faluban. Vigyázzon Bálint bácsi azokra a szelvény-karókra, nehogy egy is elvesszen, amíg a mérnökök visszajönnek.

– Azok felől a karók felől nyugodtan lehetnek a mérnökök, de nyugodtan alhat a tsz. vezetősége is. Hiánytalanul megőrzöm én valamennyit – válaszolt önérzetesen Bálint bácsi, és az elnöki irodából nyomban a Gólyadűlő felé irányította lépteit.

– Az én eszemen nem járnak túl a tolvajok – morfondírozott, s ahogy odaért a színhelyre sorra fölszedte, gondosan összekötötte és hazavitte a jelzőkarókat.

Harmadnapon visszajöttek a mérnökök, és megdöbbenve látták, hogy munkájuknak még csak nyoma sem maradt a Gólyadűlőben. Futottak az elnökhöz, az pedig Csukás Bálintot hívatta, és kérdezte:

– Hol vannak a jelzőkarók?

– Megvannak azok hiánytalanul, és sértetlenül – válaszolt nyugodt hangon az öreg –, és fiatalos lendülettel loholt lakására a féltve őrzött jelzőkarókért.

Dancs József

A felületesség rekordja

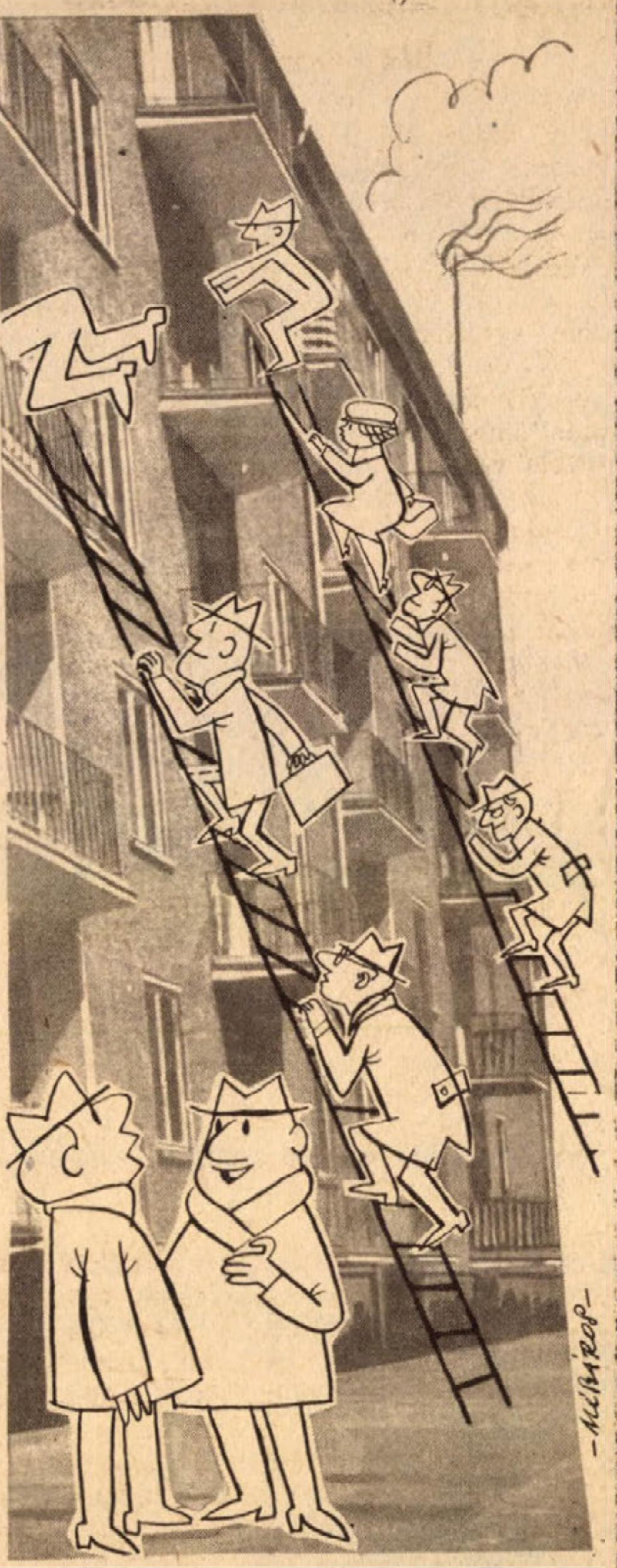

– Te jó ég, mi történik itt?
– Semmi különös, csak a tervezők elfelejtkeztek a lépcsőházról ! ! !

Van némi tapasztalata

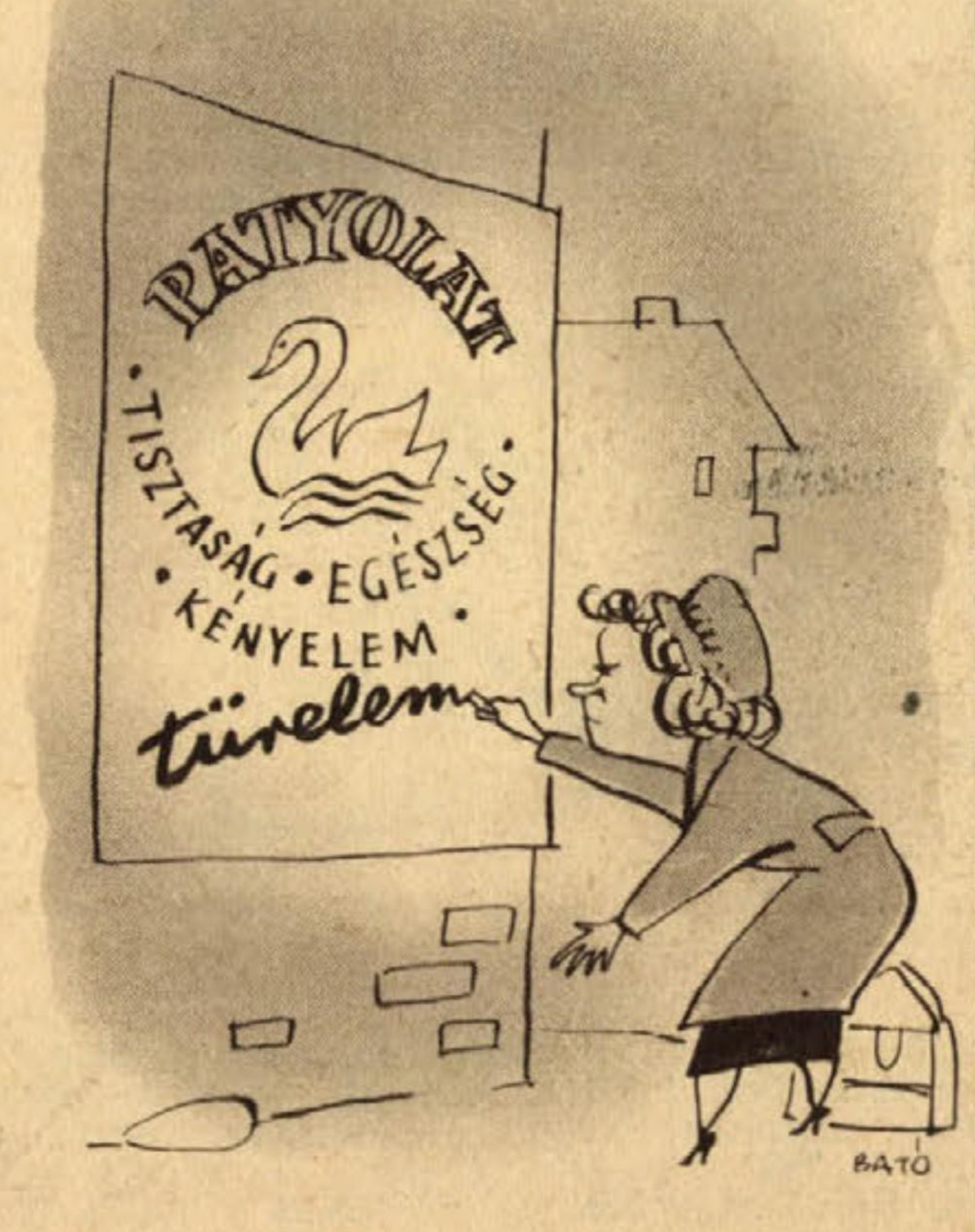

Pesti tudósítónktól

Két fiatal író találkozik. Azt mondja az egyik a másiknak:

— Mondd, nincs egy jó trilógiatémád ?

*

A telefonkönyv profilírozása néha egy kis agymunkát követel meg. Színházakat, mozikat, kórházakat stb. csak összefoglaló címen lehet megtalálni.

A napokban egy barátomat akartam felhívni telefonon. Az M-betű alatt kerestem a Magánlakások-rovatban.

*

Egy pesti legenda megírására készülök. Főszereplője egy festőművész, akit nagy tehetsége ellenére sem ismernek félre, kitüntetésekben részesítik, ünnepségeket rendeznek tiszteletére, életművét albumokban is megjelentetik. A Képzőművészeti Szövetség a saját élőjének tekinti.

f. l.

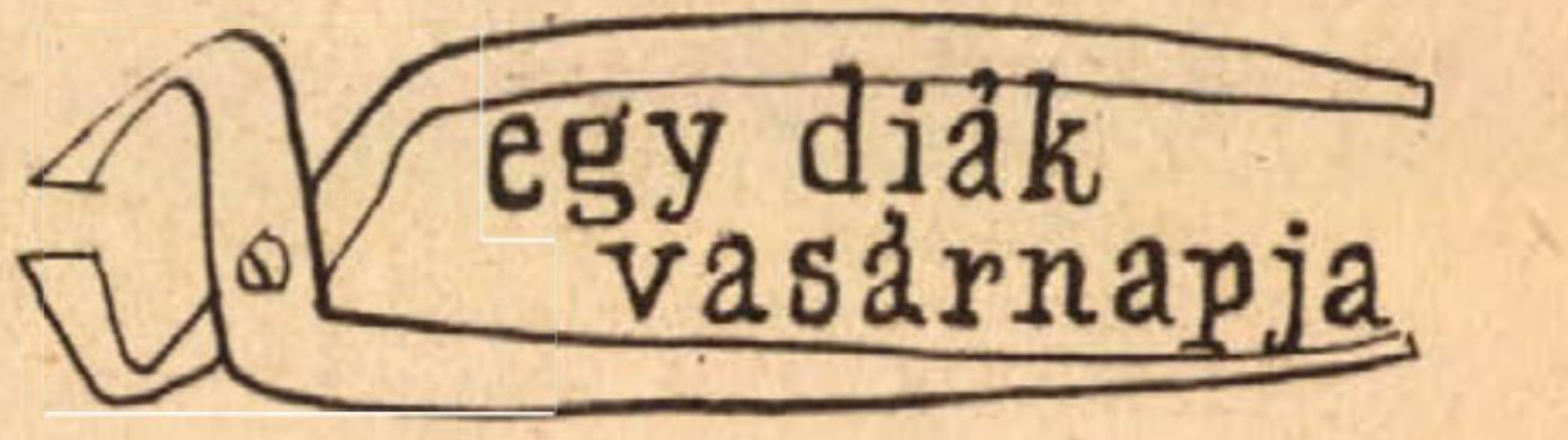

egy diák vasárnapja

Manapság már valóság a
Dicső politechnika.
Versikém egy jó diáknak
Vasárnapját festi ma.

Hétköznap csak hétkor ébred,
Most hatkor kell kelnie,
Különben a sok munkával
Nem haladna semmire.

Mert: ami a hét folyamán
Elromlott vagy bedugult,
Felhalmozva, összegyűjtve
Várja mostan a fiút.

Nem darál a mákdaráló,
Csepeg a csap... Nekilát.
Zeng a kórus: — Lássuk azt a
Hasznos politechnikát!

Szikra száll a vasalóból,
Ha kapja az áramot, —
Zörej van a rádióban,
Köhög benne már a drót, —

Fuldoklik a kapucsengő,
Zárban a kulcs nem forog, —
— Most mutasd meg, mit tanultál! —
Eképp zeng minden torok.

Megcsinál a diák mindent,
S mondja: — Pardon, grácia,
Ingyen munkát nem ismer a
Népi demokrácia!

Ad a papa tíz forintot,
De a diák fölnevet:
— Annyi mindent rendbehoztam,
Adj csak érte ötvenet!

Ad a papa harminc froncsit,
S nagyot sóhajt azután:
— Túlsokat kérsz!... Felel srácunk:
— Maszek vagyok, apukám!

K. Tóth Lenke

Megnyugtató

Mészáros András rajza

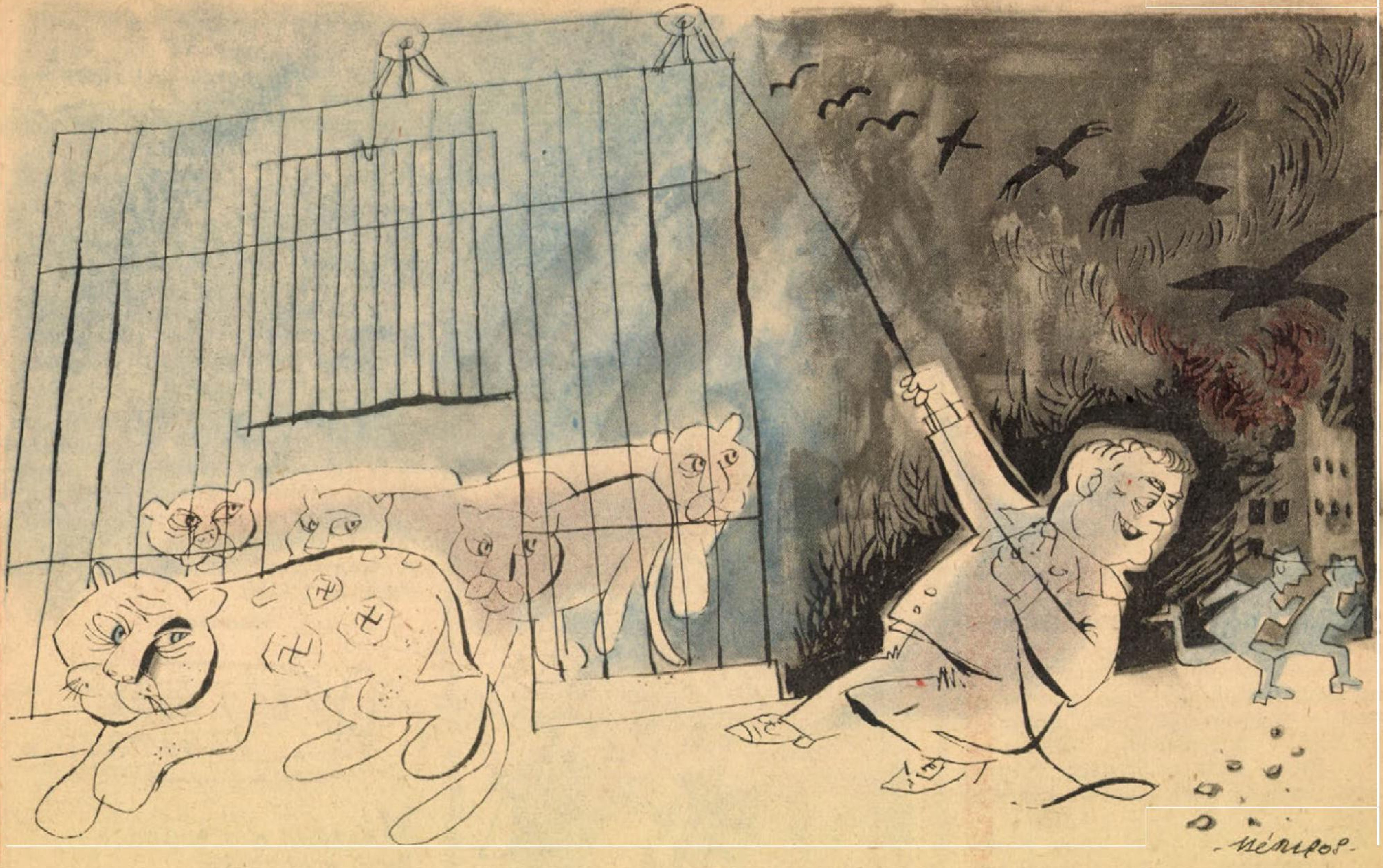

Strauss: Ne féljenek, emberek, csak egy kis élettérre vágyódnak szegénykék . . :

Pestiek jártak a Holdon

Várnai György rajza

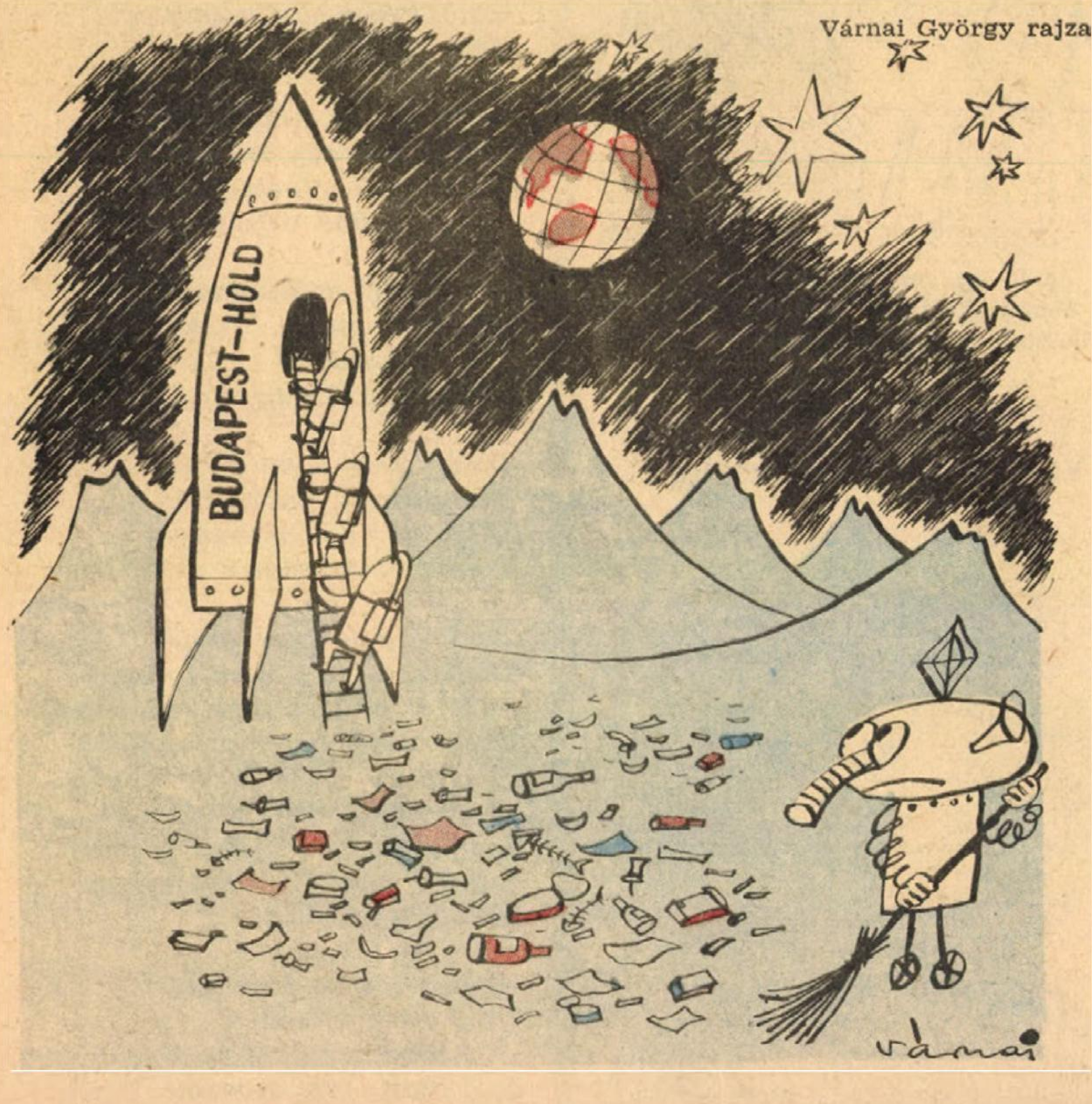

Borravaló ballada

Úgy csúszik be mindenhova,
Miként Trójába a faló,
Presszóban és étteremben
S másutt is a borravaló.

Ezt remél a ruhatáros,
Ha egy zenés helyre bemész,
Ezt várja a pincér, prímás
S a brácsás, mert szintén zenész.

Baksist vár a kenyereslány,
Ki a termen végig szaladt,
No és borravalót kap a
Trafikos is egy füst alatt.

Egyes presszósnő kettest vár
Kávéjáért szép emlékül,
Gőze sincs, hogy a jó duplát
Hogyan főzze meg enélkül.

Szelíden elandalodva
Diszkrét borravalók báján,
Ezt várja az öreg hölgy is
Kávéházi mosdók táján.

Borravalót vár a taxis
És téved, ki olyat állít,
Hogy a TÜKER kézszorítást
Vár, mikor tüzelőt szállít.

Hidvéghy Ferenc

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0938 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.